Brud-
gommen
kommer!
Peter Madsen

Anne-Lise og Peter Madsen
BRUDEN OG BRUDGOMMEN

Eftertryk er kun tilladt
med forfatternes tilladelse.

En Palma-bog udgivet af
Løbner Communications 1994, nu cBooks.

Forside:
Tegning af Line Jørgensen
Silkemaling af Birgit Søndergaard

Skriftsteder er citeret fra
aut. bibeloversættelse af 1948

ISBN 87-89240-32-4

Anne-Lise og Peter Madsen

BRUDEN OG BRUDGOMMEN 1:

BRUDGOMMEN KOMMER!

En PALMA-BOG UDGIVET
AF LØBNER COMMUNICATIONS, NU cBOOKS.

Anne-Lise og Peter Madsen har været missionærer både i Danmark og i udlandet i over 30 år.

Bogen, "Jesu Kristi brud" af Anne-Lise Madsen og bogen "Brudgommen kommer" af Peter Madsen blev udgivet som en slags "tvillinger" i 1986, og begge bøger blev hurtigt udsolgt.
Der har været så stor efterspørgsel efter disse bøger, at vi nu vil udgive dem begge i een samlet bog, da emnet i begge bøger er det samme:
Anne-Lise og Peter ønsker at minde alle kristne om, at Jesus snart kommer for at hente sin brud, sin menighed, og hvor vigtigt det er for os alle at være rede og være fyldt af den første kærlighed til Jesus.
De underviser her om, hvem Jesu brud er, og det er dem meget magtpåliggende, at bruden skal vide, hvor højt elsket hun er af Gud.
Bogen er blevet omredigeret af forfatterne, og bogens titel er forkortet til det, de fleste af os taler om som "Bruden og Brudgommen".

Udgivet af Løbner Communications, nu cBooks.

Indledning

I første del af denne bog har Anne-Lise fortalt os om Jesus Kristus og Hans brud. Hver af os, som tror på Jesus Kristus som vor frelser og ven, har nu fået et klart billede af bruden, og vi har haft lejlighed til at prøve os selv ind for Herren og ved nu hver enkelt, hvordan vi står i vort forhold til Jesus Kristus, Guds Søn.
Vi har sikkert fået gjort op med Gud og mennesker og besluttet os for under alle forhold i tiden, som ligger foran os, at ville leve et rent og helligt liv for vor himmelske brudgom.

Bruden, Jesu Kristi menighed, har altid stået for mig som noget meget stort. Dette, at Gud kalder os ud af mørke og håbløshed og sætter os ind i sin elskede Søns rige, er vidunderligt. Menigheden er det dyrebareste, Jesus har. Og efterhånden, som jeg har skrevet denne bog, er det blevet endnu mere klart for mig selv, hvor vigtig vor stilling er for Gud, og hvor vigtigt det er, at vi går sejrende igennem, indtil vi skal forenes med Ham, vor elskede brudgom.
Jeg har set nogle af de farer, som lurer på menigheden nu i endetiden, og Gud har talt meget til mig om at dele dette med trossøskende fra alle menigheder.
Denne bog er mere ment som undervisning end som underholdning. Jesus taler til os i billedtale mange steder, derfor må vi også forstå i billeder. Dette gør det lettere at få en dybere forståelse af, hvad det hele drejer sig om.

Bogen omhandler:
Jesu Kristi menighed.
Menighedens forhold til Israel.
Farerne, som truer os i endetiden, set ud fra Daniels Bog.
Hvordan vi skal gå sejrende igennem en trængselstid.

Jeg gør ikke krav på, at den udlægning, jeg lægger frem i

denne bog, er den fuldkomne og eneste rigtige. Jeg skriver om det, som jeg under bøn og faste har fået lagt på mit hjerte, som Guds Ånd har talt til mig om.
Guds Ord er som en diamant. Der er mange sider, og det har et budskab til hver generation og specielt til vor. Det har et budskab til både enkeltpersoner og til os alle som helhed. Ordet er profetisk og taler direkte ind i vores situation. Lad os lukke op for den profetiske Ånd og lytte til, hvad Ånden siger til menighederne i dag!
Det er kun Helligånden, der kan åbenbare Guds dybder for os.
Jeg har skrevet meget om menigheden og om enhed, da det altid har været en nød på mit hjerte, at vi må elske hverandre som lemmer på samme legeme, på trods af alle vore forskelligheder.
Anne-Lise har lagt vægt på at få os til at se os selv som bruden, og jeg har særlig på mit hjerte at skrive om vort forhold til hinanden som menighed og om menigheden som brudeskaren.
Vort inderlige ønske er, at du, som læser dette, vil være ærlig over for dig selv og ind for Gud, så du gør dig rede til at være med i brudeskaren uden at lade dig hindre af alle de ting, som den Onde vil lægge ud for at hindre dig.
Vi er selv vågnet op gennem studier om de sidste tider, og det takker vi Herren for.
Vi lever i en meget spændende tid, og det gælder om, at vi satser på det, som er væsentligt for os. Jesus kommer snart!
"Gør dig rede, bliv lys,
thi dit lys er kommet,
Herrens herlighed er oprundet over dig.
Thi se, mørket skjuler jorden
og dunkelhed folkene,
men over dig skal Herren oprinde,
over dig skal Hans herlighed ses"
Es. 60: 1 - 2.

Peter Madsen

1. kapitel

Kristus og Hans menighed

Gud har en hemmelighed!
Helt fra før verdens grundvold blev lagt, har Gud haft en hemmelighed. De gamle profeter profeterede om den uden rigtigt at vide, hvad det var, Gud havde i tanke! De var vant til at leve efter loven og gerningernes betydning. Men i deres ånd følte de, at Gud havde noget forunderligt i vente til efterslægten. De grundede meget over, hvad det kunne betyde, og hvordan det skulle blive.
Også englene ville gerne vide, hvad det var for en hemmelighed, Gud havde. Men det hele var dunkelt for dem.
Det blev os, som lever i dag, der fik lov at opleve Guds hemmelighed:
Kristus og Hans menighed!
Når jeg her vil skrive om Kristus og Hans menighed, er det, fordi jeg føler, at netop vi, som lever i dag og tror på Jesus Kristus, har et særligt ansvar, og jeg vil gerne dele det med jer, som Gud har lagt på mit hjerte.
Det er både en stor glæde at skrive om, men det er også en byrde for mig, da jeg føler, det er vigtigere end nogen sinde, at vi ser vort ansvar.
Når vi har rejst i mange forskellige lande i verden og mødt kristne af mange forskellige nationaliteter, sprog og hudfarver, er det stort at se, at Kristi menighed er den samme over hele verden. Alle, der kommer til en personlig tro på Jesus som frelser og ven, forvandles fra vidt forskellige mennesker til at være eet i Kristus. Det betyder intet med hudfarve, sprog eller nationalitet. Vi er en stor familie!
Menigheden, Kristi legeme på jorden, som også kaldes Jesu brud, har en stor betydning for os, som tror, og vi glæder os over hver eneste en, som kommer til tro på Jesus.
Men menigheden har en endnu større og skønnere betydning

for Gud og for Kristus selv. Jesus sammenligner i Åbenbaringsbogen menighederne med guldlysestager.
I Det gamle Testamente er der også mange skønne billeder på menigheden, og vi skal senere komme ind på mange af disse billeder. Men alle peger de hen på det samme: En flok af mennesker, som elsker Jesus, Guds levende ord, og som Jesus elsker.
Paulus betegner menigheden som Kristi legeme. Altså noget, som er levende, og som er i meget nær kontakt med hovedet, Kristus.
En organisme med pulserende liv, som får alle sine impulser fra hovedet, Jesus Kristus selv.
Paulus sammenligner også menigheden med en brud. Det gør Jesus også. Det fortæller os om et kærlighedsforhold, som er helt enestående fra begge sider. Og det fortæller os, at menigheden er meget elsket og dyrebar for Jesus. Den er det bedste, Han har. Han vil værne om den og beskytte den.
Det fine billede i Åbenbaringsbogen, som Jesus giver os af menigheden som guldlysestager, fortæller os, at menigheden er noget ædelt og ægte, som er sat til at bære lys ind i verden!
Kristi menighed er en flok mennesker, som er kaldt ud af mørket og føjet sammen til en enhed. Vi er føjet sammen til at være eet, vi får den samme Ånd, det samme sind.
Det eneste, der er årsag til denne enhed, er Jesu fuldbragte værk på Golgata. Når Jesus har ofret sig selv på Golgata for sit legemes skyld, så kalder Han dette legeme, denne enhed af mennesker, som er frelste og løste ved Golgataværket, for sin brud. En dag skal legemet, bruden, til bryllup i Himlen. Hun tages hjem til de himmelske boliger, hvor hun skal sammenføjes med sin brudgom. Hun bliver taget ud af sammenhængen her på jorden og bliver flyttet ind i en helt ny, en himmelsk sammenhæng.
Først bliver vi kaldt ud fra verden. Alle, der vil tage imod frelsen i Jesus Kristus og tro på Jesu forsoningsværk på Golgata, er kaldt ud og udvalgt til at sammenføjes til eet legeme. Derefter sammenligner Jesus os med guldlysestager,

noget ædelt og fint, som skal bringe lys ind i verden, og til sidst omtaler Han os som sin brud, som skal bortrykkes fra verden for altid at være sammen med Herren.
Når jeg tænker på alt dette, vil jeg så gerne, om jeg selv og alle kan få lov til rigtig at se, hvad det er, Gud har kaldet os til. Og det er så vigtigt, at vi, som er Kristi legeme, får det rette forhold til hinanden og det rette forhold til Kristus som Hans legeme, så vi virkelig kommer til at fungere efter Guds hensigt og vilje.
Når vi elsker Jesus som vor brudgom, må vi elske alle dem, som også har Jesus som sin brudgom.
Det er sådan, at vi alle hos Ham har en helt speciel særstilling. Han elsker hver af os meget højt og arbejder på den enkelte af os efter sin helt bestemte plan. Det, der er vigtigt for os, er, at vi hver på sit sted lærer at fungere sammen. Det vil sige i vor lokale menighed og med de kristne i vor by. Ligeså må vi fungere med alle de andre troende på landsplan og på verdensplan.
Vi er alle kaldede til det samme underfulde fællesskab med Ham, og vor opgave er at lyse ud i verden omkring os.
Kristus er lyset. Vi får vort lys ved at leve i Hans nærhed og bære Ham frem. Vi er lyseholdere, som igennem en proces bliver til skinnende guld, ædle, rene og oprigtige, så vi kan bringe Jesu lys frem på den rigtige måde.
Herren er nødt til gang på gang at rense lysestagen. Derfor kommer vi igennem mange forskellige processer som menighed og som enkeltpersoner, og det skal vi prise Gud for.
Jeg tror, at Gud netop i den tid, vi lever i, har en helt speciel hensigt med sin menighed. Den bliver lutret og renset, så det ædle kommer frem, og den kommer til at skinne klart. Verden bliver mere og mere ond, men netop derfor vil Gud rense sin menighed og gøre os mere og mere stærke, så vi oplever, at jo mere Djævelen viser sin kraft, jo mere vil Gud vise sin kraft gennem sin menighed.
Vi er nu inde i en proces, hvor vi fremover vil komme ind i en del prøvelser, og ud af dette vil der fremstå en menighed som

ligner menigheden i den første tid, hvor vi virkelig kommer til at fungere som Jesu Kristi legeme, og hvor Han vil virke igennem os med undere og tegn. Der vil komme en tid, hvor mange mennesker kommer til troen.
Så derfor vil jeg i denne bog dele med jer om:
Menigheden, bruden, Kristi legeme, og om vor brudgom, som snart kommer!

2. Kapitel

Det er så stor en hemmelighed, Gud har i Kristus og i sin menighed, at der står i 1. Peter 1:10:

> "Over den frelse har profeter grublet og brundet, når de profeterede om den nåde, som skulle blive jer til del." Og vers 11 - 12: "De har grundet over, når den tid ville komme, og hvordan den ville være, som Kristi Ånd i dem viste frem til, når den forud vidnede om Kristi lidelser og al den herlighed, som skulle følge derefter. Og det blev dem åbenbaret, at det ikke var sig selv, men jer, de tjente med dette, som nu er blevet jer forkyndt gennem dem, der bragte evangeliet ved Helligånden, som blev sendt fra Himmelen, noget, som engle attrår at få indblik i."

Af dette ord ser vi, at dette har været Guds plan gennem tiderne, og at det ikke er noget nyt.
Profeterne og de, der grundede i Skrifterne i den gamle pagt, var klar over, at det var noget helt specielt, der blev talt om.
Jesu lidelser, død og opstandelse var noget vidunderligt, som de ikke rigtig kunne fatte, men de vidste, der skulle komme en herlig tid.
Den nåde, som skulle blive os til del, var helt overvældende for dem. Tænk, at der skulle komme en tid, hvor man ikke opnåede tilgivelse for sine synder ved ofre og andre gerninger, men ved nåde og tro.
Englene følte også, at der var en helt speciel tid i vente. "De attråede at få indblik i det," men det fik de ikke. Derfor forstår Djævelen det heller ikke! Han er en falden engel og forstår ikke Guds store hemmelighed med menigheden. Han ved blot, at der er en mægtig kraft i funktion i dem, som tror på Jesus. Han ved, han er besejret på Golgata. Hans hoved er knust. Men han forstår intet om de hemmeligheder, Kristus har med

sin brud. Den Onde raser, fordi menigheden går imod ondskaben i verden og modvirker forrådnelsen.
Han ved, de har en mægtig kraft i troen på Jesus. Men Guds fulde plan med menigheden kender han ikke, når de andre engle ikke gør det.
Derfor er det vigtigt, at vi beder Gud om nåde til at leve i den profetiske Ånd i et nært forhold til Jesus, således, at når den Onde kommer med sine anklager og angreb imod menigheden, ved vi på forhånd, hvad der skal gøres, og vi står fast på det, Jesus har talt ved Helligånden i vore hjerter. Så slår vi fjenden tilbage.
Når denne hemmelighed var så dyb, at ingen af disse kunne få indblik i den, så fortæller det os, at det virkelig er en hjertesag for Gud, at vi forstår den. Men vi gør ofte alt for lidt for at granske i Guds hemmeligheder. Og Han længes inderligt efter at sætte os ind i dem.
Vi burde være meget nysgerrige i denne tid og spørge: "Hvad er det egentlig, vi er kaldet ind i, og hvad er den fulde hensigt med os som menighed?"
I første Peters brev kapitel 2:9 - 10 står der:

> "Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys. I, som før ikke var et folk, men nu er Guds folk. I, som ikke fandt barmhjertighed, men nu har fundet barmhjertighed."

Her ser vi en del af det, som er Guds mening med os som menighed: At vi, som ikke var noget som helst, ud af alle folk og tungemål og stammer, er kaldet til at være et så specielt folk, et helligt folk, et ejendomsfolk. Jesu Kristi ejendom! Jesus har købt os og betalt os. Så menigheden er ikke bare en gruppe mennesker som en anden klub, eller nogen, der bare kan handle, som de vil, men vi er købt til Kristus! Vi tilhører ikke os selv, men Ham!

Vi skal også forstå, at når vi taler om menigheden, er det ikke os, det hele drejer sig om, men Ham. Vi er blevet en del af Ham!
Hvad er vi kaldet til? At forkynde Hans guddomskraft. Alt er skabt til Ham, ved Ham, og Han skal herliggøres i alt.

Jesu brud er een.
Jesu menighed er een.
Jesu legeme er eet.
Vi er mange, men for Ham er vi een brud. Vi har fået den samme kaldelse: at forkynde Hans guddomskraft!
Lad os her fra begyndelsen slå fast: Det var Jesus, der fandt os. Det var Jesus, der købte os. Det var Ham, der førte os ind i dette underfulde liv og denne nåde. Det er Ham, der bestemmer over os fremover. Vi tilhører ikke os selv, men vi tilhører Ham. Så består enheden ikke i, hvad vi gør, eller hvordan vi gør det, men vor enhed består i vor tro på Ham og vor kaldelse til at forkynde Hans guddomskraft!
I Hebr. 1:1 - 4 står der:

> "Efter at Gud fordum mange gange og på mange måder havde talt til fædrene ved profeterne, har han nu ved dagenes ende talt til os ved sin Søn, hvem han har indsat som arving til alle ting, ved hvem han også har skabt verden. Han er hans herligheds afglans og hans væsens udtrykte billede og bærer alt med sit mægtige ord. Og han tog sæde ved Majestætens højre hånd i det høje, efter at han havde fuldbragt renselse fra vore synder. Og han er blevet så meget mere ophøjet end englene, som det navn, han har arvet, er over deres."

Guds plan har fra begyndelsen været at få sig et folk, som af egen fri vilje vælger at være Hans folk, elske, adlyde og tjene Ham. Og det, at vi frivilligt vælger at tro Hans ord, bevirker, at vi kan få del i de himmelske ting, vi, som var uden håb og uden Gud i verden.

Men prøv at læse ovenstående ord igen og se, at alt, hvad der er virket og gjort, er ved Ham, Jesus, Guds enbårne, elskede Søn, og alt skal være til Hans ære. Han bærer alt med sit mægtige ord. Læs igennem hele Bibelen, hvordan det er Jesus, det hele drejer sig om. Det er også Ham, der i dag bygger sin menighed.
Det er Jesus, der ved Helligånden vælger sin brud, og Han ved lige præcis, hvordan hun skal være, og hvordan Han ønsker hende. Da jeg skulle vælge min brud, vidste jeg også lige præcis, hvem jeg ville have.
I nogle lande er det forældrene, der vælger ud, hvem der skal være brud for deres sønner, men jeg er glad for, at jeg fik lov at få den, jeg elskede.
Jesus udvælger sig en brud i dag. En, der passer til Ham. Det er ikke alle, der bærer kristennavnet eller står i det, vi kalder en menighed, der virkelig er bruden, menigheden, Jesu legeme. Det er dem, der har Hans Ånd og lever i inderlig kontakt med Ham.
De elsker Ham og vælger at leve Ham til behag på trods af alt. Vi oplever i de lande, vi besøger, hvor man bliver forfulgt for Jesu navns skyld, at det er kristne ud af alle forskellige sammenhænge og nationaliteter, der, som der står i Åbenbaringsbogen, har tvættet deres klæder i Lammets blod, og de sejrer i kraft af Lammets blod og deres vidnesbyrds ord, og de har ikke deres liv for kært til at gå i døden for deres elskede frelser.
Vi kan have så mange gode ideer, så mange læresætninger om, hvem der er bruden, Kristi legeme, men Bibelen taler helt klart!
Vi må bygge på Kristus, klippen. Intet andet bærer igennem evigheden. Kristus er det centrale i alt!
I Ef. 5:32 siger Paulus således om brudeforholdet:

> "Den hemmelighed, der ligger heri, er dyb; jeg sigter hermed til Kristus og kirken."

Her har Paulus netop talt om ægteskabet som et billede på Jesus og Hans menighed. Også her får vi noget meget vigtigt at vide i billedform, for at vi bedre skal kunne forstå det. Jeg vil senere uddybe dette mere, så vi sammen kan se, hvor vidunderligt Guds ord underviser os for at gøre os rede til bryllup i Himlen!

Paulus taler også om, at manden skal behandle sin hustru som sit eget legeme. Også der sammenligner han med Kristi forhold til sin brud, menigheden.
Vi vil senere uddybe forholdet om Jesus som hoved for legemet, som der står i Ef. 1:22 - 23.

> "Ja, alt lagde han under hans fødder, og ham gav han som hoved over alle ting til kirken, der er hans legeme, fyldt af ham, som giver alle al sin fylde.

Og i Rom. 12:4 - 5 underviser Paulus romerne om Jesu Kristi legeme. Og han siger:

> "Ligesom vi har mange lemmer på et legeme,.... således udgør vi mange eet legeme i Kristus, men hver for sig er vi hverandres lemmer."

3. kapitel

Ekklesia = Guds udvalgte folk = menigheden

Vi vil nu tale om menigheden. Og for at vi kan forstå den dybere betydning af menigheden, må vi se, hvad ordet menighed betyder. Det kommer fra det græske ord ekklesia, som betyder en folkesamling, der er kaldt ud.
Jeg vil gerne allerførst nævne Guds udkaldte folk i Det gamle Testamente, Israels folk, som er Guds ejendomsfolk, specielt kaldet fra begyndelsen til at være Hans folk. I 2. Mos. 19:3 - 6 står der:

> "Dette skal du sige til Jakobs hus og kundgøre for Israels børn: I har set, hvad jeg gjorde ved ægypterne, og hvorledes jeg bar jer på ørnevinger og bragte jer hid til mig. Hvis I nu vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I være min ejendom blandt alle folkene, thi mig hører hele jorden til, og I skal blive mig et kongerige af præster og et helligt folk! Det er de ord, du skal tale til Israels børn!"

Dette var Guds klare ord til Israels folk: "Hvis I vil lyde min røst og holde min pagt, så skal I være min ejendom blandt alle folkene!"
Og hvis vi læser i 2. Mos. 2:24 - 25, står der:

> "Da hørte Gud deres jamren, og Gud ihukom sin pagt med Abraham, Isak og Jakob, og Gud så til israelitterne, og Gud kendtes ved dem."

Det er helt fantastisk at studere dette nærmere. For Gud havde en plan med dette lille folk, og selv om de var

genstridige, vanskelige og ulydige, så forbarmede Gud sig dog over dem gang på gang. Og Gud vil i al evighed holde fast ved sit ord angående Israel.
Gud vælger sig et folk. Det er, hvad ordet ekklesia betyder: Et folk, som er kaldet ud fra en sammenhæng. Hvad var det, Israel da blev kaldet ud fra?
Alle, som kender Det Gamle Testamente, ved, at Israel blev kaldt ud fra trældom i Ægypten. De led og råbte til Herren i deres nød, og så reddede Herren dem ud. Han bar dem ud, og Gud sendte en mand, Moses, til at lede dem ud. Gud ledte dem ud i ørkenen, for at de skulle komme til Det forjættede Land. Og Gud ledte dem ved Moses. Gud fortalte Moses, når han var alene med Gud oppe på bjerget, hvad han skulle gøre med Israels folk.
De blev kaldet ud fra Ægypten, ud fra at være almindelige mennesker, til at være et anderledes folk, et udvalgt folk, ledet og elsket af Gud.
I 5. Mos. 7:6 - 8 står der:

> "Thi du er et folk, der er helliget Herren din Gud; dig har Herren din Gud udvalgt til sit ejendomsfolk blandt alle folk på jorden. Det er ikke, fordi I er større end alle de andre folk, at Herren har fattet velbehag til jer og udvalgt jer, thi I er det mindste af alle folk, men fordi Herren elskede eder."

Her ser vi, at Gud igen kendtes ved Israel og igen talte til dem. De må ikke hovmode sig, fordi Gud har kaldet og udvalgt dem, men Gud udvælger altid det, som er mindre værd, som ikke ser ud af noget i menneskers øjne, for at vise sin magt og kærlighed.
I 5. Mos. 14:2 står der:

> "Thi du er et folk, der er helliget Herren, din Gud, og dig har Herren udvalgt til at være hans ejendomsfolk blandt alle folk på jorden."

Her får vi betydningen af ordet ekklesia, som også danner baggrund for menigheden, Guds udvalgte folk i Det nye Testamente, som er kaldt ud fra noget - og ind i noget helt nyt af Herren selv. Også menigheden er "kaldt ud" for at være anderledes, nogle mennesker, som skal være noget helt specielt helliget Gud. Ekklesia betyder altså et folk, der er udkaldt fra det almindelige til at tilhøre Gud i Himmelen og være Hans ejendom.

Israelitterne samledes i tabernaklet i ørkenen og senere i templet i Jerusalem. De to steder blev israelitternes samlingssteder, når de skulle tilbede Gud, og det blev gudsdyrkelsens kraftcentrum.
På samme måde er det med os som menighed. De steder, hvor vi samles for at tilbede Gud, skal også i vor tid være gudsdyrkelsens kraftcentrum!
Vore menigheder og samlingssteder skal være steder, hvorfra Guds kraft stråler ud og virker. Må det være vort daglige bønneemne for vore samlingssteder.
Det var, når Israel samledes i templet og i tabernaklet, at de oplevede Guds kraft i sin fylde.
I Det nye Testamente læser vi også, at når vi kommer sammen, Guds udvalgte og hellige folk, så skal vi få lov at opleve højden og bredden og længden og dybden af Guds herlighed. Ef. 3:18 - 19:

> "Så at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde."

Inden vi går videre med menigheden i Det nye Testamente, skal vi lige se en del på Israel i Det gamle Testamente i forhold til vor tid.
Vi skal læse fra Kol. 2:17:
Her taler Paulus om omskærelse, højtider, nymåne,

engledyrkelse, sabbat, mad og drikke og love om andre ting, og så siger han om alle disse love og religiøse overleveringer:

> ".det er alt sammen kun en skygge af det, der skulle komme, men sagen selv kom med Kristus."

Paulus advarer her i Kolossenserbrevet imod at gå ind under falske lærdomme, som kan føre bort fra Kristus. Alt det, der har været, er kun en skygge af det, som skulle komme, sagen selv kom med Kristus.
I Det ganle Testamente var det loven, som var det centrale for folket, men nu er det Kristus, det hele drejer sig om. I Ham fuldkommes alt. Det er meget nærliggende for os mennesker at blive optaget af andre ting, også religiøse ting, som kan blive det centrale for os, men Paulus understreger overalt, at det er Jesus Kristus, der er det fuldkomne for os.
I Hebr. 8 tales der om Kristus som yppersteпræst i den himmelske helligdom. Men der står om, at den jordiske helligdom og præsterne, som tjente der i den gamle pagt, kun var et afbillede og en skygge af det himmelske, som skulle komme med Kristus.
I vers 6 står der:

> "Men nu har han (Kristus) fået en så meget højere tjeneste, som han er mellemmand for en bedre pagt, der er grundet på bedre forjættelser."

Og der tales videre om, at den pagt, Israels folk før levede under, nu er forældet, og Gud vil slutte en ny pagt med Israels hus og Judas hus.

I hele kapitel 9 i Hebræerbrevet tales der om hele den gammeltestamentlige gudstjenesteform, og om hvordan den ligner den nye pagt som et forbillede, som en skygge. Og så står der om Kristus, som kom med det fuldkomne offer. Når man læser Hebræerbrevet, ser man klart, at al anden

gudsdyrkelse, som går uden om Kristus, ikke er ret. I vers 1 kap. 10 står der om loven:

> "Thi loven ejer kun en skygge af de kommende goder og ikke tingene i deres sande skikkelse; derfor kan den aldrig ved de samme ofre, som de bestandig år for år frembærer, føre de ofrende til fuldendelse."

Det, der skete i Det gamle Testamente, er blot begyndelsen til, at vi kunne få et nyt Testamente. For det er loven, som har overbevist os om vore overtrædelser og vore synder. Og når jøderne ikke vendte om og troede på Kristus som deres Messias, så fik vi, som var hedninger, del i frelsen.

Menigheden i Det gamle Testamente er også en skygge af menigheden i det nye. Den var noget profetisk, som fortalte om det, som skulle komme. Derfor forstår vi, at menigheden, som er bygget på Kristus, er noget meget, meget vigtigt for Gud. Derfor må vi ikke behandle dette ligegyldigt.
Men hvor står Israel da i dag i forhold til menigheden, som bygger på Kristus?
Lad os læse, hvad der står i Romerbrevet kap. 11:1-2:

> "Har Gud da forskudt sit folk? - Nej langtfra! - Gud har ikke forskudt sit folk, som han forud kendte."

Det er meget vigtigt, at vi forstår, at Israel ikke er forskudt og forkastet for evigt! Israel har været splittet ud i mange lande i hele verden, men er ikke forkastet som Guds ejendomsfolk. Det har været Guds folk, og det vil blive ved at være Guds folk. Et af de største beviser, vi har i dag på, at Gud er trofast og ikke har forkastet sit folk, er, at Han netop i vor tid fører sit folk Israel tilbage til det land, Han gav dem, helt fra dengang Josua fik lov at føre dem derind. Det har de kæmpet for og vil kæmpe for med livet som indsats.
Vi, som kender Gud og Hans løfter, ved også med sikkerhed, at om så hele verden går imod, at Israel skal have det

forjættede land i fred, og selv om de omkringliggende lande kæmper for at få Israel udryddet, så vil de aldrig nogen sinde formå det, for Gud er tro imod sit ord og sine løfter til Israels folk!
I Rom. 11:11 står der:

> "Det var dog vel ikke, for at de skulle falde, atde snublede? Nej, langtfra! Men ved deres fald er frelsen kommet til hedningerne, for at de selv derved (Israel) kunne ægges til skinsyge."

Når Israel ser hele den menighed, der er bygget op omkring Kristus i dag, vil det bevirke, at de ægges til skinsyge. De vil blive jaloux, fordi de ser, at Gud er mere med de kristne end med dem. Alle de velsignelser, som de var lovet i Ordet, kommer nu over Jesu Kristi menighed. Alle løfterne og velsignelserne vil de få øje på ved Guds rette menighed, og de vil begynde at tænke og prøve at finde ud af vor hemmelighed.

Her, hvor vi bor i Afrika, er vi ofte sammen med jøder. De har endnu ikke oplevet Jesus som deres frelser, men de lægger mærke til alt, hvad vi gør. Når vi kommer hjem fra vore missionsrejser, spørger de ofte om, hvordan det er gået. De spørger også: "Hvordan kan I holde det liv ud, I lever?"
Og så fortæller vi dem om Guds kærlighed og omsorg og ledelse. De har også set, hvordan Gud på mirakuløs måde skaffede os arbejdstilladelse her i landet, og gang på gang hører de om Guds godhed. Vi har også fortalt dem, at vi forstår, at de kristne eller mennesker, som brugte Jesu navn, har været med at gøre ondt imod jøderne, men at vi gerne sammen med mange andre kristne fra Danmark og hele verden vil være med at vise dem Jesu kærlighed. Og vi beder om, at de igennem alt må blive lidt skinsyge og nysgerrige efter at undersøge, hvem Jesus egentlig er.
Vi oplever også i dag i Israel, at mange køber Bibelen, både med Det nye og gamle Testamente, for at undersøge

Skrifterne. De vil undersøge, om de har taget fejl, og mange bliver nu troende. Når de studerer Det nye Testamente, vil de opdage, at de bliver frelste og født på ny på akkurat samme måde som vi. Gud har givet os alle een vej til frelse, nemlig ved Jesus Kristus og Golgataværket.

De første, Jesus kaldte til at efterfølge Ham, de tolv apostle, var jøder.
Men på pinsedagen, da disse jøder prædikede om Jesus Kristus, var der mange, mange forskellige stammer og tungemål til stede, mange folk af forskellige nationaliteter, som kom til troen. Der var jøder og hedninger, først 3.000, og senere blev over 5.000 frelste og tillagt menigheden. Det var også en blanding af forskellige folk. De blev frelste på samme måde allesammen, ved troen på evangeliet om Jesus.
Senere kaldte man dem jødekristne og hedningekristne.
Men det folk, jøderne, som forkastede Jesus og ved hedningers hjælp korsfæstede Ham, bliver nu samlede og ført tilbage til deres land og oplever, at Gud leder dem og strider for dem. Selv om de gør mange fejl og ikke altid forstår Guds vilje, så er Gud dog med dem. De bliver nu i disse dage gjort rede til at modtage deres Messias. Når de da ser, at de har taget fejl, vil de omvende sig på een dag.
Rom. 11:25 - 26:

> "Jeg vil nemlig ikke, at I skal være uvidende om denne hemmelighed, brødre! (for at I ikke skal være kloge i egne tanker): at der er kommet forhærdelse over en del af Israel, indtil hedningerne fuldtalligt er gået ind;
> og så skal hele Israel frelses, som der står skrevet: "Befrieren skal komme fra Zion, Han skal fjerne ugudeligheder fra Jakob".

Skal vi da som kristne være ligegyldige over for dem, som Gud har udvalgt? Nej!
Lad os læse et meget vigtigt ord i Rom. 11:16 - 22, hvor

Paulus sammenligner Israel med et ædelt oliventræ og som førstegrøden. Han advarer her os, som er frelste ud af hedningemørket:

> "Er førstegrøden hellig, så er hele dejen det også; og er roden hellig, så er grenene det også."
> "Men om nu nogle af grenene blev brudt af, og du, som hører til et vildt oliventræ, blev indpodet iblandt dem og sammen med dem fik del i oliventræets rod med dens fede saft, så skal du ikke derfor være hovmodig over for grenene; men hvis du er hovmodig, så husk på, at det ikke er dig, der bærer roden, men roden, der bærer dig. Nu vil du vel sige: "Der blev brudt grene af, for at jeg kunne blive indpodet." Vel, de blev brudt af på grund af deres vantro, og du har din plads på grund af din tro; vær ikke overmodig, men frygt! Thi når Gud ikke har skånet de naturlige grene, så vil han heller ikke skåne dig. Så se da Guds godhed og strenghed."

Disse vers taler meget til mig. Jeg har af bare nåde fået del i Kristus og er blevet indpodet i det ædle oliventræ, Hans udvalgte folk og gjort til eet med Ham. Men vi, som tilhører Kristus, må bevare denne frelse med frygt og bæven. Der kan meget let komme noget ind, så vi igen bliver skilt fra Jesus.
Hovmod og overmod får denne dyrebare tro på Jesus til at forsvinde, så jeg i stedet for bliver imod Gud. Hovmod er imod Gud, og da vil Hans strenghed vise sig over mit liv.
Men når jeg er blevet kaldt ud af mørket, udvalgt af Gud på grund af, at der var nogle, som forkastede Jesus, så står der i Rom. 11:22, at hvis jeg ikke bliver i Guds godhed, så bliver også jeg hugget af.
Betingelserne er de samme for både jøder og hedninger:

> "Så se da Guds godhed og strenghed: Hans strenghed mod dem, der faldt, Hans godhed mod dig, hvis du bliver i Hans godhed; ellers bliver du også hugget af".

Og der står i vers 23 - 24:

> "Men også de andre skal blive indpodet, (jøderne) hvis de ikke bliver i deres vantro; Gud har jo magt til at indpode dem igen. Thi når du blev hugget af det vilde oliventræ, som du af naturen hører til, og imod naturens orden blev indpodet i et ædelt oliventræ, hvor meget snarere skal da ikke de andre indpodes i deres eget oliventræ, som de af naturen hører til."

Det er kun på grund af vor tro, vi modtager Guds nåde og godhed. Vantro og hovmod fremkalder Guds strenghed.

En anden af Guds hemmeligheder i forholdet til Israel og hedningerne:
Paulus siger i Rom. 11:25 - 29:

> "Jeg vil nemlig ikke, at I skal være uvidende om denne hemmelighed, brødre, (for at I ikke skal være kloge i egne tanker): at der er kommet forhærdelse over en del af Israel, indtil hedningerne fuldtalligt er gået ind. Og så skal hele Israel frelses, som der står skrevet: "Befrieren skal komme fra Zion, han skal fjerne ugudeligheder fra Jakob. Og når jeg borttager deres synder, da er dette min pagt med dem." Ses der hen til evangeliet, er de fjender for jeres skyld, men ses der hen til udvælgelsen, er de elskede for fædrenes skyld; thi sine nådegaver og sit kald fortryder Gud ikke".

Gud fortryder ikke, at Han udvalgte Israel, men Han holder fast ved løfterne til fædrene. Og Han fortryder heller ikke sit kald og sin udvælgelse til os. Vi kan alle stole på Guds ord og løfter. Gud omslutter os alle med sin store barmhjertighed. Det står Rom,11: 30 - 31:

> "Thi ligesom I forhen var ulydige mod Gud, men nu har

> fået barmhjertighed som følge af disses ulydighed, således er også disse nu blevet ulydige, for at også de må få barmhjertighed som følge af den barmhjertighed, der er blevet jer til del."

I vers 32 - 33 sætter Gud os alle på nøjagtig samme stade, når der står:

> "Thi Gud har indesluttet alle under ulydighed, for at han kunne forbarme sig over alle. O, dyb af rigdom og visdom og indsigt hos Gud! hvor uransagelige er ikke hans domme, og hvor usporlige hans veje!"

Det er det samme, der siges i Rom. 3:23, hvor der står:

> "Alle har jo syndet og mangler herligheden fra Gud".

Altså både hedningerne og Israel har syndet og mangler Guds herlighed og kan kun komme ind i det rette forhold til Gud gennem troen på Jesus Kristus.
Og derfor kommer det herlige tidspunkt, som Jesus taler om i Johannes Evangelium 10:16:

> "Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold, også dem bør jeg lede; og de skal høre min røst; og der skal blive en hjord, en hyrde."

Her tror jeg, Jesus mener, at Han har talt til Israels folk, men Han har mange får i alle hedningenationerne, som skal høre om Ham. Og ud af alle, som tager imod Ham, skal der blive een hjord og een hyrde.
Jesus har en førstegrøde ud af jøderne, som skal kaldes Hans menighed, Hans brud. Alle de jøder, som i årene, der er gået, siden Jesu død og opstandelse, har troet på Jesus som frelser, skal opstå, og af dem, som lever, skal sammen med hele Guds menighed bortrykkes i skyen.

Når Gud står fast ved sit ord og sine løfter til Israel, står Han også fast ved Ordet om, at de, der velsigner Israel, skal blive velsignet, og de, der forbander Israel, skal blive forbandet. Lad os agte og elske Guds udvalgte folk. Lad os bede for dem og vise dem Jesu sande kærlighed. De trænger til trøst og opmuntring.

Jøderne, vi omgås, sagde en dag til os, at de er klar over, at over 90% af jordens befolkning ikke bryder sig om dem. Mange hader dem.

Så eftersom tiden går, og hadet mod jøderne bliver større, vil de mere og mere behøve vor kærlighed og forbøn. Lad os huske, at vi ikke må hovmode os overfor dem. Vi er frelst af bare nåde!

4. Kapitel

Det nye Testamentes menighed = Kristi brud

Guds store hemmelighed, som altså skulle åbenbares i den sidste tid, er så fantastisk, at den Onde vil gøre alt for at sløre vort blik, så vi ikke ser klart.
Jesus kom for at afskaffe alle skillevægge, alt fjendskab og alle grænser mellem dem, som tror på Ham.
I Johs. 11,45-53, profeterer ypperstepræsten Kajfas denne hemmelighed om Jesus uden helt at vide, hvor stort det var. Men fordi han var ypperstepræst i det år, gav Gud ham denne profeti. Han siger, at Jesus ikke bare skulle dø for folket og så være ude af billedet, men at Hans død skulle komme til at få betydning for hele Guds adspredte folk, så de blev eet.
Ypperstepræsten Kajfas kendte på det tidspunkt intet til den store splittelse, der skulle komme blandt Israels folk eller om de mange ting, der skulle ske med Guds store skare af børn, men Gud vidste det. Og Han havde planlagt en vej for alle, både jøder og hedninger, trælle og frie, mænd og kvinder, gamle og unge, til at blive eet, nemlig gennem Hans store hemmelighed Kristus, Hans egen Søn.
Paulus så denne velsignede hemmelighed og fortæller os klart om det i Ef. 2. Han fortæller først efeserne om, hvilken mægtig befrielse og frelser, de har fået gennem Jesus Kristus, og så forklarer han fra vers 11 om den mægtige hemmelighed, at det nu ikke bare er jøder, der bliver priviligerede.
Alle har nu samme udgangspunkt og kan nå samme resultat med deres liv.

Vi har i vor tjeneste mødt mange forskellige spørgsmål angående jøderne. Man kan forestille sig en vægtskål, hvor jøderne er på den ene side, og vi, som er kristne, på den anden. Nogle siger:
"Betyder jøder mest for Kristus, eller er vi ikke den egentlige

brud? - Vi var hedninger, men nu er vi kristne, og jøderne forkastede jo Jesus. Er der to brude, eller hvad? Vi hedningekristne bliver sikkert bortrykket først, og så skal jøderne lide og hentes senere."
Og jøder kan måske, når de bliver kristne, fristes til at sætte sig op over de hedninger, der tror på Jesus. Men Paulus giver os et helt klart svar her i Ef. 2:11 - 22, og det er nok godt for alle os, som er gamle kristne, at læse ofte:

> "Kom derfor i hu, at forhen var I, der var født som hedninger og blev kaldt uomskårne af dem, der har navn efter den omskærelse, man med hænder udfører på legemet- kom i hu, at I på den tid var uden forbindelse med Kristus, udelukkede fra borgerret i Israel og fremmede for forjættelsens pagter, uden håb og uden Gud i verden. Nu derimod, da I er i Kristus Jesus, er I, som engang var langt borte, kommet nær til på grund af Kristi blod. Thi han er vor fred, han, som gjorde begge parter til eet og nedrev det gærde, som skiller, nemlig fjendskabet. Ved sit kød afskaffede han nemlig loven med dens bud og forskrifter, for at han i sig kunne skabe de to til eet nyt menneske og stifte fred og bringe begge parter, forenede i eet legeme, forligelse med Gud ved korset, da han ved dette dræbte fjendskabet. Og han kom og forkyndte fred for jer, som var langt borte, og fred for dem, som var nær. Thi ved ham har vi, begge parter i een Ånd, adgang til Faderen. Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge, men I er .... Guds husfæller, opbyggede på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesten. I ham sammenføjes hele bygningen og vokser til et helligt tempel i Herren; i ham bliver også I sammen med os opbygget til en Guds bolig i Ånden."

I Efe. 3:3 taler Paulus om, at han fik en åbenbaring og fik kendskab til den hemmelighed, hvorom han forud i korthed

havde skrevet. Og han siger (v. 4 - 6):

> "Når I læser det, kan I deraf skønne, at jeg har indsigt i Kristi hemmelighed, som i tidligere slægter ikke var kundgjort for menneskenes børn, således som den nu ved Ånden er blevet åbenbaret for hans hellige apostle og profeter, nemlig den hemmelighed, at hedningerne er medarvinger, medindlemmede i legemet og meddelagtige i forjættelsen- og alt dette i Kristus Jesus ved evangeliet."

Jeg synes, Bibelen taler et meget, meget klart sprog, når det gælder menigheden, og også når det gælder Israel.
Menigheden består af folk ud af alle stammer, folk og tungemål.
Jesus siger også i Matt. 28:19:

> "Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,"

Alle folkeslag betyder både jøder og alle andre slags mennesker ud over hele jorden, som på lige fod bliver Jesu disciple.
Millioner af mennesker ud over jorden fra alle stammer og tungemål har taget imod Jesus som deres frelser.
Og mange jøder er i årenes løb kommet til tro.
Også den dag, hvor Jesus kommer på Oliebjerget, og hvor den del af Israel, som nu ikke vil tage imod Ham, pludselig ser, at Han er deres Messias, vil komme til tro på Ham, og de bliver også frelste på samme måde som vi, ved at de bøjer sig for Ham, bekender deres synder og ved omvendelse og tro tager imod Ham som deres frelser.

5. kapitel

Troen på evangeliet er indgangen til menigheden

Så lad os huske, når vi ser hele Guds Israel, altså alle Guds børn, også dem fra andre menigheder, at vi alle har det samme udgangspunkt: Vi var alle syndere, som var uden håb og uden Gud i verden! Vi trænger alle til herligheden fra Gud.
Indgangen til Guds rige er kun ved omvendelse og tro på evangeliet!
Er der nogen, der springer over et andet sted, er han en tyv og en røver, siger Jesus.
Menigheden (ekklesia) er et folk, der er kaldt ud fra synden, fra mørket, fra en falden slægt. Og når vi siger ja til at blive kaldt ud, hører vi til de udvalgte, og vi kommer da allesammen ind under Guds herlige løfter og velsignelser.
Vi er kaldt ud til at være et anderledes folk med et specielt mål og en speciel opgave. Vi tilhører ikke længere os selv, men accepterer, at Jesus har købt os med sit blod, vi er Hans ejendom. Han er herre over os!
Og det vil igen sige, at vi lever som gæster og fremmede her på jorden. Mens verden går sin opløsning i møde, og alt i verden går ned ad bakke, skal vi leve et sejrende liv i kraft af Kristus. Han er med os alle dage!
Gud sagde, da Han talte under åbenbarelsen på bjerget, da de tre apostle var sammen med Jesus: "Denne er min Søn, hør ham!"
Og hvad siger Jesus til os i Johs, 3:16:

> "Thi således elskede Gud verden, at Han gav sin søn den enbårne, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv."

Dette ord fortæller os klart, at troen på Jesus er indgangen til menigheden, til at blive et lem på Kristi legeme.

Da folket spurgte på pinsedag: "Hvad skal vi gøre for at blive frelst"? fik de også svaret, at de skulle omvende sig og tro på evangeliet, så skulle de få Helligånden som gave.
Ap.Ger.2:37-38:

> "Da de hørte dette, stak det dem i hjertet, og de sagde til Peter og de øvrige apostle: "Brødre! hvad skal vi gøre?"
> Peter sagde til dem: "Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave. Thi jer gælder forjættelsen, jer og jeres børn og alle dem, som er langt borte, så mange som Herren vor Gud vil kalde."

Jesus selv prædikede det samme i Markus 1:15, hvor Han siger:

> "Tiden er inde, og Guds rige er kommet nær; omvend jer og tro på evangeliet!"

Røveren på korset havde tro på Jesus, og han bekendte det, og samme dag var han med Jesus i Paradiset. Troen på Jesus er den eneste vej til frelse. Den er så enkel. I samme øjeblik, du tror på Ham og bekender din tro, er du et lem på Kristi legeme. Du kan ikke fungere alene, men må ind i et lokalt fællesskab, men det skal vi komme tilbage til senere.

En synder vender om!
Når jeg tænker på mit eget liv, hvordan blev jeg da selv kaldt ud fra verden og blev et medlem af Guds store familie, et lem på Kristi legeme?
Selv om jeg var opvokset blandt kristne, følte jeg, at mit eget liv var tomt. Dette at stå op hver dag til sit arbejde og leve et tomt liv uden indhold, var meget utilfredsstillende, syntes jeg. Jeg prøvede at fylde mit liv med forskellige ting, men alt var tomhed.

Jeg længtes efter Gud uden rigtig at vide, hvem Han var. Jeg var 18 år dengang.
Men en dag kom der en ung mand til vort hjem og besøgte mine forældre. Han havde en guitar med og sang og spillede og var så glad. Jeg forstod med det samme, at han havde det, jeg manglede. Så jeg spurgte ham ud om, hvorfor han var så glad, og han fortalte mig om Jesus og om den enkle vej til at møde Gud: Omvendelse fra synden til Gud og troen og bekendelsen om, at Jesus var min frelser.
Det gik pludselig op for mig, at kristendom var noget meget enkelt og helt personligt, og at hvert enkelt menneske må have et personligt møde med Jesus Kristus.
Jeg tænkte en del over det, og da jeg var blevet alene på mit værelse, bekendte jeg min synd for Jesus og bad Ham om at komme ind i mit hjerte.
Så forvandledes mit liv fra det øjeblik, og jeg følte inde i mit inderste menneske, at der blev løst op for noget tungt, som havde bundet mig. Det blev så lyst og let derinde, jeg blev glad og fik fred i mit indre. Den ufred og tomhed, jeg før havde følt, var væk, og nu var jeg kommet på plads. Jeg opdagede også, at det ikke bare var mig, der var blevet ny, men alle mine omgivelser så helt anderledes ud for mig efter denne omvendelse til Gud. Livet fik pludselig en helt anden værdi. Jeg er helt sikker på, at jeg fra det øjeblik fik del i Kristus selv og blev indpodet på det ædle oliventræ.
Jeg var med i det fællesskab, som kaldes Guds menighed på jorden. Jeg var så grebet af Kristus, at jeg læste Bibelen igen og igen, jeg ved ikke hvor mange gange, men ordene fyldte mit liv med glæde. Hele min tilværelse var forandret.
Derfra kom så væksten, hvor jeg kom igennem en masse forskellige ting, både gode oplevelser og mindre gode oplevelser. Men igennem alle ting oplevede jeg, at jeg ikke længere tilhørte mig selv. Gud havde lagt sin hånd på mig, så selv om jeg sommetider var på fejlspor, holdt Han fast i mig og talte til mig, så jeg igen fandt ind i harmoni med Ham.
Og samtidig med, at jeg kom til at tilhøre Kristus, kom jeg også

til at tilhøre de andre, som også tilhørte Kristus. Det var vidunderligt.
Jesus sagde til Nikodemus:

> "Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd. Thi hvad der er født af kødet, er kød; og hvad der er født af Ånden, er Ånd. Du må ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny."

Nikodemus forstod ikke dette, men Jesus gav ham forklaringen i Johs. 3:14 - 18:

> "Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, således må Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham. Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Thi Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham. Den, som tror på ham, dømmes ikke; den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne Søns navn."

Jesus blev ophøjet, så alle så Ham, da Han blev korsfæstet, Han gav sit liv, og det er kun der ved Golgata, man får evigt liv.
Jeg forklarer dette så udførligt, fordi der i de sidste dage vil komme mange falske lærer om frelse, og det er vigtigt, vi husker, at den eneste vej, Gud har givet os til frelse, er ved troen på Jesus Kristus.
Enhver, som er født på ny ved troen på Jesus Kristus, er accepteret af Gud som lem på Kristi legeme.
Vi mennesker har mange ideer og mange sære ting for.
Vi har så mange regler, så vi ikke kan acceptere hverandre, men det er vigtigt, at vi ikke bare lærer at elske og agte Guds udvalgte folk, Israel, men også hele Guds åndelige Israel, hele Guds familie ud af alle folk og stammer, ud af alle slags folk på jorden, på trods af vore forskelligheder.

Det, som er fælles for os, er troen på Jesus Kristus, og derud fra strømmer Guds store, rige kærlighed.
Problemet opstår der, hvor vi sætter andre ting som centrum i stedet for Kristus. Der, hvor Kristus er centrum og bliver ophøjet, der er Guds rige nær, der er Himmeriget, der er menigheden, der er bruden og brudgommen.

6. Kapitel

Hvad sker efter modtagelsen af Kristus som frelser?
Efter på-ny-fødselen begynder der for hver enkelt af os en vækst. Der begynder en udvikling og ny karakterdannelse hos os, som er så forskellig for hver og en af os. Men udgangspunktet er præcis det samme for alle kristne: Vi tror på Jesus Kristus som vor frelser og er blevet lemmer på Hans legeme.
Lad os tænke på, hvordan det er i en familie. Børn vokser op i en familie, og der ser man, hvordan børn udvikler sig meget forskelligt. Men på trods af det, så holder de sammen. Der kan være konflikter og uoverensstemmelser, men de holder alligevel sammen, fordi de er ud af samme familie. De har samme far, selv om de er vidt forskellige og har forskelligt arbejde og interesser. Den ene lægger vægt på det ene, og den anden synes, andre ting er vigtigere.
Når vi tænker på den universelle menighed, Jesu Kristi brud ud over verden, ser vi i høj grad forskelligheder. Men også i det nære fællesskab, i den lokale menighedssammenhæng, vi hver især kommer i, er vi meget forskellige.
Nogle kristne vil slet ikke stå i sådan et nært fællesskab. De synes, alle er forkert på den, eller at vi skal være så frie, at vi kommer overalt og ikke har noget ansvar et bestemt sted.
Jeg vil gerne her bekende, at jeg selv, da jeg blev en kristen, var meget omflakkende, og jeg syntes, det var herligt at komme overalt til mange herlige møder. Jeg rejste her og der for at være med, hvor der foregik noget.
Men der er en stor hemmelighed i at være i et lokalt fællesskab sammen med kristne søskende. Det opdagede jeg, da jeg kom ind for alvor i et sådant fællesskab. Der kom min tjeneste og mit kald frem, og der blev jeg slebet og dannet til det, Gud ville med mig. Jeg oplevede meget både positivt og negativt, men jeg blev fostret der, og jeg så pludselig, at jeg kunne været kommet på plads i min tjeneste meget før, om

ikke jeg havde spildt så meget tid på at flakke rundt.
Det var også, da jeg ikke havde et fællesskab at komme i, at jeg kølnede på vejen og kom på afstand af Gud. Så for mig er det meget vigtigt med den lokale menighed. Og alligevel føler jeg mig i høj grad knyttet til alle de andre i Jesu store menighed og glæder mig meget over at være sammen med dem også.
Men jeg vil gerne opmuntre dig og anbefale dig, som ikke har et fast åndeligt hjem, til at søge ind i et fællesskab, hvor du får mad for din sjæl, og hvor du mærker, at Jesus er i centrum og bliver herliggjort.
Da vil der komme orden i din tjeneste. Hos Gud er der ikke noget, der flyder og er tilfældigt. Han vil gennem alt, hvad du oplever, danne dig til det, Han havde bestemt med dit liv.
Man oplever også i den lokale menighed at kunne dele sine sorger og problemer med andre. Man er ikke alene. Hvis man ikke selv vil sammenføjes med hele det øvrige legeme, kan man selv være årsag til, at man har problemer.
Mange føler sig alligevel ensomme også i et sådant lokalt fællesskab. Men du kan være sikker på, der er andre end dig, der føler sådan, og da er det måske netop der, Gud vil bruge dig. Er du ene, så opsøg andre, som er ene, og begynd at være noget for andre. Så får du en herlig tjeneste. Man lærer at hjælpe hinanden i medgang og modgang som i den første menighed.
Jeg tror, at eftersom tiden nærmer sig for Jesu genkomst, vil vi også nærme os tilstande, som der var i den første menighed. De havde alle ting fælles, og de hjalp hinanden. Ingen af os kan stå alene. Vi hører med til Guds menighed over hele jorden, i hele byen, men vi må have et hjem. Må Gud give os nåde til at finde et sted, hvor vi føler os trygge, og hvor vi alle kan prise og tilbede og tjene Jesus. Det er min inderlige bøn for alt Guds folk!
Lad os udnytte den kostbare tid! Vi sløser ofte tiden bort med vort flakkende liv. Lad os sætte os det mål: Uanset, hvad jeg møder af skuffelser og kampe, så vil jeg og mit hus tjene

Herren. Gud vil vise dig, hvor du hører hjemme, og Han vil bruge alle sine lemmer. Der er så stort behov for hver eneste en af os i Guds store menighed.
Det, som skaber enheden i det lokale fællesskab, det er ikke så meget læresætningerne. Hvis det havde været læresætninger, der forenede os, så havde det hele jo været helt anderledes, end det er i dag på mange steder. Der, hvor der er stærke menigheder omkring en lære, der kan der også være størst kamp. Det, som skaber enhed, er kærlighed og accept!
Vi er eet, når vi elsker hverandre og accepterer hverandre, sådan som vi er. Og er vi virkelig søskende i Herren, så vil vi glæde os, når vor broder bliver velsignet og har fremgang. Så vil vi velsigne vor nabo, selv om han hører til et andet sted.
Guds kærlighed går ud over alle grænser. Og jo mere, du velsigner din broder, jo mere bliver du selv velsignet. Vi tror ofte, vi taber på at velsigne, men det er lige tværtimod! Gud overøser dig med velsignelse, når du elsker og agter din næste.
Jeg valgte ikke selv mine kødelige søskende. Jeg kunne ikke sige til mine forældre, selv om jeg var den ældste, at nu vil jeg have en broder denne gang, og nu vil jeg have en søster, og hun skal være sådan og sådan, og han skal se sådan og sådan ud og have de samme interesser som jeg. Det har jeg ikke haft indflydelse på. Men da mine søskende kom til verden, og min far kom glædesstrålende og sagde: "Du har fået en bror", så var det op til mig at acceptere den bror, jeg fik, og mine søskende måtte acceptere mig som deres bror. Vi havde samme forældre og skulle leve livet sammen.
På samme måde er det muligt menighederne imellem at leve sammen i Guds kærlighed, selv om der kan være så mange forskellige personligheder og opfattelser.

Hos Gud er vi ikke et nummer eller en robot. Det er vi hos Anti-Krist. Men hver enkelt af os er meget dyrebar for Gud, Hans elskede og udvalgte. Hos Ham er der ingen personsanseelse,

men Han ser til hjertet.
Gud elsker personligheder og forskellige farver og nuancer, derfor er der så meget forskelligt i Guds rige. Vi skal være barmhjertige mod hverandre. Jesus går meget hårdt imod den farisæiske ånd, der sætter sig selv op over andre. Hvis vi dog bare forstod, hvor barmhjertig Gud er. Og vi skal ligne Ham som Hans elskede børn.
Gud er begyndelsen! Det er Ham, der tegner tegningen over sin menighed, så den bliver, som Han vil have den. Han maler maleriet, og Han er den store kunstner.
Hvis vi så et maleri, der bare var malet med een farve, var der ikke så meget ved det. Eller hvis du tager på sommerferie og kører ud over landet og ser, at alt har samme farve, alting ligner hinanden, så ville du ikke synes, der var meget ved det.
Det er forskellighederne, der skaber skønhed! Sådan er det i Guds menighed og iblandt mennesker. Jeg tror, at netop forskelligheden er med til at skabe noget meget skønt. Og det er bedst for os, at vi lader den store mester bestemme farver og sammensætning.
Det er let for os at dele op i grupper og sige:
"Det vil vi ikke have noget med at gøre, og det der vil vi godt være med i."
Ikke bare som menigheder, men også indbyrdes i en menighed kan der dannes sådanne kliker. Men hvis nu Gud netop havde bestemt, at to meget stærke farver skulle stå ved siden af hinanden, for eksempel en meget stærk rød og en meget stærk blå, og så vi kommer og siger:
"Nej, vi vil have hele det område der til at være rødt, eller det hele til at være blåt, så forstyrrer vi helheden og bringer disharmoni i Guds billede.
Vi har meget let for at forlange, at andre skal være som vi.
Vi har den samme situation i ægteskabet. Vi oplevede selv i begyndelsen af vort ægteskab, at vi havde det mål hver for sig, at vi skulle lave om på den anden, så vi kom til at synes det samme og ligne hinanden. Jeg syntes, Anne-Lise skulle være som jeg, og hun syntes, at jeg skulle mene og tænke som hun.

Men pludselig en dag fandt vi ud af, at det skabte store problemer. Indtil vi fandt ud af, at det, som ville gøre vores ægteskab rigt, var, om vi kunne acceptere hinanden, som vi var, og give hinanden frihed hver med sine evner og meninger. Så ville vi først rigtig kunne supplere hinanden. Så blev billedet helt anderledes. Det blev usigeligt rigt og spændende.
Sådan tror jeg også, det gælder for Guds menighed på landsplan og på verdensplan, at vi finder sammen i kærlighed og accept, i stedet for at splitte og forsøge at gøre hinanden ens. Vi skal i stedet for udnytte forskellene til at supplere hinanden.
Det er let for os mennesker at undertrykke hverandre, men det er vigtigt at give frihed til hinanden.
Jesus siger jo selv, at om Han får frigjort os, skal vi være virkelig frie. Ikke for at vor frihed, som der står, skal blive en anledning for kødet, for det negative, men en frihed, hvor vi er frigjort af Jesus Kristus, skal være en frihed, som forener. Vi må aldrig se på hinanden som fjender, men som søskende og venner, og så lade Herren om at opdrage, fostre og danne den enkelte.
Når alle vi forskellige trossamfund oplever, at vi har samme udgangspunkt, samme frelser og samme Helligånd, så har vi et grundlag, vi kan være enige på. Så kan vi sammen overvinde det onde omkring os! Det er Guds plan med Hans menighed.

Jeg har også lagt mærke til i vores lille familie, at vi er meget forskellige, og der kan opstå delte meninger, men ingen kræver, at alle skal have den samme mening og de samme evner. Men vi har det usigeligt godt sammen, fordi vi alle elsker Jesus og har lært at elske hverandres forskelligheder. Derfor er hvert minut, vi har sammen, meget dyrebart!
Hvis man prøver at undertrykke hinanden, vil det pludselig boble ud et eller andet sted. Hvis man, når man tænker på vore forskellige temperamenter, vil forsøge at trykke et bestemt temperament ned, så vil det lige pludselig gå galt.

Man kan gøre det en tid, men pludselig bobler det op på en eller anden måde og giver sig udslag i et eller andet ukontrolleret udbrud, enten i form af vrede eller gråd, eller i form af sygdom et eller andet sted i kroppen.
Vi må også i Kristi legeme udnytte de forskellige evner, temperamenter og farver, så bliver der noget meget skønt og fuldkomment ud af det. Lad Gud få sit billede gjort færdigt i disse dage med de farver, Han har sat sammen.
I Gal. 5:13 - 15 står der sådan:

> "I blev jo kaldet til frihed, brødre, kun må friheden ikke blive en anledning for kødet; men tjen hverandre i kærlighed! Thi hele loven er opfyldt i et eneste bud, nemlig dette: "Du skal elske din næste som dig selv." Men dersom I bider og æder hverandre, da tag jer i agt, at I ikke bliver fortæret af hverandre."

I den første menigheds tid havde de også problemer med at finde hinanden. Men her taler Paulus om at give frihed til hinanden. Ikke en frihed til at leve efter kødet, men en frihed, som gjorde, at man tjente hverandre i kærlighed.
Det er kærligheden, der binder os sammen, intet andet!
I Ef. 4:15-16 står der:

> "Nej, sandheden tro skal vi i kærlighed i eet og alt vokse op til ham, som er hovedet, Kristus selv. Ham skyldes det, at hele legemet vokser sin vækst, så det opbygges i kærlighed, idet alle de enkelte led hjælper til at knytte og holde det hele sammen, efter den kraft, der er tilmålt hver enkelt del."

Den forskel, der er imellem de forskellige kirkesamfund, er for mig noget fantastisk. Den giver os en chance for at vise, hvor meget vi elsker hverandre!
Vi har oplevet flere gange, Anne-Lise og jeg, at vi skulle med til et eller andet møde, hvor der skulle komme nogen fra et

samfund, hvorom vi havde tænkt: "Nej, dem kan vi i hvert fald ikke være eet med," men hvor så netop nogle fra det samfund stod op og sang en sang og aflagde et velsignet vidnesbyrd. Og vi sad der og måtte skamme os på grund af vore forudfattede meninger. Disse mennesker udstrålede en sådan kærlighed til Jesus og i andre tilfælde et så helligt væsen, at vi måtte bede Gud om tilgivelse for vor holdning.
Hvad kender vi til menneskehjerter? Gud alene kender den enkelte!
Læresætninger er gode nok, men der står i 1. Kor. 8:1:

"Kundskaben opblæser, men kærligheden opbygger!"

Må Herren hjælpe os til at have kundskab - men sammen med kærlighed! Kærligheden opbygger og holder sammen på hele legemet, så vi bliver en helhed i Åndens enhed.
Kristus bygger sin menighed, og mennesker bygger samfund. Det vil aldrig lykkes os at få aftaler i stand, hvor vi alle kommer ind i een bås og bliver enige om lære o.l., men vi kan på trods af dette have et dybt og inderligt fællesskab, hvor vi hele tiden tilgiver, elsker og opbygger og opmuntrer hverandre. Men sagen selv kom med Kristus!

7. Kapitel

Hvem er det, vi tjener?
Det ville nok være klogt for alle os, som gerne vil være Jesu brud, Jesu menighed, af et oprigtigt hjerte at prøve os selv engang imellem.
Når man står over for en opgave i livet, må man spørge sig selv: Hvem er det, jeg tjener? Tjener jeg min mester eller mig selv? Har jeg en overordnet, som jeg arbejder for?
I det praktiske liv er der mange mennesker, der arbejder på at blive selvstændige, dvs blandt andet selv at få hele fortjenesten eller det største overskud, og de synes, det er tilfredsstillende at være selvstændig mester. Det er alt sammen godt.
Andre arbejder for en mester, og vi ved, at der hos mange ofte er en sådan indstilling, at man skal lave så lidt som muligt og tjene så meget som muligt.
Men i det åndelige liv arbejder vi alle under den store mester. Jeg må prøve mig selv med det, jeg gør, for at være sikker på, at jeg ikke har skabt min egen lille virksomhed, hvor det er mig selv, der bestemmer, mig selv der tager fortjenesten. Hele vort åndelige liv må være indstillet på at arbejde og opbygge Jesu menighed, så Han bliver æret og herliggjort, og Han tjener mest muligt.
Det ord kommer lige nu til mig fra 1. Tim. 1:12, hvor der står:

> "Jeg takker ham, som gav mig kraft, Kristus Jesus, vor Herre, fordi han agtede mig tro og tog mig i sin tjeneste."

Det var Jesus Kristus, der kaldte. Det var Ham, der indsatte mig i en tjeneste, og det, at jeg får lov til at tjene Ham, er en nådestilling. Jeg er agtet værdig til at tjene.
I Guds rige er det at tjene den største stilling, man kan få. Både det at tjene Jesus og også at tjene hverandre. Og der er

det herlige, helt fantastiske ved at være en arbejder under den store mester, at man tjener hvert minut i døgnet, og man er medarving. Er det ikke herligt?
Der er sket en total forandring for den, der er gået ind under denne orden. Hør Rom. 6:17 - 18:

> "Men Gud ske tak, fordi I, som har været trælle under synden, nu af hjertet er blevet lydige imod den læreform, til hvilken I blev overgivet. Og frigjorte fra synden (halleluja!) er I blevet trælle under retfærdigheden."

En træl må gøre det, han bliver bedt om at gøre. Det største for en Jesu brud er at være fuldstændig overgivet til Kristus, kun at være Ham til behag, Han, som har friet os ud.
Paulus siger videre i vers 19:

> "Jeg bruger et udtryk fra menneskelivet for jeres svage, kødelige naturs skyld. Ligesom I nemlig før stillede jeres lemmer som trælle til rådighed for urenheden og lovløsheden,... således skal I nu stille jeres lemmer som trælle til rådighed for retfærdigheden, så det fører til helliggørelse."

Det er med dette sind, vi skal bygge menighed, bygge Kristi legeme op. Vi skal lytte til mesteren, og Han vil placere hver af os lige præcis der, hvor Han vil, vi skal være. Er vi villige til det, skal vi opleve den mægtige rigdom ved at være træl.

Hvilken læreform er vi overgivet til?
Ordet!
I Johs. 17:14-15:

> "Jeg har givet dem dit Ord; og verden har hadet dem, fordi de ikke er af verden, ligesom jeg ikke er af verden.
> Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden,

men at du vil bevare dem fra det onde."

Jesus siger, at Han har givet os det bedste, Han havde: Ordet! Og det vil igen sige, at Han har givet os sig selv. Han er Ordet. Og alt, hvad Han siger til os, det skal vi gøre.

Det er fordi, vi er overgivet til Ordet, at verden hader os. Lever vi i Ordet, og er vi trælle under Jesus Kristus, så er vi guddommelige. Dette er ikke hovmod. Vi er himmelborgere, og vi vil få en kold skulder fra verden. De, der hører verden til, vil ikke høre på talen om, at Jesus snart kommer og henter sin brud, og at vi skal bortrykkes. Vi bliver dårer for verden, men rige i Gud.

Troskab mod Jesus, er troskab mod Ordet, den læreform, vi fik overgivet. Og der står så herligt i Peters pinseprædiken, at det var dem, som tog imod Ordet, der lod sig døbe. 3000 blev lagt til menigheden den dag, og de holdt fast ved apostlenes lære, fællesskabet, brødsbrydelsen og bønnerne. Derfor kom de ind under forjættelsen fra Gud, så der står, at der skete mange undere og tegn. De holdt sig sammen, de delte ofte gods og ejendom og delte ud til dem, der intet havde. Det kan man kalde enhed! De kom sammen både i menighedshuset, helligdommen, men også i hjemmene, og de priste Gud og havde det herligt sammen. Dette er et godt termometer for os at prøve vor temperatur og stilling i dag. Lad os rigtig bede om, at vi, som lever i den sidste tid, må få det som de troende i den første menighed.

Jeg oplevede for et par dage siden, at en broder kom og besøgte mig. Han var i materiel nød, og jeg havde ikke så meget "i kassen" selv. Men midt under vor samtale sagde Herren til mig, at jeg skulle give ham det, han havde nødig. Det var svært. Men jeg tror, Gud vil lære os at dele med andre i fremtiden mere end nogen sinde. Og man bliver så glad bagefter!

Når vi lever for Jesus, som de gjorde i den første tid, vil vi blive til velsignelse for vor by, for vort land, for vore familier, for vore respektive menigheder. Vi får yndest hos hele folket.

Vi skal leve som en Guds bolig i Ånden, ikke i kødet!
Der er mange, der bryder ned. Men vi, som er Jesu brud, skal bygge op. Vi skal ikke leve for at modtage, men altid være givende på alle livets områder.
Det er så usigelig vigtigt, at vi i alt, hvad vi gør, har rene motiver.
Når vi bygger menighed, at vi da gør det for Ham, vor store mester. Vi må aldrig gøre det med den bagtanke selv at få ære og magt, men alt må være til Hans ære, som hvervede os!
Det er også vigtigt, at jeg husker, at jeg ikke er den eneste, der er kaldet til at arbejde sammen med Jesus, men jeg må arbejde sammen med alle de andre, som også har fået dette kald. Også de, jeg står sammen med i fællesskabet, er agtet værdige og taget i tjeneste hos min mester. Vi har den samme herre.
Jesus Kristus bygger sin menighed, og Han inviterer os til at være Hans medarbejdere. Og sammen med alle de andre forstår jeg først rigtig hele Kristi fylde.

8. kapitel

Vi er Guds store bygningsværk
Når vi er med til at bygge Kristi menighed, sammenligner Ordet os også med, at vi selv er stene. Vi er det materiale, som skal bruges.
Det er en mærkelig situation, at en bygmester, der bygger sit hus, vil, at hans medarbejdere selv skal bygges ind i huset. Når vi alle, som tror, bliver føjet sammen, skal vi udgøre bygningen, Guds herlige helligdom på jorden.
Lad os se på Guds store hemmelighed i Matt. 16:15 - 19:

> Jesus spørger dem: "Men I, hvem siger I, at jeg er?" - Og Simon Peter svarede og sagde: "Du er Kristus, den levende Guds Søn!" - Da svarede Jesus og sagde til ham: "Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret for dig, men min Fader, som er i Himlene. Så siger også jeg til dig, at du er Petrus, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og Dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene!"

Mange andre mennesker på den tid troede, at Jesus var Elias, Johannes Døber eller en anden af profeterne, men Han spurgte så sine disciple: "Men I, hvem siger I, at jeg er?"
Simon Peter er rask til at svare: "Du er Kristus, den levende Guds Søn!"
Han udtrykte den indre vished, han havde fået fra Gud! Det var en åbenbarelse fra Gud!
Det har været et stort øjeblik for Jesus at opleve, at den åbenbarelse, som var Guds store hemmelighed til verden, den udtrykte Peter med stor frimodighed!
Da gudsåbenbarelsen kom ind i ham, og han bekendte det,

Gud åbenbarede ham, fik han navneforandring til Petrus, en klippe! Når du og jeg har fået gudsåbenbaringen ind i vore liv, så er vi stærke, og så kan Kristus bygge sin kirke på os og igennem os.
Når Jesus i dag bygger sin menighed, så bygger Han den på sit eget ord, sig selv. Han vil give os gudsåbenbarelse, tro og bekendelse ind i vore liv.
"Du er Kristus, Guds Søn!" Denne bekendelse er klippefast!
Vi er ikke længere tvivlende og svage, men klippestærke i troen på Guds Søn, Jesus Kristus.

Vi bliver da en del af en stærk bygning, et åndeligt tempel.
Vi er nødt til at være stærke, sejrende og stå urokkelige som Jesu Kristi menighed, for der vil inden længe komme en tid, ja, den er allerede begyndt, hvor Satan selv og den antikristelige ånd helt åbenlyst vil bekæmpe Jesu brud og Israel som folk. Hovedsagen for os som kristne er nu at vågne op og prøve os selv og se til, hvordan vi bygger!
Jeg vil gerne citere nogle helt klare ord af Paulus i forbindelse med menigheden. I 1. Kor. 3:1 - 3 taler Paulus til de kristne i Korint og også til os i dag. Han har givet dem åndelig føde, mælk, som til spæde børn, da de endnu var så kødelige, at de ikke kunne tåle fast føde. Hvori bestod deres barnlighed?
Der var splittelser og misundelse iblandt dem, og han siger, de vandrede på menneskevis. Lad os læse fra vers 4 om, hvad det var, de gjorde forkert, og hvad det var, der gjorde, at de ikke kom videre på vejen:

> "Thi når en siger: "Jeg er tilhænger af Paulus," og en anden: "Jeg er tilhænger af Apollos," er I så ikke mennesker? Hvad er da Apollos? og hvad er Paulus? Tjenere, ved hvem I kom til troen. Og enhver tjente, som Herren gav ham; jeg plantede, Apollos vandede, men Gud gav væksten. Så kommer det da hverken an på den, der planter, eller på den, der vander, men på Gud, der giver vækst."

Og så står der så godt i vers 9 - 13:

> "Thi Guds medarbejdere er vi; Guds ager, Guds bygning er I. Efter den nåde, som blev givet mig, har jeg som en kyndig bygmester lagt grundvold, men andre bygger videre på den. Men enhver se til, hvorledes han bygger! Thi ingen kan lægge anden grundvold end den, der er lagt, nemlig Jesus Kristus. Og hvis man på den grundvold bygger med guld, sølv, kostbare sten, træ, hø, strå, så skal det engang åbenbares, hvad slags arbejde enhver har udført; thi dagen skal gøre det klart, for den bryder frem med ild, og ilden skal prøve, hvordan enhvers arbejde er."

Lad os slå helt fast, at det er ikke mennesker, vi skal bygge på! Og lad os slå fast, at grundvolden er Kristus, intet andet!
Problemerne kommer ind, hvis vi bygger på en forkert grundvold eller bygger forkert på grundvolden, som er lagt.
Var Paulus pralende, da han sagde, at han byggede som en kyndig bygmester?
Nej, langtfra! En kyndig bygmester er nemlig en, der har været i lære først, en der har prøvet at gøre nogle fejltagelser og lært af det, og han er en, der har efterprøvet alt inden for sit fag, så han kan kalde sig kyndig og er værdig til at tage andre i lære.
Efter mødet med Jesus på Damaskusvejen havde Paulus opdaget, at han indtil da havde bygget forkert. Han troede, han tjente Gud ved at forfølge de kristne. Han troede, han tjente Gud med sin religiøsitet og sin klogskab. Og den grundvold havde han kastet bort og tilintetgjort. Nu byggede han på den sande grundvold, Jesus Kristus.
Religiøsitet kan ikke holde som grundvold i evighed. Levende tro på Jesus er den sande grundvold. Jesus selv siger, at Han er den sten, som bygmestrene forkastede, hovedhjørnestenen. Og enhver, der elsker Jesus og bygger på Ham, vil lykkes og vil blive mere og mere kyndig.
Men den, der ikke vil, skal falde på den sten og sønderrive sig.

Vi skal altså se til, hvordan vi bygger!
Hvis det er med guld, sølv og kostbare sten, altså noget ægte, noget, der holder igennem stærke renselsesprocesser, har vi intet at frygte. Men vi har så mange ideer og ideologier i verden i dag, som man bygger på. Og mange siger: "Jamen, dybest set tjener de jo Gud alle sammen!"
Men nej! Der, hvor Kristus ikke er det helt centrale, der går det galt. Men det skal prøves som gennem ild, om vi bygger med træ, hø og strå.
Denne ildprøve er ikke bare foran Guds trone en dag. Men allerede nu, inden Jesus kommer, vil ildprøven begynde. Det vil komme helt tydeligt frem, hvem der bygger på Kristus, elsker Ham og i tro og udholdenhed vil sejre til det sidste. Det er den ægte Kristi brud!
Hvis ikke Gud kan se Kristus i alt, hvad vi gør, så vil det forgå. Endetidens menighed vil kun bygge på Kristus. Fine tanker er ikke nok. Lad os lægge mærke til, hvordan vi bygger, både som enkeltpersoner, som enkelte menigheder og som helhed! Lad os være villige til at blive sigtede og få det sigtet fra, som er avner. Mange er bange for omstændighederne, de møder, men jeg har oplevet, at det er prøvelser og modgange, der får det ægte frem. Så når vi prøves, da lad os huske, det er med til at føre os frem til det rene, det fuldkomne og til at kende Guds vilje.
Jesus underviser os så godt om det, når Han siger: Matt. 11:29:

> "Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle."

Et åg er noget, man tager over skuldrene for at kunne bære tunge byrder, så disse byrder bliver lettere! Og åget, Jesus lærer os at tage på, har også to bærestænger: Sagtmodighed og ydmyghed! Hvis byrderne er tunge for os, vil det hjælpe at bøje sig og tage dette åg på: Vær sagtmodig og ydmyg. Så bliver det hele lettere, og vi finder hvile for vore sjæle.

Stolte naturer kommer ofte ud i hårde kampe. Gud vil have en sagtmodig og ydmyg brud til Jesus, og i sin store nåde sender Han ting ind over vor stolthed, så vi lærer denne lektie om sagtmodighed og ydmyghed.
Tænk på, når du synes, andre er irriterende, at du for dem kan være mindst lige så irriterende.
Det gælder også for os som forskellige kirkesamfund. Vi kan se os næsten fortvivlede på andres måde at gøre tingere på, men tænk på, at de nok synes, vi er helt forkerte med den måde, vi gør tingene på.
Lad os være sagtmodige og ydmyge af hjertet og hvile. Herren ved, hvordan tingene skal prøves, og hvad der skal bestå, og hvad der skal brændes op. Lad Gud gøre det, der skal gøres med de andre, og lad mig, den enkelte og den enkelte menighed prøve vor egen gerning ind for Herren.

9. Kapitel

Vi ved ikke altid, hvordan vi skal bygge Kristi menighed. Hverken som forsamling eller som enkeltpersoner. Men Gud siger, at vi for Ham er levende stene, som skal opbygges til et tempel for Ham og Hans Ånd.
Samtidig er vi selv med til at bygge! Men en ting er sikker: En enkelt sten kan ikke ligge der helt alene og sige: "Jeg er et hus." Vi er alle nødt til at lade os sammenføje med alle de andre stene.
Vi er alle på vej til Himmelen. Vi skal følges ad. Vi skal sammen danne en Jesu brud, en Jesu menighed. Gud bygger, og snart er Hans hellige bygning færdig. Så løfter Han den op til sig i de evige boliger.
Hvor er det vigtigt, at vi bygger vore liv og menigheder efter Guds tegning. Den store bygmester har selv været arkitekten. Og Han bliver ved med at arbejde med os, til Han får sin bygning rede.
Hvordan kan du og jeg som enkeltstene vide, hvor vi skal ligge i bygningen?
Gud har hjulpet mig at finde ud af det ved at læse om Moses, da Han skulle bygge Guds helligdom. Gud siger til Moses i 2. Mos. 25:40:

> "Se til, at du udfører det efter det forbillede, som vises dig på bjerget!"

Alt, hvad Moses fik fra Herren, fik han, når han gik op på bjerget for at være alene med Gud. Der fik han tavlerne med loven, og der fik han at vide, hvordan han skulle bygge tabernaklet. Hver eneste detalje fik han fra Herren, og Herren indprentede ham at være nøje med at følge de anvisninger, han fik på bjerget.
Gud har også givet os et bjerg, et bønnebjerg, et sted, hvor vi kan være alene med Ham, og hvor vi hører Hans røst. Vi må

alle have et sådant bjerg for at kunne vide, hvordan vi som enkeltpersoner skal passe ind i Guds bygning, men i høj grad også som menighedernes ledere.
Hvis vi bygger efter vore egne tegninger og strukturer, går det galt.
"Se, nøje til, hvorledes I bygger!" "Se til, at du udfører det efter det forbillede, som vises dig på bjerget!"
Anne-Lise og jeg har prøvet at leve og bygge vor tilværelse på tilfældigheder. Men jo længere vi lever som kristne, jo mere afhængige er vi blevet af at være alene med Gud på bønnebjerget, i lønkammeret. Der viser Gud os vejen. Der kalder Han til specielle opgaver. Der deler Han med os om, hvad der skal ske i fremtiden. Der slibes vi og renses i Hans kyndige hånd, så vi passer sammen med alle de andre sten.
Vi har helt konkret fået at vide der på bjerget, hvordan vi skulle bygge, både åndeligt og helt praktisk.
Vi skal jo ikke bare passe sammen med en enkelt sten, men der er sten over os, under os og også på siderne af os. Hvor er det vigtigt, at vi kommer til at passe rigtigt sammen!

Jeg kan huske, da vi udvidede vor kirke i Blåhøj i 1976. Da skulle vi bygge med gule sten i den mur oppe ved platformen. Men bygmesteren, som skulle bygge den mur, fik den ide, at i stedet for at muren skulle stå der lidt kold med bare gule sten, så tog han nogle enkelte lidt grønlige sten og lagde hist og her i bygværket, så kulden blev brudt, og muren blev levende at se på. Hver gang, vi var til møde, glædede vi os over denne væg i vor kirke. Tænk, at nogle få anderledes sten kunne få det hele til at se så levende og harmonisk ud!
Vor store bygmester, Gud selv, ved lige præcis, hvordan vi hver enkelt skal placeres, så Han kan fryde sig over sit tempel, som i dag bygges på vor jord.
Lad os bare blive bygget sammen med nogle, som er lidt anderledes. De sætter kulør på vor tilværelse, så vi ikke stagnerer og bliver for kolde at se på!
Og skulle du være den ene, som føler dig helt anderledes og

måske ubrugelig, så gå op på bjerget til Herren. Søg ind for Hans hellige åsyn og bed Ham om at placere dig der, hvor Han ved, du vil pynte og smykke i Guds bygning, Hans udvalgte menighed. Vær sagtmodig og ydmyg af hjertet og læg dig der i Hans hånd. Hvil da i, at Han ved, hvad der er bedst for dig!

Guds byggeplan, det er Ordet, Bibelen. Han bygger aldrig ved siden af sit ord. Så hvis du er i tvivl om, hvorvidt du er på plads, så sammenlign din stilling med det, der står i Ordet, Guds byggeplan.
Det er vigtigt at søge ind i dit lønkammer, søge ro og stilhed sammen med Herren, studere Ordet og bede og lytte. Uden hastværk! Det er af allerstørste betydning for os!
Nogle har mest ro om morgenen. Jeg har nogle timer om natten, hvor jeg ikke kan sove, da finder jeg ro sammen med Herren!
Der kommer "synet" af, hvad jeg skal gøre med mit liv og min tjeneste.
Vi læser i forbindelse med jøde- og hedningekristne i Ef. 2 om, hvordan vi er bygget sammen til eet. Der står i vers 19 - 22 så herligt om Guds plan:

> "Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge, men I er de helliges medborgere og Guds husfæller, opbyggede på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus som hovedhjørnesten. I ham sammenføjes hele bygningen og vokser til et helligt tempel i Herren; i ham bliver også I sammen med os opbygget til en Guds bolig i Ånden."

Dette ord er vigtigt. I fremtiden vil vi komme til at holde mere sammen end nogen sinde, alle som er Guds husfæller. Fjenden vil rase imod os, derfor må vi lære at bygge sammen og holde sammen. Og hvem kan da være imod os, når Gud er med os?

10. Kapitel

Apostelen Peter taler om os som levende stene. Men ofte kan vi måske tage os selv i, at vi synes, en del af de andre er døde stene. Det er vigtigt, vi har et syn på alle de andre som levende for Gud og brugbare i Hans hånd. Vi synger i et kor:

> "Jeg vil elske dig med Jesu kærlighed,
> for jeg ser i dig min konges herlighed!
> Jeg vil elske dig med Jesu kærlighed."

Min egen udvikling og tjeneste beror meget på, hvordan jeg lader mig sammenføje med de andre. Lad os aldrig foragte en af de mindste små i Guds rige. Det kan være, han eller hun er en af de dyrebareste for Gud.
Lad os være taknemmelige for hverandre!
Jeg bliver tit mindet om dengang, vi var i Israel sammen med en ven, som er murer. Hans interesse for bygninger og sten gjorde, at vi kom en del rundt og så på byggeri i Jerusalem. Og vi talte med en del israelske murere.
Da hørte jeg gang på gang om, at alle, som nu bygger i Jerusalem, skal bygge med en ganske bestemt slags sten! Man kan ikke bare sige inde i Jerusalem, hvis man har et gammelt hus, der skal bygges om, at nu vil man have et lag udenpå med røde sten, eller nu vil man have nogle cementblokke at bygge af.
Nej! Alle, som vil bo inde i Jerusalem og bygge der, skal bygge af samme materiale af sten. Det er sten, som bliver hugget ud af klipperne på et ganske bestemt sted uden for Jerusalem.
Byen skal bevares i denne stil med udhugne sten, som passer i byens miljø.
Gud har også bestemt sin menigheds "stene" til at være af en ganske bestemt slags. De bliver hentet ude omkring i verden, men de skal have det sind, at de ydmygt og udholdende vil lade sig udhugge, så de passer ind i Guds bygning. Det kan

gøre ondt at blive tilpasset og slebet til, så man passer sammen med de andre. Men mesteren, arkitekten, Ham der bestemmer, lad Ham gøre efter sin hellige vilje.
Bruden, det nye Jerusalem, bygges af levende stene, som ydmygt lægger sig i Guds hånd og siger: "Ske ikke min, men din vilje, o, Gud!"
Lad os sammen her huske ordet, apostlen Peter taler i sit 1. Brev kap. 2:4 - 8:

> "Kom til ham, den levende sten, der vel er vraget af mennesker, men udvalgt og kostelig i Guds øjne, og lad jer selv som levende stene opbygge til et åndeligt hus, til et helligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, som ved Jesus Kristus er velbehagelige for Gud. Thi det hedder et sted i skriften: "Se, jeg lægger i Zion en hovedhjørnesten, udvalgt og kostelig, og den, som tror på ham, skal ingenlunde blive til skamme." Denne ære tilkommer altså jer, som tror; .mMen for de vantro er den sten, som bygningsmændene vragede, blevet en hovedhjørnesten og en anstødssten og en klippe til fald; i deres ulydighed mod ordet tager de anstød, og dertil var de også bestemt.
> Men I er en udvalgt slægt!"

Lad os prise og takke Herren, at vi fik nåde til at tage imod kaldet, da Han kaldte os ud (Ekklesia), og lad os passe på, at det ikke er vort eget arbejde, vi bygger op, men Hans hellige tempel.
Vi er kun medarbejdere! Vi skal samarbejde med Gud og vor næste.
Salme 127: 1, siger:

> "Dersom Herren ikke bygger huset, er bygmestrenes møje forgæves, dersom ikke Herren vogter byen, våger vægteren forgæves".

Hvordan bliver vi da sådanne stene?
Vi læste her, at vi skal være et helligt præsteskab, som bringer åndelige ofre, som er velbehagelige for Gud.
Hvad vil det sige?
Jo, Gud ved, at den største kamp, vi som kristne har at kæmpe, er imod os selv, vort eget jeg. Derfor fortæller Paulus os i Rom. 12: 1-2 om, hvordan vi skal gøre:

> "Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsdyrkelse. Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle (som sten, der bliver hugget til) gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne."

Vi møder mange mennesker, der siger: "Jeg vil så gerne gøre Guds vilje, men hvordan skal man vide, hvad der er Guds vilje?"
Hvis vi hver eneste dag bringer vore legemer som et helligt offer til Ham, og hvis vi er indstillet på ikke at skikke os lige med denne verden, aflægge alt det, som tynger og hindrer os, så skal vi skønne, hvad der er Guds vilje: Det gode, velbehagelige og fuldkomne.
Det vil gå med os som Peter, da Jesus sagde til ham: "På dig vil jeg bygge min kirke, og Dødsrigets porte skal ikke få magt over den."
Når vi lever som et helligt offer til Gud og er villige til at lade os forvandle fra dag til dag, så vil vi opleve det, Peter oplevede, at der kommer gudsåbenbarelse og tro ind i vore liv, så vi kan leve og bekende det ud, at Jesus Kristus er Guds Søn!
Og Han giver os da magt både til at løse og binde. Vi skal ikke være bange, heller ikke for fremtiden, for Dødsrigets porte skal ikke få magt over os!
Det er helt sikkert, at Dødsrigets porte vil forsøge at få magt

over menigheden. Ja, det er begyndt på mange forskellige måder. Jesu Kristi menighed kommer ud for mange forskellige anslag, fordi fjenden vil, at den skal gå under. Vi ser det, når vi læser historien, at menigheden kom i stærk modvind i den første tid, hvor religionen, den kolde kristendom uden liv, i Jesu navn tog livet af mange kristne, men de kunne aldrig komme Jesu Kristi menighed til livs.
Også i vor tid er der mange ting, der vil ødelægge. Og hvad er det, fjenden vil til livs hos os?
Det er gudsåbenbaringen og bekendelsen - og den enfoldige tro på Jesus som Guds Søn!
Hvordan det? Jo, man vil prøve at stille Jesus på lige fod med alle andre religioner, og man forsøger at kvæle den barnlige tro på Jesus som Guds Søn og få indført, at man skal handle ud fra sin fornuft og sit intellekt.
Men det går ikke, hvis vi skal bygge Guds levende menighed. Så må vi have Guds åbenbaring ind i alt, hvad vi gør. Og vi skal også have en urokkelig bekendelse og tro på, at Kristus er den eneste sande Gud, og det er Ham, vi tror på. Når vi har disse guddommelige ting med i alt, hvad vi gør, så er det lige meget, hvor på jorden, vi befinder os, så vil Dødsrigets porte aldrig nogen sinde få magt over Guds menighed.
Vi vil opleve, som Peter også fik at vide, at når vi lever dette liv i tro, så vil vi mere og mere komme til at løse og binde. Vi har oplevet det meget stærkt i vort arbejde. Dette at løse og binde har noget med gudsåbenbarelsen at gøre, når man står fast på denne tro og bekendelse, at Jesus Kristus er den sande Guds Søn.
Vi tror på Ham. Vi tilbeder kun Ham og intet andet. Han er den eneste vej til frelse. Gudsåbenbarelsen af Kristus giver os da den profetiske Ånd, og vi vil da i de forskellige situationer, vi møder, vide Guds vilje!
Vi vil kunne løse og binde ud fra det, vi får givet i vore hjerter ved den profetiske Ånd at løse og binde.
Det er ikke mennesket Peter, som Jesus ville bygge sin kirke på, men på hans bekendelse og tro på Jesus som Guds Søn.

For vi ser nede i samme kapitel, at mennesket Peter lod sig rive med af andre følelser, så han fik en meget streng irettesættelse af Jesus, hvor Jesus siger: "Vig bag mig, Satan!" Det var, da Peter ville handle ud fra fornuften og det menneskelige! Det kødelige sind vil altid komme i konflikt med det åndelige, gudsåbenbarelsen!
Vi vil i de kommende dage alle komme til at vælge på dette punkt. Vil vi bygge vore personlige liv, vore menigheder, alt hvad vi har med at gøre, i tro, i nøje forbindelse med den åbenbaring, Gud giver os på "bjerget", i vort inderlige samvær med Ham, eller vil vi følge fornuften, som vil skåne vort eget kød, vort rennome, så vi undgår lidelser?
Det var det, Peter ville, da Jesus sagde: "Vig bag mig, Satan". Peter ville skåne Jesus for at dø og sig selv og de andre også fra denne fornedrelse.
Vi har de samme tendenser som mennesket Peter. Vi vil søge en eller anden lettere vej. Men da mister vi det guddommelige!

Vi er måske endda ofte bange for det guddommelige, det, der gør, at vi skal til at tro og bekende!
Vi føler os på gyngende grund, når fornuften ikke længere kan følge med! Men vi skal aldrig frygte for det, Gud vil føre os ind i!
Som brud og som Jesu levende menighed, Hans legeme på jorden, vil Han selv som hovedet, som den store bygmester, som grunden under vor bygning, aldrig svigte eller forlade os.
Men der er fare på færde for os alle i dag. De antikristelige kræfter er nu så stærke, at de vil prøve at forføre de udvalgte. Lad os bygge på Ordet, og lad os hele tiden leve i gudsåbenbarelsen, så vi ikke farer vild!
Når vi lever i dette, vil vi også opleve, at vor tro på, at vi er Kristi legeme, giver os myndighed til at løse og binde!

Der står, at alt er lagt under Hans fødder!
Kristus er vort hoved, vi er Hans legeme, altså også Hans fødder. Vi kan træde den Onde under fode i Jesu navn. Binde

og løse i Himmel og på jord, når vi har denne gudsåbenbarelse af, at vi er Hans legeme!
Det kan tilsyneladende se ud til det modsatte. Man oplever, at det er, som om både mennesker og den Onde selv vil overmande os. Men den, der står fast sammen med Jesus i kampen mod dette, skal opleve, at fjenden må fly.
Dødsriget skal aldrig få magt over os!

11. kapitel

Vi bygger på Ordet, men hvordan?
Det er vigtigt, at vi efterprøver alt, hvad vi gør, efter Ordet. Det er vi nok alle enige om. Men alligevel er der en dybere betydning i dette.
Ordet kan betyde logos, Guds hele ord og anordninger. Det, der er udtalt til os i al almindelighed.
Men Ordet kan også tolkes som det hebraiske dabar, og det betyder Guds bud.
Der kan vi godt få en forkert opfattelse og bygge, eller forsøge at bygge, Kristi menighed efter budene, så det hele bliver et meget vanskeligt menighedssystem efter bogstaven. Det bliver hårdt og kantet, og det hele drejer sig om det ene bud efter det andet.
Vi siger: "Jamen dette fik Moses på bjerget, og dette fik jeg på bjerget. Det er Guds bud, det er noget helligt, som skal overholdes. Men her advarer Hebræerbrevet os i kap.12:18-24:

> "I er jo ikke kommet til et udvortes håndgribeligt bjerg, til en flammende ild og mulm og mørke og uvejr, og ikke til basunklang og til en røst, der talte således, at de, der hørte den, bad sig fri for at høre mere. Thi de kunne ikke udholde det, der blev påbudt: "Selv et dyr, der rører ved bjerget, skal stenes." - Ja, så frygteligt var synet, at Moses sagde: "Jeg er forfærdet og skælver." Men I er kommet til Zions bjerg og til den levende Guds stad, til det himmelske Jerusalem og til en højtidsskare af engle i tusindtal og en menighed af førstefødte, som er indskrevne i Himlene, og til en dommer, som er alles Gud, og til deres ånder, som er retfærdige og er nået til fuldendelse, og til den nye pagts mellemmand, Jesus, og til bestænkelsens blod, som forkynder noget bedre end Abels".

Det er denne Jesu menighed, vi bygger på i dag, af nåde, på grund af Jesu blod!
Vi har ikke loven på stentavler - men på hjerternes kødtavler.

Den tredje betydning af Ordet er rehma på hebraisk, og det betyder Guds direkte tale til os i vort indre, et ord af Skriften, som går direkte ind i vore hjerter og situation og løser og hjælper og opbygger os. En direkte hilsen fra Herren. Det er det, Gud ønsker at tale til sit folk.
I Hebræerbrevet 8:5 læser vi, at Gud sagde til Moses: "Se til, at du udfører alt efter det forbillede, som blev vist dig på bjerget!" Det var Guds direkte tale til Moses der på bjerget!" Gud fortalte Moses, hvordan vidnesbyrdets telt skulle bygges.
-
I Ap. g. 7:44 - 45 står der:

> "Vore fædre i ørkenen havde vidnesbyrdets telt, indrettet således som han, der talte til Moses, havde befalet, efter det forbillede, som han havde set. Dette tog vore fædre i arv og bragte det under Josua med ind, dengang de tog landet i besiddelse efter hedningerne, som Gud fordrev fra vore fædres åsyn; og således var det indtil Davids tid."

I Johs. Ev. 4 læser vi i vers 19 - 21 om en ny tid, nådens og kærlighedens tid, hvor vi i vore hjerter kender Guds vilje:

> Da siger kvinden til ham (Jesus): "Herre! jeg ser, at du er en profet. Vore forfædre har tilbedt Gud på dette bjerg, og I siger, at Jerusalem er stedet, hvor man bør tilbede ham". Jesus siger til hende: "Tro mig, kvinde: den tid kommer, da det hverken er på dette bjerg eller i Jerusalem, I skal tilbede..." Og vers 23 - 24: "Men den tid kommer, ja, er allerede inde, da de sande tilbedere skal tilbede Faderen i ånd og sandhed; thi det er

sådanne tilbedere, Faderen søger. Gud er ånd, og de, som tilbeder ham, bør tilbede i ånd og sandhed."

Nu er det heller ikke for os i dag Sinai bjerg, vi søger for at tilbede, men i dag er det et andet bjerg, bønnebjerget, vi beder på. Det kan være vanskeligt tilgængeligt. Fjenden vil hindre os i at komme der. Men det er der i ensomhed sammen med Herren, vi får syner og visioner fra Gud. Vi får åndsåbenbarelser, som altid passer sammen med Ordet.
Så lad os være på vagt, når vi bygger Jesu Kristi menighed i dag, at det ikke bliver lov - men liv og Ånd og kraft.
Paulus fik mange åbenbaringer fra Gud, bl.a. om menigheden, fordi han var meget alene med Herren og lyttede til Åndens røst. Han tog god tid, og det må vi også gøre, så Gud kan komme ind i vort allerhelligste og tale.
Vi må bygge efter et forbillede, efter det Gud taler ind i vore hjerter. Tabernaklet i ørkenen, som Moses skulle bygge, er et forbillede for os på Jesus og Hans menighed, Hans brud. Menigheden er en evig bygning. Tabernaklet var kun en skygge af det, som skulle komme.
I menigheden og i det enkelte menneske finder vi nøjagtig de samme ting, som vi ser i tabernaklet:
Vi har en forgård, den enkelte af os: Det ydre, som alle mennesker ser.
Og sjælen er som det helligste.
Men Gud vil ind i vort allerhelligste!
Jeg har også lagt mærke til, at der i menigheden er en forgård, hvor alle folk kommer og går, og så er der det hellige, hvor en stor skare er. Men det allerhelligste, den kreds, som beder og er meget nær hos Herren og er støtter og søjler og bærer Guds værk igennem, er måske ikke altid så mange. Men de virker effektivt.
Det, som jeg forstår ved bruden, den ægte elskende menighed, tror jeg kommer ud af alle slags lokale menighedssamfund ud over hele jorden.
Der går i disse dage også i kirkerne et kald "ud fra" og et kald

"ind i" noget forunderligt. Et kald ud fra al ligegyldighed og tomhed og religiøsitet og ind i et trosland, som flyder med mælk og honning.
Ikke et land, hvor der ingen problemer er. Der er masser af "kæmper", men Gud kalder os i dag til at være eet helligt folk, een brud, eet Jesu Kristi legeme på jorden.
Man kan da spørge sig selv: "Hvad er den rigtige menighed?" Jesus selv svarer på, hvem der er Hans. Han siger, at vi kan se det på frugterne. Det gælder både det enkelte menneske, men også den enkelte menighed. Vore frugter afslører os!
Må Herren hjælpe os til i denne alvorlige tid at prøve os selv, hver især ind for Herrens ord og bedømme vore frugter.
Lige meget hvor vi står, så har Jesus den inderlige bøn for sin menighed i Johs. 17, at vi alle må være eet!
Jesus siger til sin Far i vers 21 - 26:

> "At de alle må være eet, ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at også de må være eet i os, så verden må tro, at du har sendt mig. Og den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem, for at de skal være eet, ligesom vi er eet, jeg i dem og du i mig, for at de må være fuldkommen eet, så verden kan forstå, at du har sendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig. Fader! jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, så de må skue min herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig før verdens grundlæggelse. Retfærdige Fader! verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og disse har erkendt, at du har sendt mig. Og jeg har kundgjort dem dit navn og vil kundgøre dem det, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem."

Når man rigtig læser denne bøn igennem, ser man, at den enhed, Jesus beder om, ikke bare er en enhed, man på menneskelig vis bygger, men det er en enhed, der går højt op over læresætninger og traditioner.

Jesus taler her tydeligt om, at det er kærligheden, der skal sammenføje os. Det var den givende kærlighed, der var i Jesus, som Han ønskede skulle være i os. Og de mennesker, der lader deres allerhelligste, inderste menneske indvie til Gud, er eet, og de føler sig eet.

12. Kapitel

Det er nu helt klart for os, hvem bruden, Jesu Kristi menighed, Kristi legeme er, set ud fra Ordet. Er vi i tvivl, kan vi lige tage det ord med, Jesus siger i Johs. 3:29:

> "Den, som har bruden, er brudgom!"

Du ved, om Jesus har dig. Jeg ved, om Jesus har mig. Den, som har os, er vor brudgom. Han, der ejer os helt og udelt. Og alle, som har denne brudgom, Jesus, er fyldt med Hans Ånd, og der står i Åb. 7:14, at de har renset deres klæder i Lammets blod.
Der står også, at de sammen med Ånden i de sidste dage råber: "Kom, Herre Jesus!" Ånden og bruden har samme inderlige bøn.
Hvis du har fulgt med mig til dette afsnit, og du har indviet dig til at være en Jesu Kristi brud, vil jeg nu dele med dig, hvad jeg tror, Gud har vist mig, vil komme til at ske og allerede sker.
Der er og vil blive meget stærk modstand mod bruden i de sidste dage, men vi er forberedte i Ordet. Derfor er vi uden frygt og parate. Og Jesus er med os og styrker os!
Lad os holde fast ved hemmeligheden om Kristus og Hans menighed, som hovedet og legemet. Lad os igen læse Ef. 1:22 - 23:

> "Ja, alt lagde han under hans fødder, og ham gav han som hoved over alle ting til kirken, der er hans legeme, fyldt af ham, som giver alle al sin fylde."

Og i Rom. 12:4-5:

> "Thi ligesom vi har mange lemmer på et legeme, men lemmerne ikke alle har samme hverv, således udgør vi mange eet legeme i Kristus, men hver for sig er vi hverandres lemmer."

1. Kor. 12:12-14:

> "Thi ligesom legemet er en enhed og dog har mange lemmer, og alle legemets lemmer, så mange de er, dog er eet legeme, således er det også med Kristus. Thi med een Ånd blev vi alle døbte til at være eet legeme, enten vi er jøder eller grækere, trælle eller fri; og alle har vi inddrukket samme Ånd. Legemet består jo heller ikke af eet lem, men af mange".

De steder, vi her har læst om, viser os meget om den store hemmelighed, det er at være Jesu Kristi legeme.
Når der står, at alt lagde Han under Hans fødder, og samtidig står der, at det er os, der er legemet, så vil det sige, at alt det, der er lagt under Kristi fødder, er lagt under legemets fødder. Det betyder, at Han har givet os sin magt og autoritet, så vi som legeme kan få fuldstændig sejr over det onde.
Der står, Han ønsker at give alle al sin fylde, alle dem som er lemmer på Hans legeme.
Vi forstår kun dette stykkevis, så længe vi står splittede. Men når vi kommer sammen som eet legeme, så begynder vi at forstå en del af det.
Djævelen ved, at om vi bliver enige og eet, så er der ingen grænser for vor magt over ham. Derfor gør han alt, hvad han kan, for at ødelægge vor enhed.
Paulus siger videre i Rom. 12:5

> "Således udgør vi mange eet legeme i Kristus, men hver for sig er vi hverandres lemmer."

At de mange, som er kaldede ud fra verden til at være Jesu Kristi udvalgte folk, de er kaldede til at være eet legeme. Ikke ens, men eet på trods af forskellighed. Vi er hver for sig hverandres lemmer, derfor gælder det for os om ikke at nedbryde hverandre, men opmuntre og opbygge, ære og agte og hjælpe hverandre.
Vi skal endda have meget nært fællesskab med hverandre og

med hovedet. Alle, der har fået den samme Ånd, Helligånden, er eet, uanset om vi er jøder eller hedninger, trælle eller frie. Vi modtog alle den samme Helligånd, Jesu Kristi Ånd.
Helligåndens opgave og gerning i os er at herliggøre Jesus for os og forene os i Ham. Han føjer os sammen til en enhed, så vi ikke skal kæmpe for at blive eet, men Han viser os, at vi er eet.
Det er vigtigt, at vi netop fungerer som et legeme, så alle Guds sider kommer frem i vore sammenhænge. Derfor har Han givet os forskellige tjenester.
Alle de mange, mange mennesker, som er kaldet sammen til at være et legeme, er så alsidige og så forskellige, at når de udøver deres forskellige tjenester, bliver alle de hellige beredte og opbyggede i Kristi legeme. Et i troen på og erkendelsen af Guds Søn.
Ud fra dette samarbejde i legemet kan vi til sidst rumme hele Jesu Kristi fylde.
Og ud fra denne enhed kan vi stå imod den kamp, der fra nu af bliver imod os i åndeverdenen og også i den synlige verden.
Satan hader Jesus og Hans brud! Men Jesus har allerede afsløret ham i Ordet og vist os, hvad vi skal gøre, og hvad vi ikke skal gøre.

13. kapitel

Hvorfor er kampen så hård i vor tid?
Inden vi begynder at tale om kampen, der foregår, skal vi lige gøre os klart, at vi som Jesu menighed er bestemt til at sejre! Så vi kan trygt gå ind i kampen fulde af tro på, at Dødsrigets porte aldrig skal få magt over Guds menighed. Guds udvalgte folk, både det jordiske Israel og Jesu brud, kommer til at gå igennem sejrende! Det har Gud bestemt os til!
Det eneste, det drejer sig om for os, den enkelte, er, at vi har fået en beredelsestid, som vi må udnytte rigtigt.
Der står i Åbenbaringen 19:

> "Lad os glæde og fryde os og give ham æren, thi Lammets bryllupsdag er kommet, og hans brud har gjort sig rede."

Vi må i den korte tid, vi har tilbage inden brylluppet i Himlen, udnytte den kostbare beredelsestid og ikke beskæftige os med uvæsentlige ting.
I Matt. 25:6 lyder det sådan:

> "Men ved midnat lød der et råb: "Se brudgommen er der, gå ham i møde!"

Det er det råb, jeg tror, vi står midt i. Mange hører det, andre hører det ikke. På dansk står der, at der lyder et råb. I min afrikanske swahilibibel og andre oversættelser står der, at der er en masse uro!
Der er spektakel, og der sker en masse ting, som gør, at brudejomfruerne vågner op.
Og det kan vist alle, som har åndelige ører at høre med, høre, at nu sker alt det, der er talt om som tegn for os på, at vor brudgom kommer!
Jesus siger et sted, at vi er dygtige til at tyde, hvordan vejret

skal blive. Vi bedømmer vejret ud fra skyerne og vinden, men tidens tegn er vi sene til at bedømme.
Det er vor inderlige bøn, at denne enkle bog om Jesu brud og om Jesu snare komme må være med til at vække os op og prøve os selv, om vi er rede, og om vore menigheder er vågne og bedende.
Vi kan undre os over, at den kamp, der foregår, hele tiden er kampen imod Israel og kamp imod de kristne. Hvorfor?
Vi må gøre os klart, at kampen ikke er en kamp mellem mennesker, men en kamp mellem Gud og Satan!
Opgøret mellem Gud og Djævelen (som betyder Guds modstander) begyndte allerede i Edens have. Synden kom ind i verden, og det gode og det onde har siden da kæmpet om at få magten i menneskene.
Denne kamp bliver mere og mere intensiv, jo nærmere vi kommer afslutningen, og krigen vil rase mere og mere, indtil Jesus bortrykker sin brud, og indtil Gud sejrer, og Jesus sammen med sine hellige vil overtage magten.
Djævelen er Guds modstander. Han vil gøre sig selv til gud. Og de problemer, der er i verden i dag, er ikke problemer, som løses med våben, men de løses kun ved omvendelse og tro på Jesus Kristus.
Vi vil nu se på et afsnit i Åbenbaringsbogen, som giver os en forklaring på den kamp, der raser. Lad os læse kapitel 12:1 - 2:

> "En kvinde med solen som klædebon og månen under sine fødder og en krans af tolv stjerner på sit hoved, hun var frugtsommelig og skreg i barnsnød og fødselsveer."

Hvem kan denne kvinde være? Jeg tror ikke, det kan være andre end Israel. Dette lille land, som Gud udvalgte til sit land og sit folk, sammenlignes ofte i Bibelen med en kvinde, Zions datter.
Dette ligger lige midt på jorden som jordens navle med solen som klædebon og månen under sine fødder. Og hun har en

krans af tolv stjerner på sit hoved. Det kan være de tolv stammer i Israels land.
Igennem hele Det gamle Testamente ser vi, hvordan Israel kæmper og er i nød. De magter ikke at leve ret for Gud. Men når vi kommer til profeterne i Det gamle Testamente, ser vi, at Gud gennem dem fortalte, at der ville komme en befrier. Før Jesus kom, var Israel virkelig i fødselsveer, og de vred sig og var i stor vånde. Men profeterne fortalte dem:
"Vi har virkelig syndet, men der kommer en dag, hvor Gud forbarmer sig over os, der kommer en befrier!
I Mikas bog 4. kap. står der om de sidste dage og om, hvor herligt det vil blive, akkurat som en kvinde, der er frugtsommelig og udholder alt og fortæller sig selv om, hvor skønt det skal blive, når barnet er født. Og her i Mika 4 vers 6-9 giver Herren dem de herlige løfter:

> "På hin dag, lyder det fra Herren, samler jeg det, der halter, sanker det spredte sammen og det, jeg har hjemsøgt med ondt. Det haltende gør jeg til en rest, det svage til et kraftigt folk. Og Herren er konge over dem på Zions bjerg fra nu og til evig tid. - Men du, o hyrdetårn, Zions datters høj, til dig skal det komme, det forrige herredømme tilfalde dig, Jerusalems datters rige. Hvi skriger du dog så højt? Er kongen ikke i dig? Er da din rådgiver borte, nu du gribes af fødselsveer?"

Og videre står der om den herlige befrier, den nye David, som skal komme, og hvordan Israel skal komme igennem til sejr.
Det er dette, der omtales i Åbenbaringen 12 for at vise os, hvori kampen består.
Da Djævelen, som i vers 3 - 4 sammenlignes med en frygtelig drage, opdagede, at Jesus skulle fødes, og at Han skulle frelse sit folk samt alle hedningenationer, alle, som ville tro på Ham, da begyndte den Onde for alvor at rase:

> "Og et andet tegn viste sig på himmelen; se, der var en

> stor, ildrød drage med syv hoveder og ti horn og syv kroner på sine hoveder. Og dens hale fejede en tredidel af himmelens stjerner væk og kastede dem ned på jorden. Og dragen stod foran kvinden, som skulle føde, for at sluge hendes barn, så snart hun havde født det."

Satan kom de ord ihu, Gud havde sagt til ham i 1. Mos.3:14-15:

> Da sagde Gud Herren til slangen: "Fordi du har gjort dette, (forført mine børn til synd og ulydighed imod mig) være du forbandet blandt alt kvæget og blandt alle markens dyr! På din bug skal du krybe, og støv skal du æde alle dit livs dage! Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem din sæd og hendes sæd. Den skal knuse dit hoved, og du skal hugge den i hælen."

Så da Djævelen vidste, at drengebarnet skulle fødes, det barn, kvindens sæd, som skulle knuse ham, begyndte der en voldsom kamp. Det var det barn, profeterne havde profeteret om, da de sagde, at der ville komme en befrier for Israel.
Der står i vers 5 om fødselen og barnet:

> "Og hun fødte et drengebarn, som engang skal vogte alle folkeslag med jernspir. Og hendes barn blev bortrykket til Gud og til hans trone."

Det passer med alle profetierne. Den skønneste udlægning synes jeg, vi får i Esajas 9, hvor profeten taler om, at en dag skal der ikke mere være mørke i landet, men folket skal få lov at se et stort lys. Der bliver fryd og glæde, når det tunge år brydes, og al kamp skal være slut. Der står de herlige løfter om drengebarnet i Es. 9: vers 6 - 7:

> "Thi et barn er født os, en søn er os givet, på hans skulder skal herredømmet hvile; og hans navn skal

> være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste. Stort bliver herredømmet, endeløs freden over Davids trone og over hans rige, at det må grundes og fæstnes ved ret og retfærd fra nu og til evig tid. Hærskarers Herres nidkærhed gør det."

Det er klart, at fjenden raser over dette drengebarn, og han vil med det samme, det bliver født, opsluge det og tilintetgøre det. Ved Jesu fødsel var Israel under romersk herredømme, og allerede da brugte Djævelen Herodes til at forfølge barnet og forsøge at få det myrdet. Men Gud er større!
Han havde bestemt drengebarnet til at skulle vogte alle folkeslag med jernspir og blive en frelser for alle, som tror på Ham. Hele Jesu liv prøvede Djævelen at få nogen til at myrde Ham, anklage og forfølge Ham. Men Gud førte ved Jesus sin frelsesplan igennem, halleluja!
Der står i Åb. 12, at kvindens barn blev bortrykket til Gud og Hans trone, og det er jo netop, hvad der skete med Jesus.
Først havde det politiske system prøvet at udrydde drengebarnet, og da det ikke lykkedes, var det de religiøse, der forfulgte og slog Jesus ihjel. Men Han opstod igen og blev bortrykket. Døden er besejret, gravens magt er brudt!
Efter at Jesus var bortrykket til Gud, står der, at kvinden flygtede ud i ørkenen, (vers 6) og der havde hun et sted beredt af Gud. Gud har altid og vil altid sørge for Israel, lige meget hvordan det går. Sit kald fortryder Gud ikke!
Da blev der en mægtig kamp i Himmelen. Indtil da tror jeg, at Djævelen og hans engle havde været i lufthimlen over jorden. Men der står her i det 7. vers, at efter at Jesus var født og var bortrykket, blev der en voldsom kamp i himmelrummet:

> "Mikael og hans engle stred imod dragen, og dragen og hans engle stred imod dem. Men de kunne ikke stå sig, og der fandtes ikke længere plads for dem i Himmelen. (Vers 9) Så blev den store drage medstyrtet, den gamle slange, som kaldes Djævelen og Satan, hele verdens

> forfører. Han blev nedstyrtet på jorden, og hans engle blev nedstyrtet sammen med ham."

Derfor er menneskenes kamp anderledes og hårdere, end den var før Jesu fødsel. Og kampen er stor, fordi vi sammen med Jesus har fået en mægtig magt over Djævelen. I Lukas 10:18 siger Jesus, efter at Han havde sendt sine disciple ud:

> "Jeg så Satan falde ned fra Himmelen som et lyn. Se, jeg har givet jer myndighed til at træde på slanger og skorpioner og over hele fjendens magt, og han skal slet ikke kunne gøre jer nogen skade!"

Tænk, hvilken mægtig sejr! Der skete noget stort, som vi ikke med vor forstand kan fatte eller rumme, da Jesus kom og sejrede over Djævelen. Det er kun ved tro, vi kan komme ind i disse hemmeligheder. Fjendens magt er brudt! Der står så herligt i Åb. 12:10:

> "Og jeg hørte en høj røst i Himlen sige: "Fra nu af er frelsen og kraften og Riget vor Guds, og magten hans Salvedes. Thi nedstyrtet er vore brødres anklager, som anklagede dem for vor Gud dag og nat!"

Vi ved, hvordan Satan kom frem for Gud og talte om Job, og han har dag og nat anklaget den ene efter den anden af Guds folk. Men nu er der sejr over denne anklager.

> "Og de har sejret over ham på grund af Lammets blod og på grund af deres vidnesbyrds ord. Og de havde ikke deres liv for kært til at gå i døden."

Fra den dag, da Jesus blev korsfæstet og råbte: "Det er fuldbragt", og fra den dag Jesus besejrede døden og for til Himlen, da har der været sejr og glæde for enhver, der har taget imod denne frigørelse ved tro. Og der står i vers 12:

> "Glæd jer derfor, I Himle, og I, som bor i dem! Ve jorden og havet! Thi Djævelen er kommet ned til jer. Hans harme er stor, fordi han ved, hans tid er kort!"

Det var derfor, englene priste Gud ude på marken hos hyrderne, da Jesus blev født. Og siden har der været jubel i Himlen. Det er derfor, der er kamp på jorden. Djævelen kæmper imod alle, der vil tro på Jesus. Der har været kamp, lige siden Peter stod frem på pinsedagen og forkyndte evangeliet. Og hele vejen op igennem kirkehistorien har der været modstand imod Guds udvalgte folk.
Der står i vers 13, at da dragen så, den var nedstyrtet til jorden, forfulgte den kvinden, som havde født drengebarnet.
Men hele tiden redder og beskytter Gud en flok ud af Israel. Ellers var det folk forlængst udryddet.
Det er det mindste folk på jorden. Og da det blev spredt ud over hele jorden, kunne det sagtens have været glemt og borte. Vi ser, hvordan andre, som er emigrerede til udlandet, efter nogle slægters forløb bliver blandet med andre folk og til sidst ikke ved, hvor de er udsprunget fra.
Men Gud bevarer sit folk og fører det tilbage til landet, Han lovede dem gennem Abraham. Gud siger, at selv om en moder kunne glemme sit diende barn, så vil Gud aldrig glemme Israel.
I vers 15 står der:

> "Og slangen spyede vand som en flod ud af sin mund efter kvinden for at skylle hende bort med strømmen."

Gud hjalp igen sit folk, så jorden åbnede munden og opslugte floden, som dragen havde udspyet af sin mund.

> "Men jorden kom kvinden til hjælp; og jorden åbnede sin mund og opslugte floden, som dragen havde udspyet af sin mund."

Israel har mange fjender, som også i dag og fremover vil forsøge at jage dem ud i havet, så de bliver tilintetgjort. Men Gud vil våge over dem. Og når de tror, at deres sidste stund er kommet, vil Jesus selv stige ned på Oliebjerget og redde dem og tilintetgøre alle deres fjender med sin munds ånde.
Israel har fået mange hug og slag og mistet mange af sine folk gennem tiden.
Der stod, at slangen skulle få sit hoved knust, men hugge kvindens sæd i hælen. Djævelen fik lov at forårsage Jesu død, da Guds time var inde, og han får lov at prøve Israel og de troende hårdt, men han skal aldrig få sejr over nogen af os, som tilhører Herren.
Når dragen ser, at den ikke kan få has på kvinden, står der i vers 17 et vers, vi skal lægge meget mærke til i Åb. 12:

> "Og dragen vrededes på kvinden og gik bort for at føre krig mod de andre af hendes slægt, dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd."

Her ser vi igen, at vi, som ikke var et folk og levede uden håb og uden Gud i verden, er blevet i familie med jøderne ved troen på Guds bud og ved Jesus Kristus. Vi er blevet indpodet på det ædle oliventræ og er blevet ægte sønner og døtre af Gud. Derfor vil den Onde bekæmpe os i samme grad, som han bekæmper Israel. Vi er af samme slægt. Vi er Guds elskede, Guds udvalgte folk.
Men Djævelen kan ikke længere anklage os for Gud. Hans magt er brudt for alle dem, der, som der står i vers 11:

> "Og de har sejret over ham på grund af Lammets blod og på grund af deres vidnesbyrds ord; og de havde ikke deres liv for kært til at gå i døden."

Jesus er Lammet, som blev slagtet for vore synders skyld. Det tror vi, og det må vi bekende. Vi må ikke have vort liv for kært

til at miste det. Det er denne vej alle, både jøder og grækere, trælle og frie, alle får sejr over Satan. Det er gennem troen på Golgataværket, hvor Jesus købte og betalte for os med sit dyrebare blod og rensede os fra alle vore synder.
Han, der før anklagede os, har ikke mere noget at anklage dem for, som er rensede i Jesu blod. Det er nok for os, så vi står rene og dadelfri ind for den levende Gud.
Derfor skal vi bede om fred over Jerusalem, bede for jøderne, at de må se, at Jesus er deres Messias, og at Han er den, der kan redde dem ud af Satans hånd.
Det er også alvorligt, at vi som kristne tænker på, at når vi taler dårligt om hinanden og bekriger hinanden, så hjælper vi dragen i hans kamp mod de hellige. Vi giver ham medvind! Så selv om vi ikke forstår alt, hvad Israel gør, og selv om vi ikke forstår alt, hvad vore søskende i Herren gør, så lad os ikke anklage nogen af dem. Lad os bede for hverandre og velsigne hverandre!!

14. Kapitel

Djævelens tid er kort!
Vi læser i Åb. 12:12, at Djævelens harme er stor, fordi hans tid er kort, og det ved han:

> Glæd jer derfor, I Himle, og I, som bor i dem! Ve jorden og havet! thi Djævelen er kommen ned til jer; hans harme er stor, fordi han ved, hans tid er kort."

Derfor har vi så meget ondskab i verden. Ham, der blev nedstyrtet, det er ham, der forfører menneskene. Samtidig med, at den Onde helt åbenlyst bekriger Israel, prøver han på alle mulige måder at føre de hellige vild med list og med indre konflikter, med intriger og splittelser.
Han bruger alle slags kneb og kommer ofte som en lysets engel, derfor gælder det virkelig for os om at være på vagt og leve i forsoningen og i nært samfund med Jesus og i et kærlighedens fællesskab med hverandre.
For at Djævelen kan forføre og bekrige Guds menighed og Israel, så påvirker han forskellige systemer i vor tid.
Der står i kap. 12:18,kap.13:1-2 i Åbenbaringsbogen:

> "Og dragen stillede sig på sandet ved havet. Og jeg så et dyr stige op af havet; (folkehavet), det havde ti horn og syv hoveder og på hornene ti kroner og på hovederne gudsbespottelige navne. Og dyret, som jeg så, lignede en panter, og det havde fødder som en bjørn og gab som en løve; og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor magt."

Djævelen vil bruge alt for at få menigheden til at blive utro og falde fra Jesus, og han vil gøre alt for at få Israel udryddet. Derfor skal vi lægge mærke til, at der altid er en parallel, mellem det, der sker med Israel, og det, der sker med

menigheden. Hver gang Israel er i kamp, kæmpes der også for menigheden på den åndelige front, og hver gang, der er en sejr for Israel, så sker der også sejre for Guds åndelige Israel.
Fremover, når Djævelen vil påvirke alle de politiske og religiøse systemer, så er det med det formål at plage Guds folk, både i Mellemøsten og ud over jorden.
Men under hele denne kamp fødes Jesu Kristi brud, og menigheden styrkes gennem kamp. Centrum for krigen er Israel. Det ser man og hører man hver eneste dag i radio og TV. Centrum for krigen i åndens verden, er Jesu brud, menigheden. Og det er akkurat de samme forfølgere, vi har.
Det vil komme meget mere frem i dagene, som kommer.
Men der står i Zakarias 12:3 et ord, som vi kan minde os selv om hver gang, der bliver diskuteret om Israel:

> "På hin dag gør jeg Jerusalem til løftesten for alle folkeslag - enhver, som løfter den, skal rive sig på den! Og alle jordens folk skal samle sig imod det."

Vi har allerede set mange gange, at mange har prøvet at kæmpe imod og røre ved Israel, men de bliver selv revet og såret på det.
Og på samme måde er der mange, der op gennem tiderne har prøvet at gå imod Guds udvalgte, menigheden, men de kommer selv galt af sted og bliver sårede. Gud våger over os som sin egen øjesten. Vi er dyrebare for Ham!
Gud tillader, at der bliver hård kamp en tid, men pludselig rejser Han sig fra sin trone. Så sættes retten! (Dan. 7:9)
Der står også i Mat,24:22

> "Dersom de dage ikke blev afkortet, da blev intet menneske frelst; men for de udvalgtes skyld skal disse dage afkortes."

Gud skal afkorte de onde dage for sine udvalgtes skyld, så vi kan reddes. Der står, Han kommer og frelser os fra sin vrede.

Vi får lov at opleve lidt af Satans harme. Men Gud frelser os, når Han, vor himmelske Far, sender vreden over jorden. Der behøves udholdenhed og tro for de hellige i de sidste dage, står der gang på gang i Åbenbaringen. Men Gud er altid på vor side. Lad os huske det.
Og hvem kan da være imod os? Der er mulighed for sejr ved tro og udholdenhed! Lad os huske på det, også når vi læser om det næste, vi her skal dele sammen. Når vi ser alt dette ske, skal vi løfte vore hoveder. Vor forløsning nærmer sig!

Jesus fortæller os om tegnene, og hvem vore modstandere er! Han siger til os i Matt. 16:2 - 3:

> "Om aftenen siger I: Det bliver smukt vejr, thi himmelen er rød ...Himmelens udseende forstår I at tyde, men tidernes tegn derimod ikke."

Der er i dag så mange tegn, og der sker i dag så mange ting rundt omkring os i verden, at det absolut må tale til os. Når vi læser om alt det, Jesus har fortalt os både i evangelierne og i Åbenbaringsbogen, kan vi se, at Han vidste alt, Han ved alt, og i fremtiden har Han alt under kontrol!
Men vi må hver især spørge os selv: "Hvor står jeg i forhold til Gud? - Følger jeg bare ligegyldigt med og er sløv uden at tage noget ind i mit allerinderste af det, Jesus har sagt, eller vågner jeg op og gør mig klar?"
Er det ikke trygt at vide, at Gud ønsker os alt godt, og at Han har forudsagt os alt? Jesus og Hans brud har det samme sind og vil alting godt. Men der er modstandere, som vil det gode til livs.
Jeg synes, Paulus giver os et klart billede af endetiden i 2. Tess. 2:1 - 12, hvor han siger:

> "Med hensyn til vor Herres Jesu Kristi komme og spørgsmålet om, hvordan vi skal samles med ham, beder vi jer, brødre, lad jer ikke straks bringe fra

besindelsen eller skræmme hverken ved nogen ånd, noget ord eller noget brev, der foregiver at være fra os, som om Herrens dag var lige forestående. Lad ingen vildlede jer på nogen måde. Først må jo frafaldet komme, og lovløshedens menneske, fortabelsens søn, åbenbares, han, som sætter sig imod og ophøjer sig over alt, hvad der hedder Gud og helligdom, så han tager sæde i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud. Mindes I ikke, at jeg sagde dette til jer, allerede dengang jeg var hos jer? Også nu ved I, hvad der holder igen, så han først kan åbenbares, når hans tid er inde. Thi lovløshedens hemmelighed er allerede i virksomhed. Kun må den, som nu holder igen, først fjernes. Og da skal den lovløse åbenbares, (ham skal Herren Jesus skal dræbe med et åndepust af sin mund og tilintetgøre ved sit synlige komme), og han skal komme i Satans kraft, med al løgnens magt og tegn og undere og med al uretfærdighedens forførelse over for dem, der fortabes, fordi de ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst. Derfor sender Gud over dem en vildførende magt, så de tror løgnen, for at de skal rammes af dommen, alle de, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden."

Djævelen efterligner Gud i alt og i alle Guds systemer, og han er let at gennemskue. I det, vi læser, ser vi Guds plan og den ondes plan:

Gud har en hemmelighed:	Djævelen har en hemmelighed:
1. Kristus i os, som tror!	1. Antikrist i dem, som elsker lovløshed!
2. Sandhedens Ånd i os.	2. Løgnens ånd i de vantro.

Skellet bliver større og større imellem disse to sider, og vi må vælge nu. Vælger vi Jesus som vor brudgom, må vi lade os fylde af sandhedens ånd, og vi skal sejre.

Vores hemmelighed til sejr er Kristus i os. Som der står i Kol. 1:26 - 27:

> "Den hemmelighed, der har været skjult igennem alle tider og slægter, men som nu er blevet åbenbaret for hans hellige. For dem ville Gud kundgøre, hvilken rigdom på herlighed denne hemmelihed rummer blandt hedningerne, nemlig Kristus i jer, herlighedens håb."

Vor hemmelighed er sandhedens ånd. Derfor står der også, at Antikrist skal komme med kraft og løgnens magt for at føre dem vild, som ikke elsker sandheden.
Det er forfærdeligt at opleve også i dag, at så snart der sker tegn og undere, så synes endog mange kristne, at det må være Gud, der virker. Men Djævelen er ekspert i tegn og undere, så lad os agte os, at ikke vi, som er udvalgte, skal blive ført vild, fordi vi ser nogle tegn og undere ske!
Det, der skal bevare os, er sandhedens ånds-fylde i vort indre og Lammets blod, som holder os rene og fri af løgnens ånd.
Gud har lovet, at Han vil give til kende for sine hellige, hvad der skal ske i de sidste dage. Derfor er det vigtigt, at vi også i vore menigheder er åbne for den profetiske Ånd, så har vi intet at frygte. "Den, som har øre, han høre!"
Jeg tror ikke, Jesu genkomst kommer som nogen overraskelse for Jesu brud. Vi ser helt fra Abrahams tid, at Gud ønskede at kundgøre for sin ven, Abraham, hvad der skulle ske. Og i evangelierne tog Jesus ofte sine disciple afsides for at forklare dem om fremtiden, om sin lidelse og død og om sin opstandelse. Han ønskede, der skulle være klarhed for dem, når lidelserne begyndte, så de ikke skulle forbavses.
Men dette, at Jesus vidste alt og havde forberedt dem på alt, styrkede deres tro. Herren vil også i vor tid forberede sin menighed, sin brud, på det, som skal komme.
I Johs. 3:29 læser vi igen:

> "Den, som har bruden, er brudgommen!"

Hvis Jesus har os, vil Hans øjne hvile på os altid, og Han vil ved sin Ånd fortælle os, hvad vi skal gøre og sige. Han siger i Johs. 10 i lignelsen om fårene:

> "Mine får hører min røst,"

og Han kalder sine får ved navn, og Han fører dem ud. Det betyder også for os i dag, at vi vil kende Jesu røst i vort indre. Han siger i vers 14:

> "Jeg kender mine, og mine kender mig!"

Der er en dobbelt korrespondance mellem Jesus og Hans brud. Vi fortæller Ham alt, og Han fortæller os alt.

15. Kapitel

Lad os ganske kort tænke på, hvilke tegn Jesus gav os på sin genkomst. Der står i Matt. 24:

1. Mange falske profeter, som fører mange vild.
2. Krigslarm og krigsrygter. Folk skal rejse sig mod folk, og rige imod rige.
3. Hungersnød.
4. Jordskælv både her og der.
5. Lovløsheden tager overhånd.
6. Kærligheden bliver kold hos de fleste.
7. Evangeliet om Riget skal prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folk.
8. Ødelæggelsens vederstyggelighed står på hellig grund.
9. Lignelsen om figentræet og de andre træer (Luk. 21:29).

Dette sidste er nok et af de største tegn:

> "Og han fortalte dem en lignelse: "Se på figentræet og alle de andre træer. Så snart I ser, de springer ud, skønner I af jer selv, at nu er sommeren nær. Således kan I også skønne, når I ser dette ske, at Guds rige er nær.
> Sandelig siger jeg jer: denne slægt skal ikke forgå, før det er sket alt sammen. Himmelen og jorden skal forgå; men mine ord skal ingenlunde forgå."

Når Jesus her taler om figentræet og de andre træer, så tror jeg på, at Jesus mener, at når figentræet, Israel, som er kommet tilbage til sit land, har fået opdyrket ørkenen og for hele jorden synligt er blevet samlet og genoprettet, er enden nær.

Og "de andre træer", tror jeg, er alle de andre lande, som har været under kolonistyre i mange, mange år, nu et efter et bliver selvstændige. Nationalitetsfølelsen kommer ind, og alle kæmper for selvstændighed og får den. De "springer ud". Også dette er et tegn på, at enden er nær.
Også alle de andre tegn ser vi ske lige for vore øjne.
Når I ser alt dette ske, så kan I skønne, at Guds rige er nær.
Og så siger Jesus i vers 32:

> "Denne slægt skal ikke forgå, før det er sket alt sammen!"

Når jeg tænker tilbage på, da jeg var ganske ung, og Israel fik sit land igen i 1948, så siger Jesus, at fra den tid skal der gå en generations tid, ikke mere, før alt er fuldført. Så når jeg studerer Skriften og alle de ting, vi videre frem skal dele, kan jeg se, det alt sammen næsten er sket i den tid, jeg har levet. Så vi kommer sikkert i vor tid til at opleve Jesu genkomst og alle de sidste ting, som skal ske inden tusindårsriget.
I den første menighed talte de også meget om Jesu genkomst. Og jeg tror, at vi nu også skal tale meget mere om det, så vi kan vågne op og gøre os rede.
Vi læser også det, Jesus siger i Lukas 21:24 om det store tegn, som må vække os op:

> "Og Jerusalem skal nedtrædes af hedninger, indtil hedningernes tid er til ende."

Efter år 70 efter Kristus, hvor Israel blev splittet og spredt ud over hele jorden og indtil for kort tid siden, var Jerusalem nedtrådt af hedninger, så deres hovedstad ikke var deres. Men nu er Jerusalem igen blevet Israels ejendom, så nu er det de sidste minutter for hedningernes tid.
Der står i vers 26, at mennesker skal dåne af rædsel og gru for det, som kommer over jorden, og himmelens kræfter skal rystes, og da skal de se Menneskesønnen komme i skyen

med kraft og megen herlighed.
I dag gruer alle mennesker og ræddes for det, som supermagterne er i stand til at sende over jorden. I hver eneste radio-og TVavis tales der om atomvåben og alle andre slags frygtelige våben, som på et øjeblik kan forvandle vor jord til kaos.
Da jeg var barn, kunne ingen forstå, hvordan dette skulle gå til alt sammen, men nu er ingen af os i tvivl.
Men Jesus siger til sine disciple i vers 28 nogle ord til dem og til os, sin menighed:

> "Når dette begynder at ske, da skal I rette jer og løfte jeres hoveder, thi jeres forløsning nærmer sig."

Forløsningen betyder, når man bliver løst ud fra noget, som ikke er rart, og som trykker ned. Man kalder en fødsel for en forløsning. Før en fødsel er der smerter og veer, og det er der også i Jesu menighed. De retfærdige lider i deres hjerter over alt det onde og syndige, der sker, og som bliver lovligt i vore lande. De lider også, når de ser, at selv inden for menigheder er der mennesker, der ikke er helt afgjorte for Herren. Og der står om Lot og Noa, at de led over den uretfærdighed, der var på deres tid. Men pludselig oplevede de selv en forløsning. Vi vil som troende komme til at lide i vore hjerter over al den synd og uretfærdighed, vi kommer til at være vidner til. Men pludselig skal vi opleve forløsningen!
Når Jesus siger, vi skal løfte vore hoveder, så betyder det også, at vi skal se os omkring. Når vi ser bl.a. ned på Mellemøsten, så forstår vi, at det ikke er en almindelig krig, der foregår, men et opgør mellem Gud og Djævelen, som også Daniel taler om i sin bog.
Alt det, som er imod Gud, er imod Israel og menigheden. Men vi skal ikke lade os forvirre eller bekymre os. Det siger Jesus klart i Lukas 21:34 - 36:

> "Men vogt jer, at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af

> svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer. Thi som en snare skal den komme over alle dem, som bor på jordens flade. Men våg og bed til enhver tid, så I må blive i stand til at undfly alt dette, som skal ske, og til at bestå for Menneskesønnen."

Der er mange ydre ting og modgange, som vil forsøge at få os bort fra vejen. Men her taler Jesus helt klart til vort sind. I vor tankeverden, i vort indre menneske, må vi ikke være optaget af timelige bekymringer, når vi ser tegnene ske, og vi ved, der skal komme dyrtid og nød over det meste af verden.
Der er mange ting, vi kan bekymre os for, men det må vi ikke, det er vantro. Og det dræber vort åndelige liv. Jesus siger også, at vi skal passe på, at vore sind og tanker ikke bliver sløvet af svir og drukkenskab. Så tænker vi uvilkårligt på spiritus, og det er også rigtigt. Alkohol bruger fjenden i vor tid til at sløve endog de kristne i visse tilfælde. Og så kan man ikke tænke og handle klart og vågent. Men man kan også blive "drukken og sløv" af andre ting. Tankerne kører i ring og bliver optaget af disse ting, så man ikke ser og hører klart, og man glemmer Gud.
"Vær derfor ædru og bed!"
Når vi er ædru og vågne, så lægger vi mærke til alt det, der sker omkring os, og vi kan da bede og undfly alt det, der vil dræbe vor ånd.

Der er mange meninger om, hvornår Jesus kommer igen, og om vi skal bortrykkes inden trængselen eller midt i trængselen, eller om vi skal smage en del af Guds vrede. Der er også mange forskellige udlægninger på Ezekiels Bog, Daniels Bog og Åbenbaringsbogen, som taler om de sidste tider.
Jeg har nu delt det med jer, som jeg mener, Gud har vist mig, og videre frem vil jeg dele flere alvorlige ting. Men jeg vil ikke hermed sige, at alt, hvad jeg skriver, er det eneste rigtige. Vi ser kun stykkevis, og vi fatter kun ganske lidt af det, som Gud

har i tanke. Men jeg vil gerne, at du, når du læser dette, da begynder selv at studere det og søge Herren og gøre dig rede til Jesu genkomst. Så er målet nået med det, jeg her skriver. Uanset på hvilket tidspunkt Jesus kommer, så er det bedst at være forberedt på alt, være rede til alt, så vi ikke skal blive overrumplede. Jeg tror, det er vigtigt, hvis vi vil have åbenbarelser fra Gud, at vi da gør som Ezekiel og Daniel og Johannes: Er i stilhed, afsides med Herren. Så vil Helligånden åbenbare store ting for os. Gud har svært ved at få os i tale, når vi farer af sted og altid har travlt. Derfor må vi, hvis vi vil vide mere om de kommende ting, søge stilhed alene med Ordet og i bønnen. Da vil Guds Ånd tale til vor ånd. Jeg har ikke løsningen på Åbenbaringsbogen, men Helligånden har den.

Det er en meget spændende tid, vi lever i. Og nu, hvor vi er ude og væk fra Danmark og ser forskellige landes tro og gudsfrygt, så ser vi nogle ting, som vi ikke så derhjemme i Danmark.

Og det får os til at alarmere andre troende, så vi ikke lader os lede vild. Vi vil blot give dig et billede af det, der sker her, så det kan sætte dine tanker i bevægelse og få dig til at indvie dig endnu mere til at være Jesu brud.

Da Jesus gik hernede, talte han meget i lignelser, som var lette at forstå. Men når det gælder det, der skal ske i de sidste tider, taler Herren i billeder, som er svære at forstå, og det er måske netop for at få os til at granske skrifterne, grunde over dem dag og nat. Det har vi gjort nu, hvor vi har arbejdet med denne bog. Og det har bevirket, at vi selv er blevet vågne, hvis ikke vi var det før. Og Jesus er blevet så stor for os!

Det overvælder os, når vi ser den rivende udvikling, der er sket bare i vort århundrede. Når man tænker på de 1900 foregående år og så på vor tid, så er der sket så meget, både teknisk og på andre områder, så hvis vore bedsteforældre hørte det, ville de ikke tro, det var muligt.

Bare det, at der står flere steder i Ordet, at dette og hint skal kunne ses over hele jorden ved dagenes ende, det kunne man

ikke fatte i vor barndom, og man åndeliggjorde det eller prøvede at lave en forklaring på det. Men nu ved vi, at vi via en satelit kan følge den samme ting ethvert sted på jorden i vore TV-apparater.
Der har også i vort århundrede været to verdenskrige. Selv om der skete meget ondt, så blev der også igennem det lukket op for, at jøderne kom tilbage til deres land, og det beredte åndsudgydelse over mange troende, ja, hele verden har smagt Guds godhed, så der også i mange lokale menigheder nu er vækkelse, og mange sjæle bliver frelst.
Vi oplever det, der står i Esajas 60:22, som omtaler Jerusalems kommende herlighed, gå i opfyldelse, både når det gælder det lille jødiske folk og det lille kristenfolk:

> "Den mindste bliver en stamme, den ringeste et talrigt folk. Jeg er Herren; når tid er inde, vil jeg fremme det i hast."

Nu er tiden inde, hvor Israel skal samles og blive et stort folk, og hvor en vækkelse går hen over vore lande, så den sidste indhøstning sker i Guds rige. Og så kommer Jesus! - Alt skal ske i en hast. Og når nøden er stor for de udvalgte, vil Gud afkorte dagene for vor skyld. Pludselig vil Han gøre ende på nøden, og Jesus vil komme i en hast, som et lyn!

16. kapitel

Tre fjender, som Djævelen bruger

Lad os igen minde hinanden om, at når vi taler om vore fjender, er det ikke kød og blod, vi kæmper imod, men Satan og hele hans hær. Og dybest set er det Gud, han bekæmper.
Så når vi oplever disse fjender, vil de altid i deres væsen bekæmpe både Israel og de kristne, fordi vi er Guds udvalgte folk. Og fordi det er Gud, de bekæmper ved at gå imod os, som er Hans udvalgte, vil Gud selv være med os. Vi er aldrig alene i kampen!
Disse tre ting, fjender af Gud, vil hindre bruden i at blive rede, hindre Jesus i at komme igen og hindre Gud i at gennemføre sin plan med Israel, ja med hele universet.

1. Den politiske verden
bruger Djævelen i vor tid og vil bruge den endnu mere fremover. Den bliver mere og mere antikristelig. Selv om der i nogle af vore lande er åbenhed for kristendommen, bliver der alligevel mere og mere antikristeligt omkring os, fordi den arbejder hen imod at sætte mennesket i centrum.
I den kommunistiske verden er politikken direkte antikristelig uden omsvøb, og hvis vi ser det hele på verdensplan, så er der nu en stærk kamp, hvor det antikristelige sniger sig ind og mere og mere tager overhånd. Og det er det, der i Åbenbaringsbogen kaldes for dyret.

2. Den religiøse verden,
som også er imod Kristus og har været det, siden Jesus vandrede på jorden. Den verden er hovmod, hvor mennesker sætter sig selv til ledere i stedet for Guds Ånd, og hvor de vil bestemme og styre i egen kraft. Det er det, der i Åbenbaringsbogen kaldes for skøgen. Man har før stemplet en enkelt kirkelig retning som skøgen, men det viser sig, at

ligesom der ud af alle kirker kommer en flok frem, som elsker og tjener Jesus og ønsker at være Hans brud, kommer der også skøger frem fra forskellige kirker, som ikke ledes af Herren, men af afguder.
Den religiøse verden vil mere og mere bestemme sammen med den politiske verden, og det religiøse bliver et magtsystem. Den giver sig ud for at være kristen, men blander alligevel det kristne og det verdslige sammen. Og når dette religiøse system kaldes skøgen i Bibelen, er det betegnelsen på en kvinde, som har mere end een mand og giver sig selv hen til andre mænd end den ene, hun egentlig var bestemt for.
Når de religiøse forsøger at gøre sig til eet med den politiske verden for at få mere magt, så er det galt. Det er ikke en nød for dem, at mennesker skal blive frelst, men de vil have magt og bestemme i stedet for at følge Guds ledelse ved Helligånden.

3. Den falske profet.
Dette har vi aldrig tænkt så meget på før. Men jeg tror, at den falske profet er i Islam. Det åbenbares helt klart for os her i Afrika, hvor han ikke gemmer sig bag en maske. Her afsløres det klart, at denne religion er antikristelig og har Muhammed som sin profet og vejleder i stedet for Helligånden. Den har Jesus med i Koranen som en profet, der var før Muhammed, men den hader at høre, at Jesus er Guds Søn!
Allah er Islams gud, men han har intet som helst med vor Gud at gøre. Og det vil blive mere og mere åbenbaret i fremtiden.
Disse tre ting vil gå sammen for at udrydde menigheden, for at hindre bruden i at nå sin brudgom, og den vil hindre Israel i at få Guds løfter opfyldt over sig.
Derfor skal vi som kristne lægge meget mærke til, hvad der sker i den politiske, den religiøse og den islamiske verden. Det er tre ting, som bliver mere og mere antikristelige, og ud af dem vil Antikrist komme og have meget let for at få indpas og komme til at styre alle tre fronter.

Kapitalismen, socialismen og kommunismen
er også alle tre fjender af Gud.

Kapitalismen
er en snare, fordi den fører mennesker så langt, at de ikke har brug for Gud. Og er man ikke på vagt, kommer man gennem kapitalismen til at tilbede mammon. Man lever kun for at vinde rigdom, man fristes til løgn og bedrag, ens tid bliver beslaglagt, ens børn bliver forsømte og ender i misbrug af piller og alkohol og kriminalitet.
Kapitalismen er farlig. Flere af de kristne fra Østlandene, som er flygtet til vest, længes tilbage, fordi de siger, det var lettere at være kristen under direkte forfølgelse end under kapitalismen. Materialismen sætter mennesket i centrum og gør kapitalen til gud.

Kommunismen
er alle klar over, er farlig for de kristne og fjende af Gud. De vil ikke høre tale om, at der findes en Gud. De vil også gøre mennesket til gud og bestemme selv på alle områder. De hader Gud og straffer alle dem, der bekender sig som kristne.

Socialismen,
som vil, at alle mennesker skal være ens, ligestillede og eje det samme, er også det store bedrag. De, der styrer i socialismen, ejer selv så meget kapital, at de ikke kan leve op til de høje idealer, de sætter for deres undersåtter.
I den politiske verden skal vi alle gøres til et nummer. Det er Antikrists store mål, så han kan styre os alle ud fra et nummersystem.
Men hos Gud er vi personligheder! Og Han siger flere gange, at vi skal få et navn af Ham. Så selv om vi lever i denne verden med alle disse systemer, så har Gud skrevet vore navne i livets bog. Jesus sagde: "Glæd jer over, at jeres navne er skevet i livets bog!"

I den religiøse verden forsøger man nu at samle alle til eet, et modstykke til Helligåndens og Jesu ønske om, at vi alle skal være eet. Men i den religiøse verden, Kirkernes Verdensråd, går man så langt, at man vil forsøge at drage Islam ind i enheden, så man bliver mange, en magtfaktor, men det har ikke noget med Åndens enhed at gøre.
Det er allerede sådan nu i mange frie lande, at man mister visse fordele og bliver nægtet mange goder, hvis man ikke er i dette råd. Og det vil gribe mere og mere om sig.
Men også her vil vi opleve, at Gud giver os andre fordele og øger vor tro, så vi ikke behøver at være afhængige af dette system. Der behøves tro, og da vil vi opleve mirakler!

17. Kapitel

Vi kender på forhånd vore modstandere.
Gud er så god, at Han har fortalt os på forhånd, hvordan det bliver i endetiden, og hvem der vil bekæmpe os og hvordan. Det viser os Guds omsorg, og at Han holder øje med os!
Vi læste i Åbenbaringen 12:17, at dragen, Satan, gik bort for at føre krig imod kvinden og hendes slægt, altså os, som holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd.
Lad os nu læse videre om, hvad han gør og vil gøre i kap. 13:1-9:

> "Dragen stillede sig på sandet ved havet (folkehavet). Og jeg så et dyr stige op af havet; det havde ti horn og syv hoveder og på hornene ti kroner og på hovederne gudsbespottelige navne. Og dyret, jeg så, lignede en panter, det havde fødder som en bjørn og gab som en løve. Og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor magt. - Og jeg så, at et af dets hoveder var som såret til døden, men dets dødshug blev lægt. Og hele jorderig fulgte undrende efter dyret. Og de tilbad dragen, fordi den havde givet dyret magten. De tilbad også dyret og sagde: "Hvem er dyrets ligemand? Og hvem formår at kæmpe imod det?" Og der blev givet det mund til at tale store ord og bespottelser, og der blev givet det magt til at virke i toogfyrretyve måneder (tre-et-halvt år). Og det åbnede sin mund til bespottelse mod Gud, til at spotte hans navn og hans bolig og dem, som bor i Himmelen. Og der blev givet det at føre krig mod de hellige og sejre over dem. Og der blev givet det magt over alle stammer og tungemål og folkeslag. Og alle de, der bor på jorden, skal tilbede det, alle de, der ikke fra verdens grundlæggelse har deres navn skrevet i livets bog, det slagtede Lams bog. Hvis nogen har øre, han høre!"

Dragen, Djævelen, gav altså sin magt til dette frygtelige dyr, som skal bekæmpe os og tvinge os til at tilbede det. Alle vil tilbede det, undtagen de, hvis navne er skrevet i livets bog.
Lad os allerførst slå fast, at hvis vi bevarer vore navne skrevet i livets bog, så vil vi formå at nægte at tilbede dette sataniske dyr.
Gud vil, at alle mennesker skal frelses og have deres navne skrevne i livets bog. Der er kun een ting, som kan slette vore navne af bogen. Og det siger Gud til Moses, dengang Moses havde sådan en nød for Israels folk, at han bad om, at hans, Moses', navn, måtte blive slettet af livets bog 2.Mos.32:32-33:

> "Om du dog ville tilgive dem deres synd! Hvis ikke, så udslet mig af den bog, du fører!"
> Herren svarede Moses: "Den, som har syndet imod mig, ham vil jeg udslette af min bog!"

Så ved vi det! Jesus ville også give sig selv så fuldstændigt, at Han selv blev udslettet for at frelse os, men fordi Han ikke havde synd, kunne Han redde os - og opstå fra de døde. Og Han er nu ved Faderens højre hånd og lever evigt. Der går Han i forbøn for os nat og dag.
Derfor, hvis vi vil være sejrende i de onde dage, som kommer, og stå fast på, at vi ikke vil tilbede dyret, så må vi bevare vore hjerter og sind rene, frie fra synd, ved dagligt samfund med Jesus ved Helligånden.
Det går igen igennem hele Åbenbaringen, at det er dem, der har deres navne skrevet i livets bog og sejrer over det onde i kraft af Jesu blod, der skal være med i det nye Jerusalem, i bruden, som kommer ned fra Himmelen, den skønne stad.
Så vi skal ikke frygte dyret, men vi skal se til, at vi er rene af hjertet! Så er Gud på vor side igennem hele kampen.
Det var kun det slagtede Lam, som kunne åbne bogrullen i Himlen og åbne for alt det, som skulle komme. Ingen anden var værdig. Så vi ser, at Jesus, det slagtede Lam, som der står om i Åb. 5, Han har sejret, og Han vil hjælpe os igennem til

sejr, når vi holder os nær til Ham.
Lad os læse om Lammet, inden vi går videre, så vi ser Hans mægtige kraft. Johannes græd, da ingen fandtes værdig til at åbne bogrullem i Himlen, men så står der om Jesus, vor elskede brudgom og frelser: Åb. 5: 5-14:

> "Græd ikke! se, sejret har løven af Judas stamme, Davids rodskud, så han kan åbne bogrullen og dens syv segl". Og jeg så, at mellem tronen og de fire væsener og de ældste stod der et lam, ligesom slagtet; det havde syv horn og syv øjne, det er Guds syv ånder, som er udsendt over hele jorden. Og det gik hen og tog bogrullen af hans højre hånd, som sad på tronen. Og da det tog bogrullen, kastede de fire væsener og de fireogtyve ældste sig ned for Lammet, og de havde hver en harpe og guldskåle fyldt med røgelse, det er de helliges bønner. Og de sang en ny sang: "Værdig er du til at tage bogrullen, og bryde dens segl, thi slagtet blev du, og med dit blod har du til Gud købt mennesker af alle stammer, tungemål og folk og folkeslag, og du har gjort dem til konger og præster for vor Gud, og de skal herske på jorden." Og i synet hørte jeg røster af mange engle rundt om tronen og væsenerne og de ældste, og deres tal var titusinde titusinder og tusinde tusinder, og de sagde med høj røst: "Værdig er Lammet, det slagtede, til at få kraft og visdom og styrke og pris og ære og lov!" Og enhver skabning i Himmelen og på jorden og under jorden og på havet, ja alt, hvad i dem er, hørte jeg sige: "Ham, som sidder på tronen, og Lammet være lov og pris og ære og magt i evighedernes evigheder"! Og de fire væsener sagde: "Amen"! og de ældste kastede sig ned og tilbad."

Jeg vil gerne have alt dette med, da jeg af erfaring ved, at hvis man blot henviser til et skriftsted, får man det ikke altid slået op og læst. Og det er meget vigtigt for os i fremtiden at huske,

hvem Jesus er. Han er Gud, Han er værdig mere end nogen anden at blive tilbedt i Himmel og på jord. Husk det, for det er dette, alle de antikristelige kræfter vil kæmpe for at tage fra os. De vil have Jesus til at være almindelig, på lige fod med andre guder og religioner og ideologier, så Han ikke bliver tilbedt og æret!

Vi læser om dyret, som Satan gav sin magt til. Hvis vi ser i Daniels Bog, er der fire dyr i endetiden, som skal komme frem på arenaen. Og disse fire er alle forenede i det dyr, som dragen giver sin kraft og magt til i den sidste store kamp.

De samles i den sidste slutspurt og lægger alle kræfter sammen for at bekæmpe Gud og hindre Hans plan. Men lad os huske, at Satan kun er en falden engel! Han kender ikke Guds fulde plan. Det er Guds store hemmelighed: Kristus og Hans brud.

18. kapitel

Daniels Bog kapitel 7.
Lad os kort se på de fire dyr i Daniel 7, som skal samles imod de hellige i eet dyr. (vers 2) Daniel tog til orde og sagde:

> "Jeg skuede i mit syn om natten, og se, himmelens fire vinde oprørte det store hav, og fire store dyr steg op af havet, det ene forskelligt fra det andet. Det første så ud som en løve og havde ørnevinger; og jeg skuede, indtil vingerne reves af, og det rejstes op fra jorden og stilledes på to ben som et menneske og fik et menneskehjerte."

Dette første dyr har udseende som en løve, ligesom dyret i Åb. 13 har gab som en løve. Så den samme ånd, som var i Daniels Bog, er i det dyr, Johannes så.
Nogle mener, det er den ånd, som Hitler havde. Og det er højst sandsynligt. Han dræbte millioner af jøder og folk af andre nationer i Guds navn. Hans store hovmod førte ham til det, så han troede løgnens ånd, som fortalte ham, at jøderne var en forbandelse. Han fik sine råd fra spiritister og troldmænd og kvinder, som var besat af Satans ånd. Når hans hær gik frem, var der i deres symbol på deres bælter og kasketter ørnevinger. Dette er sket i vor generation.
Der er både før og siden blevet slået mange mennesker ihjel i Guds navn! Kristne har samlet penge ind og støttet modstandstropper både her og der. Det ser så rigtigt ud for det kødelige menneske. Men det er den Onde, som står bag det.
Der er mange paralleller i Åbenbaringen i Bibelen, og mange af de ting, der er beskrevet i disse mange billeder, sker samtidigt, og det ene afløser ikke skarpt det andet, men det sker enten samtidigt eller overlapper hinanden. Derfor kan det være svært at skelne, hvornår de forskellige ting er sket eller skal ske.

Men hvis vi nu først ser på dette første dyr, som, tror vi, i Guds navn dræbte millioner, så ser vi i Åbenbaringen 6:1 - 2:

> "Og jeg så Lammet bryde det første af de syv segl, og jeg hørte et af de fire væsener råbe med en tordenrøst: "Kom!".
> Og jeg så, og se, der var en hvid hest, og han, som red på den, havde en bue; og en sejerskrans blev givet ham, og han drog ud fra sejr til sejr".

Det er der, hvor Lammet bryder det første af de syv segl, at der kommer en hvid hest frem på verdensarenaen, og han, som red på den, havde en bue. Og en sejrskrans blev givet ham, og han drog ud fra sejr til sejr.
Så ser vi her det store bedrag. Og jeg tror, denne hest igennem tiderne helt fra Jesu tid og indtil enden er den samme. Jeg tror, denne hests ånd er den samme, som var i det første dyr i Daniels Bog. Den er hvid. Det, den repræsenterer, skal se så rent ud, så rigtigt og godt. Men det er det onde i en hvid forklædning.
Det er den samme ånd, som er i vilddyret i endetiden, og jeg tror, det er religiøsiteten, farisæismen, de som kender skrifterne, men fordrejer dem til egen fordel. Det er hovmodet, som giver sig udtryk her.
Jesus taler om alle tegnene, som skal vise os, når tiden er inde for Hans komme i Matt. 24. Men i kapitlet inden, det 23. kapitel, bruger Han hele dette kapitel til veråb over de skriftkloge og farisæerne! Når man læser det, kan man næsten undre sig over, at Jesus, vor frelser, kan bruge så hårde ord, men det er, fordi denne ånd, som er i farisæerne, vil dræbe både Ham og Hans udvalgte.
Det er Djævelen selv, som bruger disse mennesker, og Jesus dømmer dem til Helvedes ild!
Den hvide hest i Åb. 6 kunne få os til at tro, at det var Jesus. Og sådan er det med det religiøse. Man kan blive bedraget, som Paulus var det, inden han mødte frelseren. Og den hvide

hest døde ikke, da farisæerne på Jesu tid døde. Den levede videre og er gået fra sejr til sejr og har med sin bue slået millioner af oprigtige kristne ihjel op gennem tiderne. Og den havde en sejrskrans om hovedet. Den er blivet æret og tilbedt og tiljublet for sine onde gerninger.
Det var også denne ånd, der dræbte millioner af jøder under Hitler. Og denne ånd, som for nogle ser hvid ud, er et stort bedrag. Det er løgnens ånd, som bedrager.
Lad os med det samme se den virkelige hvide hest, som Kristus rider på, så vi ikke lader os bedrage. Åb. 19:11 - 16:

> "Og jeg så Himmelen åben, og se, en hvid hest, og han, som red på den, hedder "Troværdig og Sanddru", og han dømmer og kæmper med retfærdighed (i modsætning til den anden hvide hests rytter). Hans øjne var som flammende ild, og på sit hoved havde han mange kroner og et navn skrevet, som ingen kender, uden han selv. Han var iført en kappe, dyppet i blod, (derpå kender vi ham) og det navn, han bærer, er Guds ord! (Jesus) Og de himmelske hærskarer fulgte ham på hvide heste, og de var iførte hvide, rene linnedklæder. Og af hans mund udgik et skarpt sværd, for at han med det skulle slå folkeslagene. Og han skal vogte dem med jernspir, og han skal træde persekarret, fyldt med den almægtige Guds vredes og harmes vin. Og på sin kappe, på sin lænd, har han et navn skrevet: "Kongerne Konge og herrernes Herre"!

Her er vi ikke i tvivl! Det er Jesus og Hans brudeskare! Så lad os tænke på det i endetiden, at vi ikke lader os bedrage af noget, som har gudsfrygts skin, men fornægter Hans kraft, men som tror på deres egen kraft og magt!

Dette var det 1. dyr i Dan. 7. samt det 1. segl, og også en del af dyret som dragen giver sin magt.

Lad os prøve at se på det andet dyr i Daniel 7. Jeg tror også, det er et dyr, som har været og stadig er i vor tid. Og det sammenlignes med en bjørn. Når vi ser efter vilddyret i Åb. 13, som vi får kamp med, så er bjørnen forenet med dette dyr. Der står, at vilddyret har fødder som en bjørn.
Så der er en og samme ånd og indstilling i disse to. Og ligeledes tror jeg, at den anden hest i Åb. 6 har den samme ånd og muligvis er den samme som det andet dyr i Daniels Bog. Lad os læse, hvad der står om dette dyr:

> "Og se, et andet dyr, det næste i rækken, så ud som en bjørn. Det rejstes op på den ene side og havde tre ribben i gabet mellem tænderne, og der blev sagt til det: Kom, æd meget kød!"

Hvis vi så samtidig læser om den anden hest i Åb. 6, så ser vi lidt klarere:

> "Da det (Lammet) brød det andet segl, hørte jeg det andet væsen sige: "Kom!" Og en anden hest kom frem, den var ildrød. Og ham, som red på den, blev der givet magt til at tage freden bort fra jorden, for at menneskene skulle myrde hverandre; og der blev givet ham et stort sværd!"

Vi ved, at Rusland kendetegnes overalt i dag på sin røde farve.
Selv om jerntæppet mellem øst og vest er faldet, tror vi kun, dette er for en tid.
Rusland kendetegnes på bjørnen, som kommer fra det kolde nord, og som tramper alting ned. Rusland har i sandhed "ædt meget kød". Skridt for skridt har det indtaget land efter land, og ingen har rigtig gjort noget ved det. Og det er blevet givet magt til at tage freden bort fra jorden. Der er frygt i mange menneskehjerter for russerne, fordi man ved, de går ubarmhjertigt til værks. Og dybest set er deres mål at udrydde både jøder og kristne. Det lægger de ikke skjul på. Og denne

bjørn skal være indbefattet i vilddyret, hvis fødder ligner en bjørns. Selv om det i øjeblikket bruger andre lande imod Israel, så kommer der en dag, hvor bjørnen tramper nedover fra nord og ind for at ødelægge Israel. Men vi ved fra Jesu ord, at da kommer Han og redder sit udvalgte folk.
Førhen tænkte man, at det ikke ville kunne lade sig gøre, at denne bjørn skulle kunne påvirke hele jorden og tage freden bort. Men i dag ved vi, at den "røde farve" har bredt sig og sneget sig ind over hele vor jord og bringer ufred og uro. Løgnens ånd står også bag dette. Det er dragen, den gamle slange, som påvirker alt dette. Det ser man ved, at det er de kristne og jøderne og sandhedens ånd, den bekæmper.
Dette var det 2. dyr i Dan. 7 - samt det 2. segl i Åbenbaringsbogen - samt en del af vilddyret i endetiden.

19. Kapitel

Der står videre om vilddyret, som vi kommer til at kæmpe imod, at det lignede en panter. Det viser os igen, at dette dyr er en forening af mange forskellige ting, som slår sig sammen imod Gud. Der står også om dette dyr i Daniels Bog, og det er det tredje i rækken. Der står om en tredje hest i Åb. 6, og vi skal se, hvordan de ligner hinanden, da det vil hjælpe os at afsløre fjenden i endetiden, når vi kender hans væsen i disse ting.
Dan. 7, 6:

> "Så skuede jeg videre, og se, endnu et dyr. Det så ud som en panter og havde fire fuglevinger på ryggen og fire hoveder, og magt blev det givet."

I andre oversættelser står der, at det lignede en leopard.

I Åb. 6:5 står der sådan:

> "Og da det (Lammet) brød det tredje segl, hørte jeg det tredje væsen sige: "Kom!" Og jeg så, og se, en sort hest, og han, som red på den, holdt en vægt i sin hånd. Og det var, som jeg hørte en røst inde blandt de fire væsener sige: "En liter hvede for en denar, og tre liter byg for en denar. Dog olien og vinen må du ikke skade."

Dette kan meget nemt være "det sorte guld", olien, der tales om. Og panteren, leoparden, som har flere hoveder og vinger, kan være en sammenslutning af de arabiske lande. Vi ved, at olien i dag bestemmer priser på alting, og det bestemmer over valutaen og over hele vor økonomi.
Den sorte hest bringer inflationen med sig, bringer dyrtid. Og araberlandene har så stor indflydelse på hele verdenshandelen, at det er som en sort farve, der hænger

faretruende over os alle. Det, at de arabiske muhammedanske kvinder klæder sig helt i sort mange steder, kan måske også pege i den retning. Khomeni klædte sig i sort, og muslimerne tilbeder den sorte sten i Mekka.
Disse tre dyr bliver altså forenede, og Djævelen giver dem sin magt (Åb. 13:2).
Men dette dyr har mange hoveder og horn og kroner på hovedet, og vi kan læse mere om dets udseende i Åb. 17.
Jeg skal ikke her gå så meget i detaljer med alt dette. Vi skal blot gå videre og se det fjerde dyr godt efter i detaljer, da jeg føler, det er det, vi får det værst med. Derfor er det vigtigt, vi kender dets væsen og ved, at vi kan sejre ved tro og udholdenhed og ved Jesus Kristus over det.

Lad os først se, hvad Daniel så om det fjerde dyr i Daniels Bog 7:7 - 8:

> "Og videre skuede jeg i nattesynerne, og se, der var et fjerde dyr, frygteligt, skrækkeligt og umådelig stærkt. Det havde store jerntænder, åd og knuste, og hvad der levnedes, trampede det ned med fødderne. Det var forskelligt fra alle de tidligere dyr og havde ti horn. Jeg lagde nøje mærke til hornene, og se, et andet horn, som var lille, skød frem imellem dem, og tre af de tidligere horn oprykkedes for at skaffe det plads. (Antikrist, tror jeg) Og se, dette horn havde øjne som et menneske, og en mund, der talte store ord."

Jesus og hans hellige kommer derefter og overtager magten.
Men lad os læse videre først om dette fjerde dyr. Det gjorde Daniel meget urolig, og han spurgte ud om, hvad det dog var for et forfærdeligt dyr. Så svaredes der i ver 23 - 26:

> "Det fjerde dyr betyder, at et fjerde rige skal fremstå på jorden, som skal være forskelligt fra alle de andre riger. Det skal opsluge hele jorden og søndertræde og knuse

> den. Og de ti horn betyder, at der af dette rige skal fremstå ti konger, og efter dem skal der komme en anden, (Antikrist) og han skal være forskellig fra de tidligere; og han skal fælde tre konger og tale mod den Højeste og mishandle den Højestes hellige. Han skal sætte sig for at ændre tider og lov (de hellige festtider), og de skal gives i hans hånd een tid og to tider og en halv tid (3 1/2 år). Men så sættes retten!"

Læg mærke til at den ene, som kommer, og som helt sikkert er Antikrist, skal tale store ord. Det understreges hver gang, han bliver omtalt, og derpå kan vi, som har Guds Ånd, kende ham. Han gør det, fordi han hele tiden vil efterligne Gud. Jesus Kristus er Ordet, Guds ord, som Gud vil, vi skal lytte til og adlyde, og Gud sendte det til os i sin store kærlighed i Jesu person. Djævelen vil også være Ordet, men det kan han aldrig blive! Derfor sætter han sig op over alt og alle og taler store ord. Men han kender ikke til kærlighed, som vor Gud og himmelske Fader gør. Så Djævelen bruger magt og ondskab og undertvinger folket. Lad os tænke på det fremover, når vi i radio og tv hører og ser en, som taler store ord og vil tvinge hele jorden til at underkaste sig. Så er han afsløret.
Lad os se, hvad der står om det fjerde dyr i Åb. 13, hvor det er en enhed med alle de onde magter, vi tidligere har set i de andre dyr. Der står fra vers 3 - 5:

> "Og jeg så (på dyret), at et af dets hoveder var som såret til døden, men dets dødshug blev lægt. Og hele jorderig fulgte undrende efter dyret. Og de tilbad dragen, fordi den havde givet dyret magten. De tilbad også dyret og sagde: "Hvem er dyrets ligemand? og hvem formår at kæmpe mod det?" Og der blev givet det mund til at tale store ord og bespottelser, og der blev givet det magt til at virke i toogfyrretyve måneder."

Vi ser, at der er afsat ganske bestemt tid til, hvor længe både

dyrene i Daniels Bog og dette frygtelige vilddyr får lov at virke. Gud har alt under kontrol, og Han griber ind, når Han vil! - Halleluja!
Men det er frygteligt at se, hvor let mennesker lader sig bedrage og følger løgnen. Der står igen og igen i Åbenbaringen, hvor Gud har tilladt mange prøvelser, at "de ville ikke omvende sig". Gud giver os mange chancer. Og omvendelse til Ham er den eneste vej til frelse og redning. Men mennesker i al almindelighed vil ikke!

Læg mærke til igen, at krigen og kampen hele tiden går ud på, at dyret er imod Gud og Hans udvalgte.
Der står videre i Kap.13:6-8:

> "Og det åbnede sin mund til bespottelse mod Gud, til at spotte hans navn og hans bolig og dem, som bor i Himmelen. Og der blev givet det at føre krig mod de hellige og sejre over dem; og der blev givet det magt over alle stammer og folk og tungemål og folkeslag. Og alle de, der bor på jorden, skal tilbede det, alle de, der ikke fra verdens grundlæggelse har deres navn skrevet i livets bog, det slagtede Lams bog."

Vi kan ikke sejre over det. Og mange kan ikke forstå, der står, at han skal sejre over alle folk, også de hellige. Men der står om det samme dyr i kap. 17 og om den kamp, der skal foregå. Og der står der i vers 14:

> "De (dyret og skøgen og alle kongerne) skal føre krig mod Lammet, og Lammet skal sejre over dem, fordi det er kongernes Konge og herrernes Herre, sejre sammen med dem, som er i dets følge, de kaldede og udvalgte og trofaste."

Lammet og hans hellige skal sejre, men det gælder at være tro mod vor brudgom til det sidste, så vil Han sejre for os.

Der står gang på gang, at her gælder det for de hellige om udholdenhed og tro!

20. Kapitel

Hovedet, som var såret til døden.
Der står i Åb. 13:3, at vilddyret havde syv hoveder, og at et af hovederne var såret til døden, men dets dødshug blev lægt. Og hele jorderige fulgte undrende efter dyret.
Jeg tror, at dette hoved, som var såret til døden, betyder Islam. I 16-hundredtallet forsøgte Islam at indtage verden, men under reformationen blev det bekæmpet og standset af de kristne i Mellem-Europa. Og det blev såret som til døden, og vi har i mange år ikke hørt noget særligt til det.
Men nu står Islam igen frem med en vældig magt, og det hele går meget hurtigt, således at denne stærke magt inden længe dækker en fjerdedel af jorden. Det har bredt sig ned over Etiopien, Sudan og Chad og forsøger at lægge hele verden under sig.
Der er islamisk mission overalt på jorden i dag, og overalt, hvor de får magten, betyder menneskeliv intet. De dræber og undertvinger, og i dets følgeskab kommer sult og sygdom, ørken og stor nød.
Vi står tæt på disse områder her i Afrika og ser, hvordan folk flygter i tusindevis hver eneste dag fra de lande, hvor Islam tager magten. Der er ingen barmhjertighed.
Derfor tror jeg, vi nu er inde i tiden med den gule hest!
Lad os læse, hvad der står i Åb. 6:7 - 8:

> "Og da det (Lammet) brød det fjerde segl, hørte jeg det fjerde væsens røst sige: "Kom!" Og jeg så, og se, en gustengul hest, og han, som red på den, bar navnet "Døden" og Dødsriget var hans følgesvend. Og der blev givet dem magt over en fjerdedel af jorden til at dræbe med sværd og sult og sot og ved jordens vilde dyr."

Netop i denne tid, i disse dage, hører vi, hver gang vi åbner for pressen, at tusinder og atter tusinder bliver dræbt i Iran og Irak

med alle slags våben, også kemiske våben, og vi er ikke i tvivl om, at dette er "Døden", som har Dødsriget til følgesvend. Der dræbes i Allahs navn, unge og gamle, ja, store børn bliver sendt ud i denne krig og dræbes, og de tror, de kæmper for det rigtige.
Men det er løgnens ånd, som bedrager dem, og det er fordi, de dyrker afguder og ikke den levende Gud.
Vi hører dog samtidig om, at tusinder af muslimer i denne tid begynder at læse Bibelen og kommer til tro på Jesus Kristus. Priset være Herren!
Hvis vi tager os tid til at læse om dette frygtelige område i Mellemøsten, som er det gamle Babylonien, skal vi se, at Guds mægtige harme og straf vil komme over disse islamiske områder på grund af alt det uskyldige blod, de har ladet udgyde på jorden. Og der står, at en mægtig hær, en sværm fra nordens land skal ruste sig imod det og indtage det i Guds time (Jer. 50:9). Og i Jer. 50 og 51 taler Herren om den mægtige straf, der skal komme over hele det område for alt det onde, de har gjort imod Israel og imod de hellige.
Hele det system vi ser udvikles for vore øjne, hvor skøgen, den utro kirke, begynder at ride på dyret, gøre sig til eet med afgudsdyrkerne, vil blive frygtelig hårdt straffet, når Guds harme bryder løs.
Det står der alt sammen skrevet om i Åb. 17 og 18.
Der står et meget vigtigt ord til os, som elsker Guds bud og tilhører Ham som Hans folk i Kap. 18:4:

> "Drag ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager."

Vi skal nok takke Gud for oliekriserne, som lukkede manges øjne op for at gøre sig uafhængige af de arabiske landes olie. Vi skal på alle de områder, vi kan, drage ud fra hele dette system, ellers tager det magten fra os. Og de lande, der ikke gør det, får det svært på mange måder.

Vi har set det i vort arbejde i mange år, hvad det er for en ånd, der styrer Islam. Når nogle er blevet omvendte og kommet til tro på Jesus i vore områder, er de blevet fuldstændig udelukket af deres familier. Deres ting er blevet taget fra dem, og der er sat ild på deres huse. Der er ingen barmhjertighed.
Netop i disse dage har vi en ung mand her i nærheden, en indisk ung mand, som er blevet frelst ud af en muslimsk familie. Men han tør ikke fortælle det åbent endnu, for: "De slår mig ihjel på en eller anden måde derhjemme," siger han.
En stamme her i området, som består af muslimer, har vi haft meget nød for. Der har vi nu fået at vide, at fem-seks ud af den stamme er blevet frelst. Men de bliver stenet i den stamme, hvis de går over til at tro på Jesus.
Og Jesus er jo Guds udtrykte billede, en afglans af vor himmelske Far, så det fortæller os, at Allah ikke er den samme Gud, som Ham vi elsker.
Når vi ser muslimer bøje sig fem gange i døgnet i bøn til Allah og vende deres ansigter mod Mekka, skal vi ikke beundre dem! Men vi kan ynkes over dem, for de dyrker ikke den levende Gud, som skabte himmel og jord.
I Mekka bor deres gud i den sorte sten, derfor får man aldrig en muslim til at vende sig til Gud i Himmelen, men altid til Mekka, hvor de valfarter til for at tilbede. Og det er netop denne afgudsdyrkelse, som er Herren en gru. Vor himmelske Skaber tåler ikke andre guder!
Ligeså utugten, som skøgen bedriver med alle jordens konger. Disse ting får Guds harme til at komme over dem.
Islam har flere ansigter. Det ansigt, der vender op imod Europa og Vesten og viser sin facade, ligner et menneskeansigt. De forsøger at tilpasse sig, så de ikke endnu viser deres rette indhold.
De anerkender måske også nogle steder vor Gud som Gud.
Mod syd, hvor vi bor, har Islam et hårdt ansigt, som en løve der bare knuser og sætter sig op over alt som konge og hersker. Tænk på Gadaffi og Amin, som er et par af dem, der har vist dette ansigt i Afrika.

Det kan være let at lade sig bedrage, især hvis man har handelsfordele med landene, som ejer olien. Men tiden er nu til at drage ud fra alt dette. Der står i Åb. 18 om, hvordan jordens købmænd skal græde og sørge, når Guds straf kommer over Babylon, og der står om alt det, der er handlet med af silke, guld, sølv, træ, vin, olie og meget andet, og til sidst står der, de har handlet med heste, vogne, slaver og menneskesjæle! Og det er netop, hvad der sker.
Det er forfærdeligt, hvis vi som kristne spilder tiden nu, hvor alt er så alvorligt!
Det antikristelige system sniger sig ind overalt og handler med menneskesjæle, mens vi kan sidde og diskutere om doktriner og læresætninger og mange småting, som vi er forblændede af, mens dyrebare sjæle går fortabt. Lad os overlade til Gud at ordne op i andre kristnes ting og så give os 100% til at vinde mennesker og sige som Josua: "Uanset hvad andre vælger, så vil jeg og mit hus tjene Herren!"
Så skal vi kunne se Jesus i øjnene på den store dag.
Jeg tror, at Antikrist kommer ud af dette islamiske område. Og han vil føre krig imod de hellige i toogfyrretyve måneder. Kommer Jesus og henter os inden, som vi før har hørt undervisning om, så vil vi være meget lykkelige. Men jeg tror, vi skal være forberedte på at være med i denne kamp i tre og et halvt år. Men vi skal sejre sammen med Lammet.
Lad os være beredte!
Endnu er Antikrist ikke åbenbaret, men hans ånd er i islam. Og vi ved, at helt fra Isak blev født, var Ismael imod ham. Anti-Isak og Anti-Krist, det er samme åndskamp! Og jeg tror, at ud af dette anti-israelske, antikristelige system kommer han, som vil ligne Jesus og bedrage mange, og han vil pludselig blive åbenbar for alle som Satan i menneskeskikkelse, akkurat som Jesus kom i Guds skikkelse.
Endnu ser det hele nogenlunde fredeligt ud for os, som bor i Vesten. Mange følger undrende efter dette dyr, når muslimerne lukker deres fabrikker fem gange i døgnet for at tilbede Allah, og man beundrer deres kraft og magt og rigdom.

Men Guds ord advarer os meget kraftigt. Vi skal ikke beundre det!
Så længe de er i mindretal i et samfund, er de fredelige, men så snart de ser sig stærke nok til at tage magten, skyr de ingen midler. Og, som Daniel så det, så har de "jerntænder og megen kraft og knuser alt under sig".

21. Kapitel

Når Jesus åbner det femte segl, står der: (Åb. 6:9)

> "Og da det (Lammet) brød det femte segl, så jeg nedenunder alteret deres sjæle, som var myrdede for Guds ords skyld og for det vidnesbyrds skyld, som de holdt fast ved. Og de råbte med høj røst og sagde: "Hvor længe, Herre, du hellige og sanddru! vil du tøve med at dømme og hævne vort blod på dem, der bor på jorden! Og hver af dem blev der givet en lang, hvid klædning."

Dette segl, tror jeg, er ved at blive åbnet. Systemet, hvor dyret regerer, er allerede i virksomhed inden for de kommunistiske områder og ligeså i den vestlige verden. Og snart vil Antikrist i egen person åbenbares. Tiden er meget kort, og Jesus kommer snart!
Islam har sat sig på tempelpladsen i Jerusalem, det sted, hvor Gud, vor Faders tempel skulle stå, og de ønsker at kæmpe med livet som indsats for denne plads.
Der står om Antikrist i Daniel 7, at han skal fælde tre konger og tale mod den Højeste og mishandle den Højestes hellige.
"Og han skal sætte sig for at ændre tider og lov, og de skal gives i hans hånd en tid og to og en halv tid (3 1/2 år), men så sættes retten!"
Hvis man i dag vil handle med de arabiske lande, må man lave om på sine datoer og helligdage og bruge deres tidsregning. Og mange, hvor de får magten, laver om på love og dage, så de kristne skal arbejde om søndagen og præcis i den tid, hvor de kristne plejer at gå til gudstjeneste. Og de vil indføre fredagen som helligdag for alle.
Så derpå kan vi også kende Antikrists ånd.

Herren viser os også i Åb. 13, at når vilddyret, Antikrist,

kommer frem med sit system, vil der dukke et andet dyr op, som vil tjene det første dyr. Lad os læse fra vers 11 - 15:

> "Og jeg så et andet dyr stige op af jorden, og det havde to horn ligesom et lam, men talte som en drage. Og det udøver det første dyrs hele magt for dets øjne og får hele jorden og dem, der bor på jorden, til at tilbede det første dyr, hvis dødshug blev lægt. Og det gør store tegn, så det endog får ild til at falde fra himmelen ned på jorden for menneskets øjne. Og det forfører dem, der bor på jorden, ved de tegn, som det fik magt til at gøre for dyrets øjne, og det opfordrer dem, der bor på jorden, til at lave et billede af dyret, der havde sværdhugget, men atter kom til live. Og det fik magt til give dyrets billede livsånde, så dyrets billede endog kunne tale og lade alle dræbe, som ikke ville tilbede dyret."

Der er altså tale om to dyr. Det ene kan være det islamiske dyr, forenet med kommunisme og religiøsitet, men så kommer dette dyr frem, som er som et lam, men det taler som en drage (altså som Satan med list og løgn).
Det kan være et nyt system, som kommer op midt i det hele, som er som et lam, altså ser ud til at være fredeligt og godt og ydmygt, og det ser ud til at kunne skabe fred og forståelse mellem folk og rådgive, foreslå, at folk tilbeder dyret. Det er så troværdigt og måske endog med et kristeligt eller humanistisk præg, da det kan få tegn og undere til at ske, ja, det får endda ild til at falde ned fra himlen, så det forfører dem, der bor på jorden.
Når jeg læser dette om, at dyrets billede kan tale og få livsånde, så kan det meget let være, at det vil blive sådan, at alle skal sidde foran deres TV-apparater og tilbede dyret. Hvis den islamiske ånd får magt, kan det blive sådan, som vi engang oplevede det et sted i Afrika, at alle blev tvunget til at gå hen på markedspladsen og høre på radioudsendelser, som fortalte om Israels udryddelse, og de blev der påvirket til at gå

imod Israel.
Sådan kan det blive foran vore TV-apparater.
Det kan blive sådan, at vi hjemme i vore hjem ser billedet af Antikrist i TV, og der udøves en sådan magt og indflydelse over hele jorden, at folk, for at få lov at leve i fred, skal tilbede dyret på denne måde.
Der står videre i kap. 13:16:

> "Og det får alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, til at give sig selv et mærke på deres højre hånd eller på deres pande, for at ingen skal kunne købe og sælge uden den, som har mærket: dyrets navn eller dets navns tal."

Der står altså, at dyret opfordrer alle, og at det får alle til at give sig selv et mærke.
Det vil altså sige, at man kan nægte det. Men så bliver prisen, at man hverken kan købe eller sælge!
Lad os igen huske sætningen: "Her gælder det for de hellige om udholdenhed og tro!"
Lad os læse med det samme om Guds betingelser i denne sag! Det står i Åb. 14:9 - 12, når Gud udøser sin harme over jorden, og lad os tænke på det, når vi står på valg:

> "Og endnu en engel....råbte med høj røst: "Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, så skal han drikke af Guds harmes vin, som er skænket ublandet i hans vredes bæger; og han skal pines med ild og svovl for de hellige engles og for Lammets øjne. Og røgen fra deres pine stiger op i evighedernes evigheder; og de har ikke hvile hverken dag eller nat, de, som tilbeder dyret og dets billede, og enhver, der tager dets navn som mærke". Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus."

Lad os indprente os selv og vore børn og kære dette alvorlige budskab!
Vi ved allerede meget om dyrets tal, som nu ved et mærke er prentet på alle de varer, vi køber i forretningerne, og vi har set mærket bag på bilruder her i Afrika, og det vil komme på alt, som kan købes. Vi kan ikke hindre, at dette sker, men det er vigtigt, at vi ikke lader nogenting mærke ind på vor krop, som er helliget Herren!
Endnu kan vi købe og sælge og leve med disse mærker uden at have noget besvær eller gøre noget galt. Men vi må standse der, hvor det bliver foreslået, at vi prenter det ind på vor krop!
De hellige og de 144.000, som er omtalt i vor bibel, de skal have mærket på deres pander: "Helliget Herren!"
Det vil blive helt åbent for alle, at vi hører Jesus til! - Man udleverer sin krop til det, man er mærket med! Jesus har købt os, også vor krop, så vi tilhører Ham.
Ær derfor Gud i jeres legemer, står der i Ordet!
Vi ser igen her, at Antikrist vil, at alle skal være et nummer, så han via den store computer, som allerede er opstillet i Europa, kan styre hele verden.
Men når det gælder det hellige og det guddommelige, så vil Gud, at vi skal have et navn. Vi er hver enkelt en personlighed, et dyrebart menneske for Ham!
Der står i Åb. 14:1:

> "Og jeg så, og se, Lammet stod på Zions bjerg og sammen med det hundrede og firefyrretyvetusinde, som havde dets navn og dets Faders navn skrevet på deres pander."

Også i Åb. 7 står der om denne skare, som var beseglede ud af alle Israels 12 stammer. Det er ikke ud af hele verdens befolkning, men der står, at de er løskøbt ud af menneskeslægten som en førstegrøde for Gud og Lammet.
Jeg tror, at det er de første 144.000 jøder, som var rene og rensede i Jesu blod og troede på Ham af et oprigtigt hjerte, så

Jesus fik en skare ud af sit eget folk, som ellers forkastede Ham, så der dog er nogle, som skal være med i brudeskaren fra den tid, hvor Jesus led så meget blandt sine egne.
Der står i kapitel 14 om, at der lige inden vi advares om Guds harmes vin, er en engel, som flyver midt oppe under himlen, og han havde et evigt evangelium at prædike for alle dem, der bor på jorden, for alle folkeslag, stammer og tungemål og folk, og han siger i vers 7 med høj røst:

> "Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet. Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene!"

Denne engel kan være satelitter, der nu i vor tid sender høje råb ud i æteren, så alle både i TV og radio kan høre hans råb, som nu går ud gennem alle de kristne programmer! Derfor skal vi velsigne alle dem, der bringer dette bud ud. Det er det sidste udkald til alle stammer og tungemål og folk om at tilbede Gud og give Ham og Lammet ære!
Når vi hører om alt det, der skal komme, så er det virkeligt alvorligt, at vi tager en fast beslutning om, at vi vil tilbede Jesus og være helliget Ham.
Og når vi læser i Matt. 25 om brudejomfruerne, så står der, at de fem dårer kun var så nogenlunde klar. Men de fem kloge havde forberedt sig på en ventetid, hvor de ikke kunne købe olie. Men de havde alting klart.
Jeg læste netop i dag, at Israel er begyndt at undersøge, hvordan Josef kunne opbevare korn i 7 år, i de magre år.
Menneskelig set er det meget, meget svært. Men Israel vil nu gøre et forsøg på at opbevare korn i nogle specielle siloer i 3 år i første omgamg, for, som de siger, at være beredt, for de mener, der kommer en vanskelig tid for dem fremover. Så de vil prøve at samle af al den overflod, de har nu, og gemme til senere brug.
Lad også os bruge vor forstand og ikke bare lade stå til, når vi ser, hvor alvorlige tiderne er. Lad os tænke alle vore forhold

igennem, både åndeligt og praktisk ved at våge og bede, så vi ikke skal blive prøvede for hårdt, så vi bukker under og giver op, når det virkelig gælder!
Vær forberedt, og vær godt forberedt. Midnatstiden er inde, og vi hører råbet om, at brudgommen kommer!

Lad os læse, hvordan det går dem, der går sejrende igennem denne kamp. Åb. 15:2 - 3:

> "Og jeg så noget ligesom et glarhav, isprængt med ild. Og jeg så dem, som var gået sejrende ud af kampen med dyret og dets billede og dets navns tal, stå ved glarhavet med Guds harper i deres hænder. Og de sang Moses', Guds tjeners sang og Lammets sang: "Store og underfulde er dine gerninger, Herre vor Gud, du Almægtige! retfærdige og sande er dine veje, du folkenes konge!"

Lad os ikke gå i rette med Gud om, hvorfor det hele er, som det er. Retfærdige og sande er Hans veje!
En dag skal vi forstå Hans tanker, som er meget højere end vore små mennesketanker, og Hans veje som er uransagelige.
Vi ved ikke, hvornår Jesus henter os, og hvor meget af det onde vi skal opleve.

Det sjette segl i Åb. 6 kan ligne udslagene af en atomkrig. Det betegnes som, at Guds vredes store dag er kommet. Men umiddelbart derefter i det 7. kapitel står der om de hellige, som står for Guds trone. Vi ved, at når tiden er inde, henter Jesus os hjem til sig, og vi har intet at frygte, når vi elsker Ham, og Han elsker os!
Når det syvende segl i kap. 8 åbnes, tror jeg, vi er hjemme og skal blive fri for at opleve alt det, der da vil komme over jorden. Den korte tid, vi skal være her på jorden og prøves en tid, er mod intet at regne mod den herlighed og glæde, vi skal få lov

at opleve i evighedernes evigheder.
22. kapitel

Hvornår hentes bruden hjem?
Det er det store spørgsmål, som vi alle har i vore hjerter nu. Om det bliver før eller efter det sjette segl er svært at sige. Men når vi er kommet til det syvende segl, ser det i hvert fald ud til, at vi er nået til et meget alvorligt punkt i Guds plan. Og Han besegler da først sine tjenere. Vi hører her om den store skare, som ingen kan tælle, som skal stå foran Guds trone ud af alle folk og stammer og tungemål, iførte lange, hvide klæder og med palmegrene i hænderne, prisende Gud og Lammet. Ja, hele kap. 7 i Åbenbaringen taler om denne skønne stund i Himmelen. Johannes spørger i vers 13, hvem alle disse hvidklædte væsener er, og han får til svar (14 -17):

> "Det er dem, som kommer fra den store trængsel, og de har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod. Derfor står de nu foran Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel, og (så henvises til Åb. 21, altså bruden) han, som sidder på tronen, skal opslå sit telt over dem. De skal ikke sulte mere og ikke tørste mere, ikke heller skal sol eller nogen hede stikke dem. Thi Lammet, som står midt for tronen, skal være deres hyrde og lede dem til kilderne med livets vand. Og Gud skal tørre hver tåre af deres øjne."

Så her ser vi de 144.000 sammen med en skare ud af alle nationer foran Guds trone. Og Han, som svarede Johannes, fortalte, hvem de var og henviste til bruden, som omtales på akkurat samme måde i Åb. 21. Derfor ved vi, at bruden ikke kun er Israel og ikke kun er kristne ud af hedningefolk, men det er begge dele, som her er blevet til eet.
Men der står, at denne skare er kommet fra den store trængsel. Derfor kommer vi sikkert til at smage lidt af alt det, der skal komme over jorden, og vi skal derigennem vise vor

kærlighed til sandheden, til renheden og retfærdigheden og til vor elskede brudgom.
Derefter brød Lammet det syvende segl!
Det må være et meget alvorligt øjeblik, for der står i Åb. 8 om dette, at der blev stilhed i Himlen i henved en halv time!
Når vi ellers læser om Himlen og de titusinde titusinder, som tjener Gud og tilbeder og tiljubler Ham, så er det helt usædvanligt, at der bliver stilhed i så lang tid.
Da står der, at Gud forbereder de syv basuners komme. Lad os læse på hvilken måde: 8,3 - 5:

> "Og en anden engel kom og stillede sig ved alteret med et røgelseskar af guld, og der blev givet ham megen røgelse, for at han skulle lægge den til alle de helliges bønner på guldalteret foran tronen. Og fra engelens hånd steg røgen af røgelsen med de helliges bønner op for Guds åsyn. Og engelen tog røgelseskarret og fyldte det med ild fra alteret og kastede den på jorden, og der kom tordenskrald og bulder og lyn og jordskælv."

David fortæller os i Salme 18 om akkurat det samme syn.
Og dette skal vi lægge mærke til netop i vor tid. De hellige beder nok mere end nogensinde. Lad os huske, når vi i vor tid og i tiden, som kommer, har stor nød på vore hjerter, fordi der er så stor nød og uretfærdighed over hele jorden, at da bliver alle vore bønner samlet i guldskåle foran Guds trone i Himmelen. Hvis vi lægger mærke til Guds menighed, bruden, i disse dage, så er der bøn i lønkamrene, bøn i menighederne, bøn i nattetimerne, små og store bønnegrupper, som vokser frem overalt. Og de kommer, fordi nøden tvinger det frem. Vi kan ikke udholde at se mennesker vandre mod fortabelsen, og vi kan ikke udholde at se al ondskaben, som tager til, og al Djævelens opfindsomhed og uretfærdighed, som øves overalt. Derfor går de hellige på knæ i disse dage, og der vil blive mere og mere bøn i dagene fremover, helt til Jesus kommer!

Basunerne lyder!
Der foran Guds trone, skal vi få lov at opleve denne halve times stilhed, hvor Guds engle tager en mængde røgelse fra alteret foran Guds trone og lægger den til alle de helliges bønner. Og røgen fra alle disse bønner og røgelsen vil stige op for Guds hellige åsyn, og da vil der begynde at ske mange alvorlige ting.
Alt det onde, som Djævelen har forført menneskene til, utugt, drab og afgudsdyrkelse, vil nu få sin løn!
Vi læste netop i går i et blad fra Israel, at 70% af alt det hash, der ryges på jorden, dyrkes i Syd-Libanon, og at det er en af de fornemste mænd i Syrien, som leder denne salgsvirksomhed, hvorigennem så mange unge bliver forført.
Det er bare en lille brøkdel af alt det onde, der foregår, og menneskene vil ikke omvende sig! Derfor kommer Guds vrede over dem!
Vi skal opleve en del af trængselen, men der står skrevet gang på gang, at Gud vil frelse de hellige, som omvender sig i tide og lyder Hans ord, fra vreden, Guds harmes vin.
Der står om denne stilhed i Himlen i Daniel 7.
Efter at dyrene er kommet frem i Daniels nattesyner, og han har set Antikrists fremtræden, så står der i vers 9 - 10:

> "Jeg skuede videre: med eet blev troner sat frem, en gammel af dage tog sæde. Hans klædning var hvid som sne, hans hovedhår rent som uld. Hans trone var luende ild, dens hjul var flammende ild. En strøm af ild flød ud og strømmede frem derfra. Tusinde tusinder tjente ham, og titusinde titusinder stod ham til rede."

Derefter skriver Daniel om, hvordan retten sattes, og Gud havde et mægtigt opgør med dyrene, men så står der i vers 13 og 14 om den store og herlige stund, da Jesus får al magten og sammen med sine hellige skal herske på jorden.

> "Jeg skuede videre i nattesynerne: og se, med himlens

> skyer kom en, der så ud som en menneskesøn. Han kom hen til den gamle af dage og førtes frem for ham. Og magt og ære og herredømme gaves ham, og alle folk, stammer og tungemål skal tjene ham, hans magt er en evig magt, aldrig går den til grunde, hans rige kan ikke forgå."

Men imellem brylluppet i Himlen og Menneskesønnens komme for at regere, ser det ud til, at alt, hvad der står om Guds vredesskåle, skal fuldbyrdes på jorden. Åb. 8:6:

> "De syv engle med de syv basuner gjorde sig nu rede til at blæse i deres basuner."

Og hele kapitel 8, 9 og 10 handler om denne frygtelige tid, som skal komme over dem, som da er på jorden.
Førhen kunne man ikke rigtigt forstå, hvordan dette skulle gå til. Som før nævnt talte man meget om det i min barndom, og ingen kunne rigtig fatte, hvordan det skulle kunne lade sig gøre. Og vi lever stadig i vor generation, hvor alt dette er blevet muligt og vil blive fuldført.
Vi har smagt lidt af, hvad Ordet mener.
Lad os ganske kort se på lidt af Guds vredes og harmes vin:

1. basun: Hagl og ild blandet med blod kastedes på jorden. En tredjedel af jorden og træerne og græsset brændte op!
Vi ser lidt af dette nu. Hvor Islam går frem, ser vi hele landområder blive til ørken. Hele Nord-Afrika og mange andre områder lider i dag under dette. Og vi ved i Europa lidt om, hvordan vore træer i skovene visner bort på grund af forureningen i luften fra de store fabrikker, som skal producere mere og mere for at tjene mere og mere. Meget mere af dette sker ved den 1. basun.

2. basun fortæller om et stort bjerg, brændende i lys lue, som kastedes i havet, så en tredjedel af havet blev til blod, de

levende skabninger i havet døde, og skibene blev ødelagt. Også lidt af dette har vi set. Men der skal blive meget mere af denne grusomme forurening under Guds vrede. Vi ved nu, at giftaffald, atomaffald, olie og meget andet hurtigt kan forvandle situationen i vore farvande, søer og vandløb.

3. basun fortsætter med denne forurening. Hvis en stor stjerne, som der står, falder ned i vandet, bliver vandet til malurt, så mange mennesker dør af vandet, fordi det bliver bittert. Ingen af os er i tvivl om, at dette er muligt, hvis atomsprængninger og lignende finder sted, og affaldet kommer i vort drikkevand, da vil mange miste livet ved at drikke vandet. Ve jorden og havet, og alle dem, som bor på jordens flade!
Dette må virkelig vække os til nu, i nådens tid, at gøre os rede og fortælle alle om, hvor alvorlig tiden er.

4. basun er sikkert en atomkrig, en krig ude i rummet. Dette virkede helt utænkeligt for ganske få år siden, men i dag ved vi, det er muligt. Her står, at en tredjedel af solen, månen og stjernerne blev ramt! Dagen mistede en tredjedel af sit lys og natten ligeså. Og dog siger ørnen, som flyver oppe under himmelen, at det skal blive endnu værre!

5. og 6. basun er blandet med frygtelige veer, som er så uhyggelige, fulde af plager, pine og nød, at man skulle tro, menneskene ville råbe til Gud om hjælp,
men der står i kap. 9:20 - 21:

> "De mennesker, som blev tilovers, og som ikke blev dræbt ved disse plager, omvendte sig ikke fra deres hænders værk, så de holdt op med at tilbede de onde ånder og afgudsbillederne af guld og sølv og kobber og sten og træ, som hverken kan se eller høre eller gå. De omvendte sig ikke fra deres myrderier eller fra deres trolddomskunster eller fra deres utugt eller fra deres tyverier."

Det ser ud til, at nogen få i denne tid nægter at være med i alt dette. Men de bliver halshugget for Jesu skyld (Åb.20:4). De kommer til at lide meget, men Gud forbarmer sig over dem, og de skal blive opvækket, blive levende og regere sammen med Kristus i tusinde år ligesom bruden. Men de kommer ikke med til brylluppet i Himlen, og de får det grusomt under vredens tid.
Som sagt er det svært at tyde alle tider og ting, som skal ske, men vi kan studere det og granske i skrifterne og formode, at sådan vil det blive.

7. basun står der om i Åb.11:15, og det bliver en sejrens og jubelens basun for alle, som er i Himlen. Der står:

> "Og den syvende engel blæste i sin basun; da lød der i Himmelen høje røster, som sagde: "Verdensherredømmet er nu blevet vor Herres og hans Salvedes, og han skal være konge i evighedernes evigheder."

Så står der om tilbedelsen og æren til Gud og Lammet, og derefter skal de døde dømmes, og lønnen deles ud til Guds tjenere og profeterne og de hellige og alle, som frygter Herrens navn, både små og store. Og da skal de, der ødelægger jorden, selv ødelægges.

Kære ven, som læser dette! Jeg vil være med blandt Guds hellige! Jeg vil være med i den nye og herlige tid, som kommer for Guds udvalgte folk!
Og det vil jeg ønske for dig og alle, som bærer Jesu navn. Derfor kan vi ikke nu være neutrale, ligegyldige, lunkne! Vi må vælge i dag, om vi vil være med i brudeskaren!

23. Kapitel

Hvad skal vi gøre?
Alt det, vi nu har læst, kan måske virke meget voldsomt og gøre en modløs. Man kan måske synes, at det er helt umuligt for almindelige mennesker at komme igennem.
Jeg føler, at Gud også i Åbenbaringsbogen taler meget til os som menigheder og som menighedsforstandere og ledere på en helt speciel måde.
Det vil jeg gerne komme tilbage til senere. Men jeg føler først, at jeg gerne vil opmuntre dig, som føler dig meget lille og jordnær i alt dette.
Det er så forunderligt med Jesus, at Han altid giver os anvisninger, som vi formår at følge. Han taler til os som ganske almindelige mennesker. Han ved, og vi ved, at der, hvor frafaldet begynder for mennesker, er i det daglige liv, i de små hverdagsting.
Og der, hvor det i virkeligheden begynder, er i vort tankeliv! Fra hjertet udgår onde tanker, som derefter bliver til handling, hvis vi ikke er på vagt.
Så når vi læser og beder om at få lov at være med i brudeskaren, er det i virkeligheden i vort daglige liv sammen med andre mennesker, vi skal være på vagt.
Frafaldet begynder ikke med de store synder og forbrydelser, men vor fjende, Djævelen, sætter ind på os i vor hverdag, i vore ægteskaber, i forholdet til forældre eller børn eller arbejdskammerater. Og hvis vi bukker under der, kan det hurtigt gå ned ad bakke for os, og så ruller lavinen.
Det er også i vore små eller store menigheder og fællesskaber, at fjenden sætter ind med småting, irritation over hinanden, uoverlagte ord o.l., og når der kommer fjendskab og utilgivelighed ind, kommer bitterheden. Det hele kan ende med splid og ødelæggelse.
Derfor er det blevet så alvorligt for mig at skrive så meget i begyndelsen af bogen om vort forhold til hinanden og imellem

menigheder og alle slags kristne.
Vi går så alvorlig en tid i møde, at vi må være på vagt. Vi behøver hinanden, og vi skal bede for hinanden og velsigne Guds udvalgte folk ud over jorden.
Derfor skrev jeg meget om at bygge på grundvolden, og at vi er enkelte sten, som hver især skal passe ind med hinanden og fuldende bygningen.
Jesus har givet os mange lignelser om dette. Og jeg vil tage tid her til at gå nærmere ind på, hvordan Jesus hjælper os i hverdagslivet, i de daglige småting, så vi alle hver især kan være på vagt og fange "de små ræve", som vil fordærve vingården.

"Hvem kan da blive frelst?
Sådan spurgte Peter engang, da han hørte Jesus fortælle om, hvor svært det kan være for mennesker at komme ind i Guds rige.
Når vi hører om de sidste tider, som skal blive strenge for de hellige, og hvor der behøves megen udholdenhed og tro, da kan vi måske komme i tvivl og spørge: "Mon jeg klarer det?
Mon mine kære vil klare det?"
Men da er det så fantastisk, at Jesus har givet os en vej, en opskrift på, hvordan vi vil kunne bestå under alle slags storme.
Jesus siger i Matt. 7:24 nogle ord, som vi helt sikkert kan udenad. Ja, vi kender dem så godt, at vi måske slet ikke tænker over, hvad der ligger i dem. Men de rummer hele hemmeligheden til at kunne bestå som Jesu Kristi menighed i alle tider og modvinde.

> "Derfor: enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og handler efter dem, han ligner en klog mand, (eller man kan også sige en klog brudejomfru), som byggede sit hus på klippegrund. Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vinden blæste og kastedes mod det hus, men det faldt ikke; thi dets grundvold var lagt på klippen."

Og Jesus fortæller om dårerne, som byggede på sand, og vi ved, hvordan det gik dem!
Men læg mærke til, hvad klippen var, som vi skulle bygge på. Det er det samme, Guds ord siger gang på gang, men med forskellige billeder.
"Det jeg her har sagt", sagde Jesus. Helt fra Bibelens første blade er det dette, der går igen: Gør det, Gud har sagt, så skal du leve!
Og hvad er det, Jesus lige har sagt før denne lignelse om huset. Han havde lige givet dem nøglen til salighed! Nøglen til evigt liv! Nøglen til sejr og til alt, hvad vi trænger, og hvad de dengang trængte.
Disse leveregler kan redde os fra fortabelsen, men de kan også redde os i alle små og store detaljer i livet. De kan redde vore ægteskaber, og de kan redde vore børn og vore menigheder. Men vi går ofte alt for let hen over dem og siger: "Nå ja, det er bjergprædikenen, den kender vi."
Men lad os sammen gå lidt i detaljer her, så skal du se nogle fantastiske hemmeligheder, som vil redde os i de sidste dage!
Kapitel 5:1 - 12 taler om, hvordan man kan være salig i al slags "vejr".
Det er dem, som føler sig små, sagtmodige, det er de barmhjertige, dem, der stifter fred, der skal være salige. Hele indstillingen hos os er så afgørende. Og den er stik modsat det, verden og den Onde mener.
I verden er det om at blive stor, ses, høres, få sin ret kørt igennem. Det, bilder Djævelen folk ind, er vejen til lykken.
To meget store hemmeligheder afslører Jesus i de vers: "Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdighed" og "Salige er de rene af hjertet!"
Hvis vi har denne hjertets hunger efter renhed, vil vi altid gå sejrende igennem. Det vil altid i første omgang se ud, som om vi bukker under, men det gør vi ikke!
Der står i samme samling af hemmeligheder om, at vi vil blive forfulgte, hånet og løjet alt muligt ondt på for Jesu skyld. Men

det gør ikke noget. Det vil bringe os endnu mere salighed!

> "Glæd jer og fryd jer, thi således har man forfulgt profeterne, som var før jer!"

Jeg nævner disse ting ganske kort, men læs det selv igen og igen og bed om nåde til at leve efter det, handle efter det, så skal hverken storm eller regn eller kulde fra verden få dit hus til at falde!
Menigheden er jordens salt, fuld af kraft, fuld af Helligånd. Og vi bygger på Kristi ord. Det er klippegrund!
Menigheden lyser, er verdens lys, og i samme forbindelse står der om, at den gør gode gerninger, så andre skal prise Gud på grund af dette!
Så står der om, at bruden har et tilgivende sind. Dette er så stor en hemmelighed, at det ikke kan understreges nok. Vil vi bevares rene, indtil Jesus henter os hjem, må vi vogte os for den store faldgrube, det er, ikke at kunne tilgive. Det er som kræft, der æder alt ædelt ud af vore hjerter. Og det smitter endda, så andre gribes deraf.
Skynd dig at søge forlig med din modpart, mens du er sammen med ham på vejen.
Senere i kap. 5 siger Jesus endda, at du skal elske dine fjender, velsigne dem, som forbander dig, gøre godt imod den, som hader dig og bede for dem, som forfølger dig.
Det får vi nok meget brug for i de sidste dage, men det er en mægtig hemmelighed til at stå i stormene! Det er at bygge på klippegrund!
Bruden skal vogte sig for utugt, ikke bare i det ydre, men i tankeverdenen!
Lad os lukke af for alt, som vil drage vore tanker mod urenhed. Så bygger vi på klippegrund!
Hug din hånd af eller riv dit øje ud, hvis disse forarger dig! Dvs det, vi tror er uundværligt, men som fører os i fordærv, lad os få det opereret væk hos Herren! Så vil vi kunne stå fast til den sidste stund på klippen!

En anden stor hemmelighed: Vor tale skal være JA, JA - og NEJ, NEJ!
Det, vi siger, skal være afgjort. Har vi sagt JA til Herren, må vi holde fast ved det JA, og har vi sagt NEJ til det onde, skal vi ikke være vægelsindede og sige noget andet. Vi skal være faste, overbevisende i det, vi gør!
Slår nogen til dig, eller vil stævne dig for retten, eller vil tvinge dig til at gå en mil, eller vil låne af dig, skal du ikke sætte dig til modværge. Gud vil give visdom i hver enkelt situation.
Jesus slutter kap. 5 med, hvad Han mener:

> "Hvis I elsker dem, der elsker jer, hvad løn får I så? Gør ikke også tolderne det samme? Og hvis I kun hilser på jeres brødre, hvad særligt gør I så? Gør ikke også hedningerne det samme?
> "Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen."

I kapitel 6 er der nogle meget store hemmeligheder, som jeg kort skal nævne. Det er også ting, som går stik imod al menneskelig fornuft, men det er tro, og det er klippegrund.
Det, vi gør som enkeltpersoner og som menighed, Jesu Kristi legeme, det skal vi gøre for Gud alene!
Når vi giver almisse, når vi beder, når vi faster, skal det være uden at skilte med det.
Hvis vi høster ære her på jorden, er der ingen ære til os i Himmelen for disse ting. Men det, at vi gør det for Herren, viser vor kærlighed til Ham og ikke til os selv, og Han vil lønne os!
Bøn står der om, og det er bønnen, som skal redde os! Samfundet med Faderen i løndom, det er der ingen, der kan tage fra os. Og Faderen hører, og Faderen lønner!
Og i dette kapitel taler Jesus om det, der i endens tid vil lede mennesker til fald eller det modsatte.
"Saml jer ikke skatte på jorden, men saml jer skatte i Himmelen!"

Det er at bygge på klippegrund. "Ingen kan tjene to herrer." Vi må hele tiden tage os i agt i endetiden for ikke at blive slaver af penge. Der er kun to muligheder: Gud eller mammon.
Jamen, hvad skal vi så gøre? Hvordan skal vi så klare os?
Her kommer Jesus med endnu en stor hemmelighed, som virker imod fornuften:
"Du må ikke bekymre dig!"
Det siger Han tre gange i samme kapitel. Tro på Gud!
"Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift!"
Det ser altid modsat ud i første omgang. Men i det kritiske øjeblik viser Gud, at Han står fast ved disse ord. Det er klippegrund!

24. Kapitel

Hele kapitel 7 i Mattæus giver os også mange vigtige retningslinier for at kunne blive bevarede som Jesu brud, som et sundt, stærkt legeme for Jesus på jorden.
Se, hvad der står i vers 1:

> "Døm ikke, for at I ikke skal dømmes. Thi den dom, I dømmer med, med den skal I selv dømmes."

Vi har så let ved i vor tid at dømme hverandre og sige: "Nej, sådan skal de ikke gøre, det er helt forkert!" eller: "Den menighed kan vi ikke komme i, eller de mennesker kan vi ikke være sammen med, de har så og så mange fejl!" - "De der, de har en anden lære, og de gør tingene på en helt anden måde," og "han der, han er så svag og har de og de fejl!"
Da tror jeg, man er på gyngende grund, når man begynder at dømme. Man kan bedømme ting og mennesker og lægge det frem for Herren, som man synes er forkert, og man kan ynkes over hinanden, men det er meget farligt med hårdt hjerte at dømme sin broder eller søster.
Man er på den måde med til at nedbryde det legeme, man selv er en del af. Hvis Jesus er hoved for de mennesker, vi dømmer, så lad Jesus dømme dem og retlede dem!
Der står noget i vers 2, vi ofte glemmer:

> "Det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt!"

Tænk, om vi i stedet for kunne sige: "Jeg tilgiver dig!"
Tænk, om vi altid kunne leve i en tilgivende ånd, så vil man selv få tilmålt tilgivelse.
Jesus rører ved dette i alle tre kapitler i bjergprædikenen, fordi det er så stor en hemmelighed til at blive sunde lemmer på Kristi legeme!
Jeg har ofte oplevet, at jeg skulle tale i kirker, som ikke havde

den samme overbevisning som jeg, om dåb og åndsdåb og andre ting. Og jeg oplevede engang, da jeg skulle tale i en luthersk kirke, at jeg følte mig helt ved siden af, da jeg stod på platformen og skulle til at tale. Jeg bad i mit hjerte til Gud og sagde: "Herre, hvad skal jeg gøre? Jeg mærker, at mine venner her er bange for mig og lukker sig til, fordi jeg er pinsemand!"

Da talte Guds Ånd til mig om, at jeg skulle bede dem om tilgivelse, at jeg var, som jeg var, og at jeg forstod, at de måske kunne være lidt skeptiske over for mig.

Så jeg begyndte med at sige til dem: "Kære venner, jeg ved, I er lidt skeptiske over for mig, det mærker jeg. Men jeg vil begynde med at bede jer om tilgivelse for, at jeg er det, jeg er, pinsemand, og så skal jeg nok tilgive jer, at I er lutheranere!"

Det blev en herlig aften, hvor vi fandt ud af, hvor meget, vi egentlig havde tilfælles, og hvor mange misforståelser der kan opstå, fordi vi fæster øjnene på ganske bestemte ting og hændelser og skuffelser og glemmer det fantastiske, at vi er lemmer sammen på Jesu legeme.

Hvis vi ser nogle svagheder hos hverandre, skulle vi hellere med vor kærlighed skjule de svage lemmer, dække over hinanden, som Paulus siger. Når vi dømmer hverandre, er vi med til at nedbryde Kristi legeme!

Og når vi giver tilgivelse, får vi selv tilgivelse. Men når vi dømmer og måler dom ud til hinanden i store mængder, får vi selv tilmålt med det samme mål!

Det er Jesus, der siger dette!

Til sidst står man som et ensomt menneske, når man har denne utilgivelige holdning. Ikke fordi de andre har udskudt mig, men jeg har bare høstet det, jeg selv har sået. Der er af den grund mange ensomme kristne i dag, og også mange ensomme menigheder, indelukkede fællesskaber. Ikke fordi andre har udskudt dem, men de udelukker sig selv og høster det, de selv har sået.

I de næste vers står der om splinten, som du ser i din broders øje, men bjælken i dit eget øje lægger du ikke mærke til. Dette

er alvorlige ord af Jesus, og Han kalder os hyklere, hvis vi har den indstilling.
Han giver os det gode råd først at tage bjælken ud af vort eget øje, så kan vi bedre se at hjælpe vor broder med splinten, som plager ham. Dette er at bygge på klippen. På Jesu ord. På hovedhjørnestenen.
Jeg undrer mig ofte over, at Jesus taler så rent ud, ofte skarpt. Men Han gør det for at redde sit legeme, sin brud!
Midt i alle de gode råd, Jesus giver os, for at vi kan overleve som kristne, siger Han det mærkelige i vers 6, at:

> "Giv ikke hunde det hellige, og kast ikke jeres perler for svin, for at de ikke skal træde dem ned med fødderne og vende sig om og sønderrive jer."

Jeg ved ikke, om du, som læser dette, har oplevet det at kaste perler for svin. Men jeg har oplevet det nogle gange, hvor jeg har givet nogle Guds levende ord og hjælp på forskellig måde. Men efter en tid har dem, jeg talte til, vendt det hele om i en negativ betydning og brugt det imod mig, så det nær havde sønderrevet mig.
Dette råd fra Jesus får vi måske mere brug for end nogen sinde i de sidste dage, hvor mennesker vil anklage hverandre, lyve om hverandre, bagtale og søge egen vinding, så vi må bede Gud om nådegaven til at bedømme, hvornår vi skal tale, og hvornår vi skal tie.
Matt. 7:7 - 11 kender vi alle. Bed - søg - bank på!

> "Bed så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.
> Eller er der iblandt jer nogen, som vil give sin søn en sten, når han beder ham om brød, eller give ham en slange, når han beder ham om en fisk? Når da I, som er onde,

> forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres Fader, som er i Himlene, give gode gaver til dem, som beder ham!"

Dette er og har altid været Jesu menigheds bevarende magt. Og Jesus ønsker at styrke os i troen på, at vores Far i Himlen vil give os, vil høre os og vil lukke op for os.
Gennem bønnen har vi kontakt med Himlen. Vi må ikke blive trætte af at bede, ikke blive trætte af at søge, og vi skal blive ved at banke på hos Gud. Han vil lukke op for os.
Netop dette, at vi er udholdende, viser, at vi tror på svar og hjælp.
Akkurat som vi ønsker at give vore børn gode gaver, siger Jesus, sådan vil vor Far i Himlen også give os det, vi beder om.
I vers 12 giver Jesus os en leveregel, som virkelig er visdom, og som i høj grad har noget med klippegrund at gøre:

> "Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem. thi sådan er loven og profeterne."

Det vil spare os for meget ondt, hvis vi følger disse dyrebare ord.
Vers 13 har vi netop talt om i vor andagt her i huset:

> "Gå ind ad den snævre port; thi vid er den port og bred er den vej, som fører til fortabelsen, og mange er de, der går ind ad den; og snæver er den port og trang den vej, som fører til livet, og få er de, der finder den."

Den vej, der fører til Himlen er snæver. Og det føler vi nok mere end nogen sinde i dagene lige før Jesu genkomst. Det snævre består i, at vi hele tiden må leve i renselse og give afkald på vort eget jeg, give afkald på synden og alt det, som

vil hindre os i at nå himlen. Der er ikke plads til det på himmelvejen. Hvis man ønsker at have alt det med af verden, der hænger ved en og gør det lettere at leve som menneske, så behøver man plads, en bred vej. Men den fører til fortabelse.

> "Vogt jer for de falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men i deres indre er glubske ulve."

Dette er også en advarsel af Jesus, for at vi kan blive bevaret som Jesu Kristi menighed. Også særlig inden Jesu genkomst vil der komme flere og flere af de falske profeter, og de er svære at kende. Hvis vi kunne kende dem, var det ingen sag, men der er mange flere falske profeter, end dem, vi i dag tror er falske. Men Jesus fortæller os, hvordan vi skal kunne kende dem fra andre profeter:

> "Af deres frugter skal I kende dem!"

Lad os tage tid til at undersøge, hvilke frugter "træet" har, før vi lukker det ind i vor midte, så det ikke skal føre os vild. Et godt træ bærer gode frugter, og et dårligt træ bærer dårlige frugter. Så enkelt er det!
Og de gode frugter er netop det, Jesus har lært os i det foregående: At elske, tilgive, bære og løfte op og alle de andre ting, Jesus har talt om som klippegrund.
Helligåndens frugter, som er fred, glæde, kærlighed, mildhed, langmodighed, godhed, trofasthed, sagtmodighed og afholdenhed, vil følge dem, som profeterer det, som er sandt. Må Gud hjælpe os at bedømme ret i de sidste dage.
De falske profeter har ikke denne dybe kærlighed, som Jesus har. De kommer som regel med kritik og vil påvise, hvad der er forkert i den menighed eller hos det og det menneske.
I Johannes'Brev står der også, at vi skal kunne kende, hvem der er af Gud. De vil bekende Jesus Kristus som Guds Søn, som Herre og frelser.

1.Joh,4:1-3:

> "I elskede, tro ikke enhver ånd, men prøv ånderne, om de er af Gud; thi mange falske profeter er draget ud i verden. Derpå kan I kende Guds Ånd: enhver ånd der bekender, at Jesus er Kristus, kommen i kødet, er af Gud. Og enhver ånd, der ikke bekender Jesus, er ikke af Gud; men dette er Antikrists ånd, som I har hørt skal komme, og den er allerede nu i verden."

Antikrist' ånd er i verden. Den kan godt sige "Herre, Herre" om Jesus og profetere og uddrive onde ånder i Hans navn, men Jesus kender dem ikke og vil ikke lukke dem ind i Himmelen.
Det er virkelig vigtigt at bede om at kunne bedømme ånderne i vor tid og prøve det, vi står i, om det er af Gud.
Tror vi på Jesus Kristus, den salvede, den eneste mellemmand mellem Gud og mennesker, Han som skal komme igen?
Jesus siger, at "det er kun den, der gør min himmelske Faders vilje, som hører Himlen til".
Mennesker, som gør Guds vilje, er mennesker, som lever med Gud på bønnebjerget, i lønkammeret. Der får de Guds vilje at kende. Og dem behøver vi aldrig være bange for.
Vi behøver heller aldrig selv være i tvivl om, hvorvidt Jesus kender os, og om vi vil blive lukket ind i Himmeriget. Hvis vi lever med Gud i bøn og i Hans ord og altid er villige til at lade os rense i Jesu dyrebare blod og følge Guds ord og vilje, så er vi på klippegrund.

25. kapitel

"Der er en Gud i Himlen, som åbenbarer hemmeligheder!"
Sådan sagde Daniel til kong Nebukadnezar, og sådan er det endnu i dag.
Vi læser i Åbenbaringsbogen om de store ting, som skal ske i endetiden, og disse åbenbaringer fik Johannes fra Jesus selv, da han var alene på øen Patmos.
Han har helt sikkert været meget i bøn og stilhed ind for Gud under sin forvisning til øen Patmos. Og der i stilheden og ensomheden talte Gud til ham.
Vil vi vide, hvad Gud vil med os i fremtiden, og hvis vi vil ind i Guds hemmeligheder og åbenbaringer, så må vi også søge ind i stilhed med Ham og lytte! Tænke og granske over Hans dyrebare ord. Hans ord vil bevare os, og da vil Han åbenbare mere og mere for os.
Når jeg læser i Åbenbaringen 1. kap., så synes jeg, det taler meget til mig og til alle, som i dag står i ledelsen for Guds menighed, og jeg føler, at vi har et meget stort ansvar i denne endens tid, når vi skal tale til og lede menighederne på vejen frem.
Når jeg læser om Jesu udseende i dette kapitel, bliver det hele endnu mere alvorligt for mig.
Der står i vers 10, at Johannes siger:

> "På Herrens dag kom jeg under Åndens magt, og jeg hørte bag mig en stærk røst som lyden af en basun!"

Dette var Jesu røst, og det fortæller os om Hans ords kraft og autoritet. Han taler som Himlens kongesøn og Herren over alle herrer.
Johannes får besked på at skrive en vigtig besked til de syv menigheder i Efesus, Smyrna, Pergamum, Tyatira, Sardes, Filadelfia og Laodikea.

Vi har altid tænkt på disse menigheder som menigheder op igennem tidsaldrene, siden Jesus for til Himlen. Men jeg tror også, at hver enkelt af budskaberne til menighederne er et budskab til os i dag, og at der findes alle syv typer af menigheder i Jesu store menighed.
Herren har noget helt specielt at sige os, ikke bare i alt det vi har gennemgået i bogen her, men i de specielle budskaber til menighederne.
Lad os se, hvordan Jesus her så ud, da Han viste sig for Johannes: (v. 12 - 13)

> "Og jeg vendte mig om for at se, hvad det var for en røst, der talte med mig. Og da jeg vendte mig om, så jeg syv guldlysestager og midt imellem lysestagerne en, som lignede en menneskesøn, klædt i fodsid kjortel og med et guldbælte om brystet."

Jesus viser her, at Han er menneskesøn, men at Han nu er præst og konge. Han taler til os, og Han går i forbøn for os som vor højhellige yppersteпræst. Han er konge, Han har al magt fra nu og til evig tid.

> "Hans hoved og hår var hvidt som hvid uld, som sne, og hans øjne som flammende ild!"

I evighedernes evigheder har Han dette udseende, hvor Hans hvide hår fortæller os om, at Han har kendt til lidelser og prøvelser for vor skyld, og Han er ren og hvid som sne, retfærdig og viis. Og Hans øjne er som flammende ild!
Det ser vi også senere, når Han taler til menighederne, så siger Han: "Jeg kender dig!"
Han ser lige igennem os! Vi kan intet skjule for Ham.

> "..og hans fødder lignede skinnende malm, når den gløder i ovnen!"

Han har magt og kraft og er stærk. Intet kan overvinde Ham.

"Og hans røst er som mange vandes brusen!"

Han er Ordet, og de ord, Han taler, skal nå til jordens yderste grænser. Intet kan standse Hans ord, og Han vil selv sørge for, at alle kan høre Hans røst og forstå, at Hans ord er sandhed.

"Og af hans mund udgik et tveægget, skarpt sværd,"

Ordet, som går ud af Hans mund, vil sønderdele marv og ben og alt, hvad der er i mennesket, og man må vælge, om man vil være kødelig eller åndelig. Hver gang, vi hører Hans ord, må vi vælge.
Og Hans udseende er som solen, når den skinner i al sin kraft! Tænk, hvilken mægtig Gud og frelser vi har!
Lad os tænke på det, når vi læser de budskaber, Han giver os gennem Johannes!
Der står i vers 16:

"I sin højre hånd havde han syv stjerner!"

Og hemmeligheden om de syv stjerner er de syv menigheders engle, og de syv lysestager er de syv menigheder!
Stjernerne er de syv engle, de syv ledere for menighederne!
Når dette også er et budskab til os i dag, kunne jeg spørge dig, som står som forstander for en menighed: "Er du i Jesu hånd?" Jeg har spurgt mig selv om det, og vi må hele tiden prøve os selv, om vi virkelig er i Jesu hånd, så Han har magten over os og kan tale til os og lede os. Ellers kan vi ikke lede andre mennesker ret. Vi må have vor kraft og autoritet fra Jesus! Vi kan intet skjule for Ham. Han kender den enkelte af os, og det er et meget stort ansvar at lede andre mennesker! Vi må bede om at være under Åndens magt, som Johannes var det her, så vi kan give de åbenbaringer videre, som vi får fra Jesus! Vi må være tro mod Ham.

26. Kapitel

Lad os slå fast, hvad vi lige har gennemgået:
1. Budskaberne var til de menigheder, der var op gennem tiderne.
2. De er helt specielt til Jesu menighed i dag.
3. De er på en speciel måde til menighedsledere!

Men mens jeg har studeret dette, kan jeg se, at ligesom dyrene i Daniels Bog og seglene i Åbenbaringsbogen følger hinanden, så ser det ud, som sendebrevene også følger seglene! Så på den måde er det et helt specielt budskab til os i vor tid! Det er et budskab til

1. Alle kristne i dag.
2. En alvorlig advarsel til de kristne, som er lunkne eller religiøse.
3. Hvert brev har en opmuntring til Jesu brud, eller til dem, som skal regere med Jesus i tusind år og frelses som gennem ild.

Hvis vi lægger nøje mærke til brevene til de syv menigheder, så vil den ånd, som er i dyret eller dyrene, snige sig ind i menighederne i dag, derfor skal vi være på vagt, og det er Guds store nåde, at Jesus her afslører dette, så vi kan få tid at gøre os rede.
Her afslører Jesus også helt klart, hvem der skal være med Ham i brudeskaren og i det nye Jerusalem, den hellige stad, som kommer ned på den nye jord, som en brud smykket for sin brudgom!
I alle menighederne siger Herren: "Den, som sejrer"
og så kommer der derefter et herligt løfte fra Jesus!

Lad os prøve ganske kort at se på hver enkelt menighedstype her til slut i bogen. Jeg kan ikke gå i detaljer, men jeg vil gerne

medvirke til, at du og vi alle begynder at studere og granske Guds ord mere. Lad os bede om som Johannes, at komme under Åndens magt, når vi læser. Så vil Helligånden åbenbare store ting for os!

Menigheden i Efesus:
Når vi læser om denne menighed, da lad os samtidig tænke på den hvide hest! (Det første segl)
Den kom med det store bedrag, med navnkristendom og kold religiøsitet. Her står om Efesus:

> "Jeg kender dine gerninger og din møje og din udholdenhed, og jeg ved, at du ikke kan fordrage de onde; og du har prøvet dem, som kalder sig selv apostle, skønt de ikke er det, og du har fundet, at de er løgnere; og du har udholdenhed og har døjet ondt for mit navns skyld uden at blive træt. Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed. Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet og omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis du ikke omvender dig. - Dog har du det fortrin, at du hader nikolaitternes gerninger, som også jeg hader."

Er der noget mere sørgeligt, end hvis en menighed kender alle reglerne, alle lovene, hader det onde, er trofast og døjer ondt og har en masse aktiviteter i gang, men har mistet kærligheden? Det er meget ofte, når man oplever falskhed og andet, som er forkert, at man gør sig hård og ikke vil have noget med nogen at gøre, som er lidt forskellig fra andre. Og man lukker sig inde og bliver dømmende og hård.
Det er en farlig position, som kan snige sig ind i menigheder, hvor man synes, man har det hele, kender det hele, arbejder ihærdigt osv.
Hvis lysestagen bliver flyttet, betyder det, at hele

arrangementet kører videre, men det er ikke længere Jesu menighed!
"Omvend dig," siger Jesus. Det er ydmygende for nogen, som tror, de er perfekte, men det er den eneste vej. Kom tilbage til de første gerninger, du gjorde i kærlighed til Jesus. De var måske ikke så perfekte, men kærligheden var der!
Det er godt for os alle at tænke tilbage på, hvad det var, vi blev frelste ud af! Vi begyndte alle fra det samme udgangspunkt, var alle syndere, frelst af Jesu store nåde!
Så kan vi bedre bære over med dem, der ikke er så perfekte. Så strømmer kærligheden til Jesus på ny ind i vore hjerter.
Ud af de navnkristne vil der også i dag være nogen, der har ører at høre med og vil omvende sig! Priset være Herren! Og der står et herligt løfte til dem:

> "Den, der sejrer, ham vil jeg give at spise af livets træ, som er i Guds paradis."

De, der sejrer, skal altså være med i det nye Jerusalem, hvor der står i Åb. 22:2, at i den stad vokser livets træ på begge sider af floden, og som bærer frugt tolv gange om året, en gang hver måned.
Bladene er til lægedom for folkene! "Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne!"

Smyrna er også en memighed, som har været, men som stadig er. Det er den lidende menighed, den fattige, som må igennem mange trængsler for Jesu navns skyld. Og det minder os om den 2. hest, den røde, (det 2. segl), og dyret som lignede en bjørn! Overalt, hvor den er i dag, er der lidelser for Jesu menighed. Men også til den menighed siger Jesus: "Jeg kender dig!"
Jesus bærer den på en speciel måde ind for Guds trone. Og Han siger til den i vers 9:

> "Jeg kender din trængsel og din fattigdom, - dog, du er

> rig! og spotten fra dem, som kalder sig selv jøder, og de er det ikke, men de er Satans synagoge. Frygt ikke for det, du vil komme til at lide! Se, Djævelen vil kaste nogle af jer i fængsel, for at I skal stilles på prøve, og I skal have trængsel i ti dage. Vær tro indtil døden, så vil jeg give dig livets sejrskrans."

Vi har i vort arbejde besøgt menigheder, som har lidt og lider for Jesu navns skyld, og de har prøvet at være i fængsel og have trængsel. Men det påfaldende ved disse kristne er, at de er rige!
Man føler sig så lille, når man er sammen med dem. De er så fulde af glæde og sejr i deres liv!
Og endnu herligere skal det blive for dem hjemme hos Herren! Selv om de skal dø for navnets skyld i denne verden, så står der i løftet til dem: "Den, som sejrer, skal ingenlunde skades af den anden død!"

27. Kapitel

Pergamum
er den menighed, som bor der, hvor Satan bor!
Det kan minde os om den sorte hest (det 3. segl). Olielandene, som bestemmer priserne, Islam, som vil føre mennesker ind i afgudstilbedelsen, og den antikristelige ånd, som er i alt dette. Her advarer Jesus os i vers 13:

> "Jeg ved, hvor du bor, der, hvor Satans trone står. Og du holder fast ved mit navn og fornægtede ikke troen på mig i de dage, hvor Antipas, mit trofaste vidne, blev dræbt hos jer, der, hvor Satan bor."

Det er det store i den tid, som kommer også for os, at vi holder fast ved Jesu navn, som den eneste vej til frelse. Tilbed Ham, Jesus, alene der, hvor Antikrist udspringer fra og tager sæde.
Denne menighed havde den svaghed, at den havde nogle få, som holdt fast ved Bileams lære og nikolaitternes lære. De ville lægge snarer for Guds folk, så de skulle spise afgudsofferkød og bedrive utugt.
Og det er netop, hvad Jesus på det strengeste advarer også os imod: utugt og afguderi er det mest vederstyggelige for Herren. Det vækker Hans vrede. Der er kun een ting at gøre, hvis sådanne ting er kommet ind i vore liv. Jesus siger igen og igen: "Omvend dig!" Det siger Han også til denne menighed i vers 16:

> "Omvend dig! Ellers kommer jeg snart over dig, og jeg vil kæmpe imod dig med min munds sværd." - Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne!"

Ånden siger det ikke bare til een menighed, men til menighederne!
Islam har en sort sten, de ser hen til. Men her står i løftet til

dem, som sejrer i disse onde dage:

> "Den, der sejrer, ham vil jeg give af den skjulte manna, og jeg vil give ham en hvid sten, og på den sten er der skrevet et nyt navn, som ingen kender uden den, der får det."

Tyatira
er lige i samme spor som Pergamum. Jesus ser lige igennem dem, og Han siger til dem:

> "Jeg kender dine gerninger og din kærlighed og troskab og tjeneste og udholdenhed, og jeg ved, at dine sidste gerninger er flere end de første."

Tænk, hvilket vidnesbyrd at få af Jesus. De havde ikke bare alle gerningerne, men også kærlighed og troskab og udholdenhed. Men Herren så, at de var i fare!
De fandt sig i kvinden Jesabel, som var en falsk profetinde, og som ligesom Bileam forførte Guds tjenere til at bedrive utugt! I hende var "Satans dybder", og Herren ville lade sygdom og sot og stor trængsel komme over hendes tilhængere.
Det minder os om den gule hest (det 4. segl), som netop skulle komme med al denne trængsel over dem, som følger denne lære, en fjerdedel af jorden skal rammes af disse plager!
"Den, som har øre, høre, hvad Ånden siger til menighederne, også i dag!"
Denne fare er iblandt os i dag over hele jorden. Vi må bede også for vore regeringer i vore lande, som er kristeligtsindede, at også de, som regerer, må drage ud fra denne ødelæggende lære. Jesus siger til sin menighed i Tyatira og til os i vers 25:

> "Kun skal I holde fast ved det, I har, indtil jeg kommer. (Her begynder Han at tale om sit komme!) Og den, der sejrer og til det sidste trofast gør mine gerninger, ham vil jeg give magt over folkeslagene. (Han skal altså

> være med og regere i tusind år og være med i det nye Jerusalem!), og 'med jernspir skal han vogte dem, ligesom lerkar sønderslås', således som også jeg har fået det overdraget af min Fader; og jeg vil give ham morgenstjernen!"

Må Gud give os nåde til at sejre i den alvorlige tid, vi lever i. Det er godt at være kærlige og åbne som Tyatiramenigheden, men vi må ikke tillade, at noget urent kommer ind og ødelægger menigheden og Jesu tjenere.

Sardes
menighed kan minde os om de ti brudejomfruer og vor tid i dag. Og både i dette vækkerråb fra Jesus og i det femte segl tales der om, at de, der sejrer ud af Jesu menighed, skal iføres hvide klæder.
Der tales om martyrer, som må lade livet for Jesu navns skyld. De får en mægtig løn hjemme hos Herren.
Men også her taler Jesus om sit snare komme, så det er helt sikkert til os i dag. Der lyder et råb: "Se, brudgommen kommer, gå ham i møde! Man kan høre det i kap. 3:2:

> "Bliv vågen og styrk det, der er tilbage, men som var ved at dø; thi jeg har ikke fundet dine gerninger fyldestgørende i min Guds øjne. Kom derfor i hu, hvordan du tog imod ordet og hørte det; hold fast ved det, og omvend dig! Hvis du ikke vågner op, vil jeg komme som en tyv, og du skal ingenlunde vide, i hvilken time jeg kommer over dig. Dog har du i Sardes nogle få, som ikke har besmittet deres klæder; de skal vandre med mig i hvide klæder, thi de er værdige dertil. Den, der sejrer, skal således iføres hvide klæder, og jeg vil aldrig slette hans navn af livets bog, og jeg vil vedkende mig hans navn for min Fader og for hans engle. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne!"

Deres gerninger var ikke fyldestgørende, eller sagt på en anden måde: Gerningerne havde intet indhold!
Gud er god, at Han vækker os op i dag, så vore gerninger bliver anderledes. Det har talt meget til os, når vi har studeret Ordet, hvordan det skal blive, når vi står foran Herren, at vore gerninger tæller så meget!
Vi bliver ikke frelst ved gode gerninger. Det, Jesus mener, er, at når vi tilhører Ham og har givet vore liv til Ham, vil vi være som et træ, der er plantet ved bække og bærer vore frugter i rette tid.
Hvis vi falder i søvn og bliver ligegyldige med vort forhold til Jesus og ikke længere suger vor kraft fra samfundet med Ham, vil vor natur ikke blive forvandlet, og vore gerninger vil blive derefter. Det er i det daglige samfund med Jesus ved Helligånden, at vor kødelige natur forvandles, så vi udadtil i vore gerninger kan leve til Hans ære og repræsentere Jesus for verden.
Når vi er kaldede til at være Jesu legeme på jorden, skal vi være som Han, i det vi gør. Og det kan vi ikke, hvis vi er ligegyldige med Hans ord og fællesskabet med Ham.

28. kapitel

Jesu brud i de sidste dage er som Filadelfiamenigheden.
Denne menighed står for mig som Jesu sande menighed i endetiden. Når vi ser ud over jorden i dag, er der en vækkelse blandt Guds folk. Der er ud af alle menigheder, ud af alle landes og nationers kristne en opvågnen.
Mere end vi nogen sinde har oplevet i vor generation, er der en mægtig skare af dem, som bekender sig til Jesus, som på en helt speciel måde indvier sig til samfund med Ham og til at tjene Ham, gå ud på gader og stræder og indbyde folk af alle slags til Lammets bryllup.
Tusinder omvender sig til Jesus i disse dage i året 1994.
Og for mig at se er det den samme tidsalder nu, som betegnes i det sjette segl, og det vil vi komme til at se mere og mere i de år, som nu kommer, den korte tid, der er tilbage, før bruden hentes hjem.
Vi kan prøve os selv ind for det, Jesus her siger til Filadelfiamenigheden, for der er ganske bestemte ting, som kendetegner denne Jesu menighed, Jesu legeme, bruden.
Mange er bange for ikke at komme med, når Jesus kommer. Men Gud giver os i sin store nåde tid til at prøve os selv og indvie os!

> "Dette siger den Hellige, den Sanddru, han, som har 'Davids nøgle' og lukker op, så ingen kan lukke i, og lukker i, så ingen kan lukke op."

Lad os lige huske på det. Han siger sandheden! Han alene er hellig! Og det er altså ikke et almindeligt menneske, der har nøglerne til at lukke op og lukke i. Det er kun Jesus, og den i hvem Jesus bor!

> "Jeg kender dine gerninger. Se, jeg har stillet dig foran

en åben dør, som ingen kan lukke." (Åb. 3:8).

Det vil altså sige, at hvis vi indvier os til at være helligede til Herren som Hans sande menighed, så kan der komme, hvad komme vil, Han bestemmer, Han lukker op for os, selv om mennesker lukker! Og Han lukker der, hvor der skal lukkes. Vi vil i den tid, hvor ondskaben tager til, opleve, at Herren leder sine! - Og så siger Han:

> "Thi vel er din kraft kun liden, men du har holdt fast ved mit ord og ikke fornægtet mit navn."

Vor kraft i os selv er liden! Det minder os igen om ordene fra bjergprædikenen: "Salige er de fattige i ånden."
Bruden vil altid føle sig fuldstændig magtesløs i egen kraft! Uden sin brudgom og ven kan hun intet. "Uden mig kan I slet intet gøre!" siger Jesus.
Dette er det sikreste tegn på at være brud! Og denne magtesløshed vil igen medføre, at hun i et og alt må hente sin kraft hos Herren, søge samfund med Ham, søge Helligåndens fylde og ledelse i alle ting.
Og hun holder fast ved Ordet og fornægter ikke Jesu navn!
Det er disse ting, som vil blive sat på prøve mere og mere. Så derfor kan vi som enkeltpersoner og menigheder prøve os selv, om vi er på rette vej.
Jesu menighed vil have fjender fra Satans synagoge. Men der er et løfte her, vi kan tage med os ind i fremtiden, og det vil styrke vor tro og udholdenhed:
(vers 9)

> "Se, jeg skænker dig nogle af Satans synagoge, af dem, som kalder sig selv jøder skønt de ikke er det, men lyver. Se, jeg skal få dem til at komme og kaste sig ned for dine fødder, og de skal forstå, at jeg har fattet kærlighed til dig. Fordi du har holdt fast ved mit bud om udholdenhed, vil jeg også holde dig fast og fri dig ud af

> den prøvelsens stund, som skal komme over hele jorderige for at prøve dem, der bor på jorden. Jeg kommer snart! Hold fast ved det, du har, for at ingen skal tage din sejrskrans!"

Det er helt tydeligt her, at Jesus taler til sin brud, som Han har fattet kærlighed til og holder fast ved. Det er også helt tydeligt, at det er lige inden, Han kommer!
Det fremgår også helt klart, at Han vil fri hende ud fra det onde, som skal komme over jorden!
Den prøvelsens stund, som ikke kan måles med de små prøvelser, vi nu har, bliver forfærdeligt for dem, som ikke vil omvende sig. Men da vil Jesus hente sin dyrebare brud hjem. Fordi hun har holdt fast ved Hans bud om udholdenhed.
Der står gang på gang om den tid, hvor dyret skal foreslå alle at tage Antikrists mærke på sig, at da gælder det for de hellige at have udholdenhed og tro.
Og da er lønnen, at Jesus vil udfri os fra vredens dage, når det onde skal rase på vor jord. Der er herlige løfter til Jesu brud her. Hun skal ikke bare være en ganske almindelig medborger i Himlen, og hun skal ikke bare have eet nyt navn, men tre navne skal skrives på hende: (vers 12).

> "Den, der sejrer, ham vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig mere komme bort derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn, og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, der kommer ned fra Himmelen fra min Gud, og også mit eget nye navn."

Vi ved, at vi har et nyt navn skrevet i Himlen i Guds bog. På samme måde som en jordisk brud får sin mands navn og kan have sit eget navn, sådan vil Herren kendes ved os, så vi får Hans navn og hører Ham til for evigt.
Det er værd at kæmpe for!

> "Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne!"

29. Kapitel

Det er meget trist at læse det, der står skrevet til den sidste menighed! (Under det 7. segl).

Laodikea
er for mig et billede på den lunkne, selvoptagne menighed, som også er her i dag, men som jeg tror, skal lades tilbage, når Jesus henter sin brud, hvis ikke den omvender sig.
Herren taler meget strengt til denne menighed, og der er også i den helt specielle ting, som er kendetegnende.
Hvis vi ser efter, er det de modsatte ting, som kendetegnede bruden. (Åb. 3:14). Lad os prøve os selv også indfor disse alvorlige ord:

> "Så siger han, som er Amen, det troværdige og sanddru vidne, Guds skaberværks ophav: Jeg kender dine gerninger! Du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken kold eller varm, har jeg i sinde at udspy dig af min mund."

Det havde været lettere for Jesus at tale til mennesker, som var enten kolde eller varme. De varme ville indvie sig endnu mere, og de kolde ville lettere se deres stilling.

> "Fordi du siger: 'Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget' og ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen, derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar, og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se."

Det er direkte tale fra Jesus til sin lunkne menighed. Det er

tugt! Og det er kun i samfund med Ham, den kan købe guld (renselse) og hvide klæder (retfærdige handlinger) og øjensalve (Helligåndens åbenbarelse og visdom), så den kan se.
Jesus taler i kærlighed trods sin strenghed, for Han siger til denne menighed i vers 19:

> "Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg, vær derfor nidkær og omvend dig!"

Omvendelse er den eneste vej for alle menighederne. Lad os vende om fra alt vort eget og søge Herren i denne alvorlige beredelsestid, Han har givet os!
Vi kan have så travlt og tale og råbe så højt, at vi ikke hører Hans røst. Han siger i vers 20:

> "Se, jeg står for døren og banker. Om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig."

Jesus vil have fællesskab med os. Så læges alle sår, og alle urenheder bliver renset bort. Al sløvhed forsvinder, og kærligheden til Ham vokser. Han står for døren hos sit folk i dag og banker!

> "Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne!"

Det syvende segl og Laodikeamenigheden, som ikke omvender sig, vil komme til at opleve at følges ad. Under det syvende segl og basunerne og veerne, som kommer derefter over jorden, hører vi intet til bruden. Jeg tror, hun da er hjemme til brylluppet med sin brudgom i Himlen.
Men der står i kap. 9:4, at der under denne frygtelige tid

muligvis er nogle fra Laodikeamenigheden, som er vågnet op og har nægtet at tage dyrets mærke på sig. De får det meget svært under Guds vrede, og de kommer til at dø for deres tro. Hvorfor tror jeg det?

1. Der står nemlig i Åb. 19 om Babels fald og den store glæde i Himmelen over dette, og så står der om Lammets bryllup.
2. Derefter står der om den sande hvide hest, og de hellige skal være iførte hvide rene linnedklæder.
3. Det mægtige opgør skal da finde sted, hvor dyret og den falske profet kastes i ildsøen, og hvor Guds fjender skal falde for sværdet, som udgår af Hans mund.
4. Så ser Johannes derefter, hvordan Satan bliver bundet i tusind år, (kap. 20) og når da Jesus og Hans hellige sætter sig på troner og får magt til at dømme, så står der, at der er nogle andre, som skal vækkes op og være med til at dømme. De bliver levende og bliver også konger med Jesus i tusind år. Og der står i vers 4:
5. "Og jeg så deres sjæle, som var blevet halshugget for Jesu vidnesbyrds og for Guds ords skyld, og jeg så dem, som ikke havde tilbedt dyret eller dets billede og ikke havde taget dets mærke på deres pande og på deres hånd. De blev levende og blev konger med Kristus i tusinde år."

Disse havde altså ikke været med til brylluppet i Himlen, men det ser ud til for mig, at det var nogle, som efter at bruden var bortrykket, havde taget 100% stilling for Jesus og havde måttet betale med deres liv.
Nogle trøster sig med dette og lever videre i synden og siger: "Vi kan nå det, når bruden er væk, der bliver endnu en tid til omvendelse!"
Det er meget farligt og meget risikabelt at tænke sådan og forhærde sit hjerte. Der er givet os en tid til omvendelse, det er ikke sikkert, den kommer igen for dig og mig.
I dag, når vi hører Hans røst, skal vi ikke forhærde vore hjerter, men omvende os.

I dag er det nådens tid, i dag er Gud at finde!
"Den, som har øre, han høre!"
Johannes hørte en røst, da han var under Åndens magt. I dag kan vi høre, i dag kan vi tage stilling. Ingen af os ved, hvordan det siden vil blive for den enkelte af os. Vi står nu lige midt i denne spændende tid. Alle brevene kalder os til omvendelse! Lad os derfor ikke bare flyde med strømmen, men beslutte os for, at vi vil være med Jesus, når Han kalder sin brud hjem til sig! Det er nu, vi må vælge.

Den nye verden
Hvor skal vi være i evigheden?
Der står i Åb. 21 om, at der skal blive en ny himmel og en ny jord. Den første jord og første himmel er ikke mere, og der skal ikke være noget hav.
På den jord skal der være en smuk stad, som vi ikke kan forestille os, hvordan ser ud, men vi får et lille indblik i det her i Åbenbaringsbogen 21. Lad os læse om det og gennem det opmuntres til at leve med Jesus allerede her på vor døende jord, så vi må få lov at være med på den nye jord. Der står:

> "Og jeg så den hellige stad, det ny Jerusalem, komme ned fra Himmelen fra Gud, rede som en brud, smykket for sin brudgom."

Så smuk og ren skal den by være at se til. Det bliver harmonisk!
Bymuren omkring det nye Jerusalem skal være lige lang og lige bred og lige høj på alle ledder. Det udtrykker det fuldkomne hos Gud, og Han vil selv bo lige midt imellem sit folk. Muren bliver ca. 65 meter tyk!
Og vi kan forestille os lidt af byens størrelse, da vi har fået målene i menneskelige mål, som også er engles mål. Byen skal være ca. 2.300 km i længde, bredde og højde. Og det guddommelige tal tolv går igen i mange ting i byen:
Ved portene står der tolv engle.

Der skal være tolv porte ind til byen.
Navnene på Israels tolv stammer skal stå over portene.
Byen har tolv grundstene.
På dem står tolv navne, navnene på Lammets tolv apostle.
Stadens længde, højde og bredde er tolv tusinde stadier. (1 stadie = 192 m. x 12000 = 2304 km.)
Muren er 144 alen tyk. (græsk alen = 46 cm. 144 x 46 = 66,24 m.)
Byens grundstene består af 12 slags prægtige ædelstene.
Hver af de tolv porte var een perle, altså tolv perler.

Alt er ægte og rent og helligt!
Stadens gade er af rent guld ligesom gennemsigtigt glas. Dens tempel er Herren selv, Gud, den Almægtige og Lammet.
Der skal ikke være sol eller måne, for Guds herlighed oplyser staden, og Lammet er dens lys.
Der skal ikke mere være nat, ingen sorg, ingen gråd, ingen sygdom, ingen plage. Det bliver forunderligt at være med i denne nye stad og være så nær hos Herren i evighedernes evigheder!
Du, Kristi brud, læs de to kapitler i Johannes Åbenbaring igen og igen, mens du er hernede på jorden. Der er noget forunderligt i vente for dem, der trofast elsker Jesus.
Og i disse kapitler gør Gud endnu engang klart og tydeligt for os, hvem der skal være indenfor, og hvem der skal være udenfor staden og Guds herlighed og nærvær.

Åb. 21:7:

> "Den, der sejrer, skal arve dette, og jeg vil være hans Gud, og han skal være min søn."

Vers 8:

> "Men de feje, utro og afskyelige og morderne og de utugtige og troldmændene og afgudsdyrkerne og alle løgnerne, deres plads er i søen, som brænder med ild og svovl!"

Der står også om andre, som Gud vil fratage delen i livets træ og den hellige stad, og det er dem, der tager noget bort fra denne profetiske bogs ord!
Det er meget alvorligt. Vi ville gerne kunne tage det bort med, at der findes en fortabelse, og at der skal ske så meget ondt for dem, som ikke vil holde fast ved Guds ord og Jesu vidnesbyrd, men vi er ikke tilladt at tage noget bort. Guds ord kan ingen rokke ved!
Men der står i kap. 22:14 en åben dør ind til Guds herlige stad for os mennesker:

> "Salige er de, som tvætter deres klæder for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden."
> (22:17) Ånden og bruden siger: "Kom!"
> og den, som hører, skal sige: "Kom!"
> Og den, som tørster, skal komme;
> den, som vil, skal modtage livets vand uforskyldt.
> Han, som vidner om dette, siger: "Ja, jeg kommer snart!"
> Amen. Kom, Herre Jesus!"

Brudgommen kommer

Det er "Jesu genkomst", som er emnet for denne bog. Den bør læses i forbindelse med Anne-Lise Madsens bog "Jesu Kristi Brud". Begge bøger er udgivet samtidig på Forlaget Royal.
Sammen udgør de en undervisning, som Anne-Lise og Peter Madsen har haft i Østafrika. De har virket som missionærer i Tanzania og Kenya samt foretaget missionsrejser til Uganda, Zambia, Madagaskar, Malawi og Japan.

Bogen her er en undervisning ud fra Johannes Åbenbaring. Der drages paralleller med verdensbegivenhederne i dag. Målet er, at bruden skal gøre sig rede, når hun ser tegnene i endetiden.

I Danmark er Anne-Lise og Peter Madsens tjeneste kendt vidt omkring på tværs af kirkeskel. Mission blandt de unåede folkeslag og enhed i Kristi legeme er noget, som ligger dem meget på hjerte. Bogen her vil ganske sikkert fremme Helligåndens virke på begge disse områder.

Forlaget ROYAL
København
ISBN: 87 – 850 – 9484 – 6

Forsidebillede: Line Jørgensen